

Quý Ba Ba

Contents

Quý Ba Ba	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2: Con Mắt Âm Dương	3
3. Chương 2: Hắc Bạch Vô Thường	4
4. Chương 3: Đừng Nói Đúng Sai	5
5. Chương 4: Đừng Nói Đúng Sai	6
6. Chương 5: Xung Đột	6
7. Chương 6: Lý Do Lưu Luyến Nhân Gian	7
8. Chương 7: Nụ Hôn Đầu Tiên	8
9. Chương 8: Cửu Hận Mười Tám Năm	9
10. Chương 9: Đau Đớn	10
11. Chương 10: Bên Rìa Sinh Tử	11
12. Chương 11: Bên Rìa Sinh Tử	12
13. Chương 12	14
14. Chương 13: Quỷ Đè Giường	15
15. Chương 14: Cứu Nguy	16
16. Chương 15: Quỷ Cùng Quỷ	18
17. Chương 16: Hắc Vô Thường Cũng Luyến Đồng?	20
18. Chương 17: Tấm Lòng Của Người Cha	21
19. Chương 18: Quỷ Ba Cũng Có Thể Rất Lãng Mạn	22
20. Chương 19: Nụ Hôn Trong Nước & Quỷ Thất Cổ	24
21. Chương 20	25
22. Chương 21	26
23. Chương 22	27
24. Chương 23	30
25. Chương 24	31
26. Chương 25	32
27. Chương 26	33
28. Chương 27	35
29. Chương 28	36
30. Chương 29	39
31. Chương 30	41
32. Chương 31	43
33. Chương 32	44
34. Chương 33	45
35. Chương 34	47
36. Chương 35	49
37. Chương 36	50
38. Chương 37	51
39. Chương 38	53
40. Chương 39	54
41. Chương 40	56

42. Chương 41	57
43. Chương 42	59
44. Chương 43	60
45. Chương 44	61
46. Chương 45	63
47. Chương 46	65
48. Chương 47	67
49. Chương 48	69
50. Chương 49	71
51. Chương 50	74
52. Chương 51	75
53. Chương 52	77
54. Chương 53	80
55. Chương 54	81
56. Chương 55	82
57. Chương 56	83
58. Chương 57	85
59. Chương 58	87
60. Chương 59	89
61. Chương 60	90
62. Chương 61	91
63. Chương 62	92
64. Chương 63	94
65. Chương 64: Phiên Ngoại 1	97
66. Chương 65: Phiên Ngoại 2	99
67. Chương 66: Phiên Ngoại 3	101

Quý Ba Ba

Giới thiệu

Editor : HaeHyuk8693 (aka NY) Thể loại: kinh tởng huyền nghi, tình hữu độc chung, cổ trang, 1×1, linh dị thần quái, p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ba-ba>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Một đêm không an bình, chỉ vì một hồi huyết án.

Các thôn dân vây quanh thi thể người đàn ông đều lắc đầu.

Bộ dạng của thi thể vẫn còn hoàn chỉnh, có thể nhìn ra được, người đàn ông này khi còn sống vừa cao to vừa tuấn kiệt, nhưng người đã chết rồi, cũng phải đem chôn cất thôi.

Hắn đã được mai táng ở nơi biển rộng sâu thẳm.

Còn đứa con trai của hắn cùng thê tử đã mất, lại được một ông lão tuổi ngoài thất tuần nhận nuôi dưỡng, lão ông đã đặt tên cho đứa nhỏ là “Ngã Diệp”.

Thời gian dần trôi qua, mọi thứ cũng trở nên nhạt nhòa, vụ án mạng năm xưa cũng đã bị các thôn dân lãng quên.

Chỉ chớp mắt đã trôi qua mười tám năm.

Nhận xét của NY: Mình rất thích tính cách của công thụ trong truyện này. Bạn công Hàn Liệt nhìn bề ngoài cao to sáu múi cơ bắp, đẹp trai ngồi ngồi, nhưng thật ra tính cách của anh cũng rất xảo quyệt, phức tạp. Được cái cực kì yêu em thụ Ngả Diệp, làm gì anh cũng đều nghĩ cho e nó hết chơn. Dù trong mười tám năm ko dám trực diện gặp e thụ, bạn công vẫn luôn nhìn theo và quan tâm e từ xa (vì mới biến thành quỷ chưa có đạo hành, bạn công cần có thời gian để tu hành).

Còn tính cách của bạn thụ thì cũng rất dễ thương, đơn thuần. Nhưng sau khi ném thử trái cấm với bạn Liệt thì mỗi lần mún ấy ấy là bạn liền thể hiện rõ ràng ra lun, có khi còn nói thẳng zô mặt bạn công:)) Phải nói 2 người là trời sinh một đôi, sinh ra là để dành cho nhau.

Truyện có vài đoạn tiểu ngược nhưng qua đi rất nhanh, tất cả các nhân vật đều sẽ sống hạnh phúc với nhau ở cuối truyện.

2. Chương 1-2: Con Mắt Âm Dương

Quý nước tóc dài sau khi bắt được chân của người đàn ông, liền đem hắc kéo xuống nước. Y muốn cứu người đàn ông đó, nhưng tựa hồ lại có một lực lượng vô hình ngăn trở bản thân tiến tới. Thật thống hận chính mình vô dụng, y chỉ có thể đứng tại chỗ ôm đầu hét to.

“Không được!”

Sau khi kêu một tiếng ấy, y cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Một giác mộng thật chân thật. haehyuk8693

Ngả Diệp không nghĩ ngợi nữa mà bước xuống giường, tùy ý cầm một bộ quần áo mặc vào người, vội vội vã vã chạy ra cửa phòng.

Thấy bờ biển vẫn là một màn yên bình như cũ, Ngả Diệp thở dài một hơi ngồi xuống bãi cát, nhìn mặt biển rộng, phóng tầm mắt ra phương xa. Y từ trong lòng lấy ra một chiếc lá, đặt lên bên mép bắt đầu thổi lên, hoàn toàn không chú ý tới, ở phía sau đang có một người đi tới, lặng lẽ ngồi ở bên người y.

Thổi xong một khúc nhạc, Ngả Diệp mới phát hiện bên cạnh có người.

Là một người đàn ông cao lớn ướt sũng nước, mái tóc đen dài ướt át áp lên hai gò má của hắn. Ngả Diệp không thấy rõ mặt của đối phương, y cũng không có ý định đẩy người đàn ông kia ra, sau đó y chỉ hỏi hắn một câu: “Người là ma à?”

Nam nhân không nói gì, vẫn trầm mặc như trước. haehyuk8693

Mà sự trầm mặc của hắn lại làm cho cả người Ngả Diệp bất giác đánh một cái rùng mình...

Lại là thứ không sạch sẽ đó.

Từ nhỏ đến lớn, Ngả Diệp thường thường sẽ trông thấy một số thứ mà người khác không thấy được.

Những thứ đó có khi là đến gây phiền toái, có khi là vì tìm y chơi đùa, có khi là cầu y giúp đỡ, riết rồi y đối với mấy chuyện này đã làm quen đến không biết chán.

Được rồi, dù sao trước kia y cũng gặp chuyện này nhiều lần rồi, bất quá chính là...

Ngả Diệp thăm quan sát diện mạo quỷ hồn một chút, y phát hiện quỷ hồn này không giống với những con mà y đã gặp trước kia, bất quá y cũng chẳng thể nói rõ là không giống ở điểm nào.

“Ngả Diệp, Ngả lão gia tìm ngươi này!” haehyuk8693

Nghe thấy có người gọi mình, Ngả Diệp quay về phía của âm thanh phát ra nhìn lại, chưa kịp làm gì, một gã trung niên đã đặt người lên thân cậu.

“Đức Tân, ngươi rất nặng đó!” Ngả Diệp hất cái lưng một cái, đem người trung niên đang nằm đè trên người y quăng xuống.

Lý Đức Tân ngã trên mặt cát, nhưng hắn không có tức giận, ngược lại còn cười đến rất vui vẻ, đơn giản vì hắn thích Ngả Diệp. Hắn thích nhìn khuôn mặt thanh tú của Ngả Diệp, hắn thích nhìn bộ dáng của Ngả Diệp hướng về phía không khí nói chuyện.

Mặc dù ngay từ đầu, hắn cảm thấy mấy hành vi này của Ngả Diệp hơi có điểm cổ quái, bắt quá chẳng lâu sau đó, hắn phát giác chính mình càng ngày càng thích y. Cho nên hắn rất nhanh đã bắt chéo chân, đem người nhích đến sát bên Ngả Diệp, vỗ vỗ vai Ngả Diệp, trêu đùa: “Lại nhìn biển nữa à? Biển có so với ta có đẹp mắt hơn không?”

Nghe được giọng điệu có chút chua chát của Lý Đức Tân, Ngả Diệp cười khì một tiếng, đẩy Lý Đức Tân ra, “Sao vậy lại ghen với biển à?”

Tướng mạo của Lý Đức Tân này lực lượng mạnh mẽ, so với Ngả Diệp lớn hơn mấy chục tuổi, nhưng vẫn chưa lập gia đình cưới vợ.

Gia thế của hắn cũng xem như giàu có, bất quá đối phương không hề vì gia cảnh của mình mà bắt nạt người khác, ngược lại hắn lại rất thích làm việc thiện, và lại còn đối với Ngả Diệp có công ơn nuôi dưỡng, bởi vậy Ngả Diệp đối với Lý Đức Tân tự nhiên có cảm tình rất tốt.

“Ở chỗ này thổi lâu như vậy, gió biển sẽ làm người lạnh mất, mau trở về đi thôi, Ngả lão gia sáng sớm rời giường không thấy người, ông ấy rất lo lắng đấy.” Lý Đức Tân sủng nịch xoa xoa đầu Ngả Diệp, tay còn lại thân mật vây quanh vai của y, cúi đầu xuống, ngửi mùi xạ hương thơm mát trên người của Ngả Diệp.

Mà lúc này Ngả Diệp lại không chú ý tới những cử động của Lý Đức Tân, bởi vì y vẫn còn đang nhìn chăm chú theo phương hướng của quỷ hồn vừa này —— mặc dù quỷ hồn nọ đã không còn ở đây nữa...

3. Chương 2: Hắc Bạch Vô Thường

Chia tay Lý Đức Tân, Ngả Diệp vừa về nhà liền thấy Ngả lão gia lo lắng chống quai trượng đi về phía y, “Tiểu Diệp, sao đi ra ngoài lại không nói với cha một tiếng thế hả?”

Nhìn bộ dáng lo lắng của Ngả lão gia, Ngả Diệp cúi đầu xin lỗi: “Cha...Xin lỗi...Tiểu Diệp tới hôm qua mơ thấy...”

Ngả Diệp còn chưa có nói xong liền đã bị Ngả lão gia cắt lời.

“Đừng có đề cập với cha mấy cái chuyện ma quỷ loạn thần này nữa! Cái gì mà quỷ nước bắt người, toàn là chuyện hoang đường! Việc tàu thuyền bị lật, người ở dưới sông bị chết chìm...đều là chuyện rất bình thường”

Ngả Diệp nhìn sần nhà, không nói một câu. haehyuk8693

“Cha đã nặng lời rồi...Vô luận con nhìn thấy cũng được, không nhìn thấy cũng được, tóm lại...Hảo hảo chiếu cố chính mình đi!”

Hảo hảo chiếu cố chính mình...

Y vừa quay về phòng vừa cảm khái, bản thân y còn lo chưa xong cho mình nữa là.

Mà ở trong phòng y hiện tại đang có hai người đàn ông.

Một đen một trắng.

Bọn họ không phải người, mà chính là Hắc Bạch Vô Thường...

Hắc Tử Lược, Bạch Tử Khước.haehyuk8693

Ba ngày một trận âm ỉ, hai ngày một trận đại âm ỉ, cuối cùng lại liên lụy đến người vô tội là y.

Hắc Vô Thường đầu tiên mở miệng trách cứ: “Người vừa câu sai hồn nữa!? Nếu như quay về để Diêm đại nhân biết được, hắn sẽ lại mắng chửi ngươi cho coi!” Mà Bạch Vô Thường cũng không chịu yếu thế, “Cái gì hả? Rõ ràng chính là vì ngươi không nhớ rõ tên trong sổ sinh tử, còn đổ thừa cho ta?”

Thanh âm của Bạch Vô Thường đặc biệt bén nhọn như xé gió, làm Ngã Diệp phải che hai cái lỗ tai, nhỏ giọng lên tiếng: “Có muốn cãi nhau thì đừng có vào phòng ta mà cãi...”

“Tiểu Diệp người đến vừa lúc! Thay chúng ta phân xử chuyện này xem!”haehyuk8693

“Các người đều có chỗ sai, một người bắt sai hồn, một người nhớ lầm tên...Trước hết nên nghĩ đến phương pháp sửa chữa sai lầm này, hai người nói có đúng không?”

Bị Ngã Diệp nói như vậy, Hắc Bạch Vô Thường giống như bị tạt nguyên xô nước lạnh lên đầu, chỉ thấy Hắc Vô Thường là người đầu tiên hồi phục lý trí, “Tử Khước, thừa dịp canh giờ chưa qua, chúng ta mau đem hồn phách của hắn quay trở về thân thể!”

Bạch Tử Khước gật gật đầu, vừa đối Ngã Diệp chào hỏi một cái liền biến mất tâm.

Ngay lúc Hắc Bạch Vô Thường đồng loạt biến mất trong chớp mắt, quỷ hồn vừa mới xuất hiện ở bãi biển cũng đã đứng thẳng tắp sau lưng y. Thân thể của hắn vẫn ẩm ướt như cũ, tóc dài bao quanh khuôn mặt nghiêm nghị, mà bởi vì hiện tại đang đứng thẳng người, hắn so với Ngã Diệp còn cao hơn một cái đầu, bất quá lần này Ngã Diệp đã không còn sợ hãi, trên mặt của y còn tự nhiên nổi lên một nụ cười, “Có chuyện gì cần ta giúp đỡ thì người cứ việc nói!” Ngã Diệp vừa nói vừa duỗi tay về hướng hắn, tỏ vẻ hữu hảo.

Quỷ Hồn cũng chậm rãi đưa tay về phía y, vào khoảnh khắc hai bàn tay chạm nhau trong tích tắc, y chỉ cảm thấy một cảm giác vừa lạnh lại vừa ẩm ướt...

Quỷ Hồn lại nắm càng chặt tay của y hơn, mặc dù đang nghĩ muốn rút ra, nhưng ngẫm lại có vẻ hành động của mình không được lễ phép lắm, cho nên y cứ để tùy ý quỷ hồn nắm tay mình như vậy.

Thời gian cứ thế im lặng trôi qua, thẳng đến khi quỷ hồn nói một câu...h

“Để cho ta ôm người một cái.”

4. Chương 3: Đừng Nói Đúng Sai

Ngã Diệp trong nháy mắt đã bị dọa cho ngây người. haehyuk8693

Kỳ thật, chỉ việc nắm tay thôi đã sớm vượt qua hiểu biết của Ngã Diệp về cách đối xử của quỷ hồn rồi, mà bây giờ quỷ hồn lại yêu cầu muốn ôm y...

Làm sao đây? Tay đã lạnh như vậy, mới sờ sờ đã làm cho toàn thân của y phát run, nếu như thật sự để cho hắn ôm cả thân thể, vậy chẳng phải sẽ hỏng mất sao!?

Tựa hồ đã nhìn ra sự do dự của Ngã Diệp, quỷ hồn rất tự động đem tay mình dời ra xa.

“Ta...” Ngã Diệp bước chân trái về trước một chút, hai tay dừng ở giữa không trung có chút cương cứng, y hay là...

Lần đầu tiên, y không có cách nào hoàn thành nguyện vọng của quỷ hồn, điều này làm y cảm thấy rất áy náy à.

Quỷ hồn chậm rãi nghiêng đầu về phía bên trái giật giật, sau lại làm tương tự với phía bên phải rồi mới dời về.

Ngã Diệp đang muốn xin lỗi, lúc môi khẽ nhếch, quỷ hồn đã nhẹ nhàng vươn bàn tay bưng kín miệng của y. Đầu lại làm ra động tác giống như vừa nãy...Chậm rãi hướng sang trái giật giật, lại hướng về bên phải động động rồi trở về...

...

Đêm hôm nay, Ngã Diệp cũng ngủ không được ngon.haehyuk8693

Đơn giản là vì vừa nãy y lại nằm mơ, y mơ thấy hai gã đàn ông đang đánh nhau, người trông có vẻ trẻ hơn đã dùng cách bỉ ổi thành công giết chết người nam nhân còn lại.

Mà người bị giết chết kia, thi thể liền bị ném xuống biển, trôi bồng bềnh theo sóng nước, kết quả cuối cùng đã bị cá lớn gặm cắn hết, ngay cả chút mảnh vụn cũng không thừa lại.

Hắn chết không nhắm mắt, cũng không đầu thai, trốn tránh sự đuổi bắt của Hắc Bạch Vô Thường, nhưng việc hắn làm không phải là báo thù, vậy thì là gì cơ chứ?

Ngã Diệp không biết đáp án, đơn giản là do mỗi lần vào giây phút quan trọng y đều tỉnh lại. Lần này cũng vậy, y đã bị tiếng huyền não đánh thức.

Bên ngoài vô cùng âm ỉ.

Hình như lại có người chết nữa rồi...

5. Chương 4: Đừng Nói Đúng Sai

Trên thi thể của những người chết chìm đều có vài đặc điểm giống nhau.

Tất cả đều là đàn ông trung niên cao to lực lưỡng.haehyuk8693

Mấy năm nay, số người chết đột nhiên tăng cao, làm cho tất cả thôn dân hết sức sợ hãi.

Chỉ có Ngã Diệp vẫn lãnh tĩnh như bình thường. Y trở mắt nhìn Hắc Tử Lực câu mắt hờn phách của người đàn ông nọ. Thậm chí trước khi rời đi, Hắc Tử Lực còn nở một nụ cười ôn hòa với y.

Gió biển thổi càng lúc càng lạnh, bất quá cả người Ngã Diệp đều vô cùng ấm áp. Đơn giản là trừ nét mặt vui cười của Hắc Tử Lực ra, còn có cánh tay ấm áp của Lý Đức Tân đang vờn quanh người y, đem y bảo vệ thật kín đáo.

“Ngã Diệp, sao lại đi ra đây? Người chết không đẹp chút nào.” Ngã Diệp tùy ý để cho Lý Đức Tân ôm mình, không có trả lời.

Y cũng không thích nhìn người chết, bất quá y thích xem bộ dạng của Hắc vô thường khi câu dẫn hồn phách, y thực sự cũng không biết nguyên nhân vì sao mình lại thích điều này.

Nhìn Ngã Diệp luôn thất thần, Lý Đức Tân hơi nhíu nhíu đôi mày rậm, đầu ngón tay điểm nhẹ cặp môi thơm ngon của người trong lòng, cũng chẳng quan tâm đến mọi người trước mắt, hay thi thể đang được xử lý ở nơi kia.

Một lúc lâu sau, Ngã Diệp mới thu hồi mỉm cười ngẩng đầu quan sát Lý Đức Tân, lo lắng nói: “Đức Tân...Người sau này đừng đến gần biển nữa.”

Y đã cảm nhận được một cổ oán niệm rất sậu đậm ở chỗ này, thôn dân nhất định không phải là vì ngoài ý mà chết chìm, chắc chắn là có gì đó đang tác quái. Xem ra, y mỗi đêm đều phải canh ở chỗ này để quan sát, cứu giúp những người sắp bị chết oan, cũng thuận tiện cứu vớt oan hồn đáng thương nọ.haehyuk8693

“Ngã Diệp, người đang quan tâm ta sao?” Thanh âm của Lý Đức Tân không ngăn được run run, trừ một cổ tình cảm không biết tên đang trỗi lên còn có một chút gì đó đang ẩn hiện, bất quá Ngã Diệp không có nghe ra được, chỉ vì y vốn chẳng biết tình yêu là gì.

Vừa nghe thấy thanh âm phát run của hắn, Ngã Diệp cứ tưởng là thân thể hắn đã không chống đỡ nổi những cơn gió rét lạnh, thế là y liền dịu dàng vòng tay quanh thân mình vạm vỡ của đối phương, chậm rãi nói:

“Ta sợ người sẽ là người kế tiếp.”

6. Chương 5: Xung Đột

“Ta sợ người là người kế tiếp”...sẽ chết chìm. haehyuk8693

Khi Lý Đức Tân nghe được lời y nói, hai mắt đột nhiên trợn to, hết nửa ngày mới tỉnh táo lại, ôm đầu ngồi xồm xồm, nhìn biển cả mênh mông vô tận trước mặt, trong ánh mắt đều tràn ngập sợ hãi.

“Đức Tân?! Xin lỗi, đã làm ngươi sợ rồi.” Ngã Diệp đã quên mất, mặc dù Lý Đức Tân vốn là một đại nam nhân, bất quá hắn từ nhỏ đã vô cùng tôn thờ chuyện quỷ thần. Ngay cả trong nhà đều dán đầy bùa chú, mỗi lần ra khỏi cửa đều phải uống nước bùa trước, còn kiểm tra xem bùa hộ mệnh đã mang theo trong người chưa mới dám xuất môn. Hắn nói đây là tập tục trong nhà, bất quá Ngã Diệp cứ cảm giác chuyện này thật quá khoa trương. Ma quỷ kỳ thật cũng không kinh khủng như vậy, bọn họ cũng không hại người...Ít nhất, những quỷ hồn mà y quen biết trước giờ đều như thế.

“Cứ để ta đợi...cho hắn tới bắt ta đi!” Lý Đức Tân ngồi xổm trên bờ cát, đáp lại một câu như vậy.

“Ngươi nói cái gì thế hả? Không đến gần bờ biển thì sẽ không có chuyện gì...” Y muốn kéo Lý Đức Tân lại, bất quá vì hình thể của hai người quá chênh lệch, dù y đã cố hết sức nhưng vẫn không làm gì được.

Cuối cùng sau khi đã thành công đem Lý Đức Tân nâng dậy, ngay vào lúc này, một thiếu niên tóc ngắn, vóc dáng so với Ngã Diệp còn nhỏ hơn vài phân liền đi về phía bọn họ, trên khuôn mặt xinh đẹp kia lập tức lộ ra một ánh mắt đầy khinh bỉ khi nhìn thấy Ngã Diệp, “Lý thiếu gia, thân thể của ngài tôn quý như vậy, đừng để cho thứ quái thai này làm bẩn đi người!”haehyuk8693

“Bẩn cái!#@!^\$! Ngã Diệp không phải quái thai, đừng có hơi chút là vũ nhục người khác!”

Lời trách cứ của Lý Đức Tân làm Ứng Duyệt có chút không chịu nổi. Ứng Duyệt nắm chặt đấm tay thành quyền, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Ngã Diệp, bên trong vừa có sự ghen ghét, vừa có hâm mộ cùng căm hận. Y định cố khống chế chính mình không vung tay đấm vào mặt đối phương, bất quá lý trí của y đã sớm không còn, nắm tay hiện tại đã hướng về phía Ngã Diệp vung tới.

Lý Đức Tân vội phản người ngăn cản, bất quá đã có một “người” so với hắn còn nhanh hơn.

“Cái gì...người?!” Ứng Duyệt kinh ngạc nhìn đấm tay của mình dừng giữa không trung, cứ như vậy không nhúc nhích, giống như đang bị một cổ cường lực vô hình nắm giữ.

“Ứng Duyệt ngươi nháo đủ chưa?” Lúc này, Lý Đức Tân vừa hét lớn vừa dùng hết sức kéo lấy tay Ứng Duyệt. Đây là lần thứ hai mà hắn tức giận đến thế. Mặc dù Ứng Duyệt trước giờ thường nói ra những lời lẽ châm chọc Ngã Diệp, nhưng y chưa bao giờ làm ra cái chuyện —— đánh người như cầm thú thế này.

Ngã Diệp không chút để ý đến chuyện hai người kia đang khắc khẩu với nhau, mà chỉ lẳng lặng nhìn về phía quỷ hồn đã biến mất.

Trên người hắn vẫn ẩm ướt lạnh lẽo, hình thể vẫn cao lớn, cùng với mái tóc đen nhánh, buông dài như thường ngày, bất quá lần này Ngã Diệp có thể nhìn thấy hai mắt của hắn rồi.

Đó là một ánh mắt rất sắc bén, nhưng lại cực kỳ ôn nhu, ít nhất là vào lúc đối phương nhìn vào y...

“Cảm ơn.” Ngã Diệp đã thầm nói trong lòng một câu như thế.

Tối hôm đó sau khi trở về nhà, lần đầu tiên Ngã Diệp không nằm mơ thấy bất cứ thứ gì cả, y ngủ vô cùng ngon giấc.

Lúc bình thường, giấc ngủ của y cũng không sâu.haehyuk8693

Nhưng hiện giờ, y cứ cảm thấy có người nào đó đang giúp y thay đổi sang bộ quần áo ngủ bằng gấm, trên trán còn có một luồng xúc cảm ấm áp, bất quá những thứ này rất nhanh đã tan biến.haehyuk8693

Cho đến sáng sớm, Ngã Diệp liền phát giác tất cả chăn mền của y đều ẩm ướt, thoang thoang đâu đó còn có một mùi vị của tảo biển.

7. Chương 6: Lý Do Lưu Luyến Nhân Gian

Ngày hôm qua có gì đó đã đến phòng của y. haehyuk8693

Có lẽ chính là thứ không thể xuất hiện vào ban ngày rồi...vậy đêm nay y phải thức canh thứ đó mới được.

Nghĩ như vậy, Ngã Diệp sau khi giúp dưỡng phụ làm cơm xong liền lập tức chạy vội đến nhà của Lý Đức Tân. Từ trước đến giờ, Ngã Diệp vẫn thường đến Lý phủ làm một vài việc vặt để kiếm chút tiền.

Bởi vì trong ngoài trên dưới Lý phủ luôn dán đầy bùa chú, nên cô hồn dã quỷ không vào đây được, ngay cả Ngã Diệp cũng chưa từng thấy có quỷ hồn nào lang vãng trong đây.

Bất quá mọi sự luôn có ngoại lệ...

Vừa vào cửa, y đã trông thấy quỷ hồn ướt đầm cả người nọ, lần này hắn vẫn dùng mái tóc dài của mình che mặt, đứng ở bên cạnh ao nước nhỏ——— cầm thức ăn uy cho cá dưới hồ.

Ngã Diệp lập tức hớn hở chạy bước nhỏ đến bên cạnh quỷ hồn, “Nơi này dán rất nhiều bùa chú, người sẽ chịu không nổi, mau đi ra đi!”

“Ta muốn đợi ở chỗ này.” Tuy thanh âm của đối phương vô cùng khô khan, bất quá khi nghe vào tai lại cảm thấy thật thoải mái.

Ngã Diệp lần nữa đánh giá quỷ hồn, không biết vì sao lại có một dòng nước ấm len lỏi vào tâm tư của y. Y đột nhiên rất muốn nhận thức hắn, vì thế liền mở miệng hỏi: “Thật sự không cần ta giúp người chuyển gì sao? Vì sao người lại lưu luyến nhân gian?”

Vừa hỏi, Ngã Diệp cố gắng trưng ra một nụ cười hiền hòa hết cỡ, vừa nắm chặt lấy chiếc khăn lau mồ hôi trên lưng, đơn giản là vì trước kia, mỗi lần quỷ hồn nói ra lý do của mình đều làm cho Ngã Diệp khóc bù lu bù loa...Tại y là một người rất đa cảm à.

Bất quá lý do của quỷ hồn trước mặt lại không làm cho y khóc thê thảm như vậy, ngược lại còn làm cho y vô cùng rung động.haehyuk8693

Quỷ hồn chỉ nói ba chữ, mà chỉ cần ba chữ như vậy đã mang đến một sức mạnh cực kì khổng lồ.

“Chỉ vì người.”

8. Chương 7: Nụ Hôn Đầu Tiên

Quỷ hồn đột nhiên hướng về phía y bay qua, dán lên thân thể của y, dùng đôi tay ẩm ướt kia chạm vào người Ngã Diệp, từ gương mặt, môi, cổ, ngực. Cho đến khi cánh tay của người nọ càng ngày càng dời thẳng đến phía dưới, Ngã Diệp mới cấp bách bắt lấy bàn tay của đối phương, “Không được, người làm như vậy rất không lễ phép.” Bởi vì tính thể cấp bách, nên y đã không phát hiện thấy cánh tay của quỷ hồn đã ẩm dần lên.

Mà ngữ khí của y lúc này lại giống như một trưởng bối đang trách cứ tiểu hài tử nhà mình khi hắn làm điều không phải.

Một trận gió phất qua, làm cho mái tóc dài của quỷ hồn bị thổi tung lên.

Hắn đang cười, là một nụ cười rất đổi vui mừng.

Nhị tử của hắn đã trưởng thành rồi...haehyuk8693

“Xin lỗi! Ta nói quá nặng lời rồi hả? Người đừng khóc nha!” Nhìn khóe mắt của quỷ hồn trước mặt lóe lên lệ quang, Ngã Diệp vội vàng cầm lấy khăn lau mồ hôi của mình, cẩn thận chà lau khuôn mặt tuần tú thành thực của đối phương, hoàn toàn quên mất chuyện khác biệt giữa người và quỷ.

“Ta gọi là Hàn Liệt, ta sẽ lại tìm đến người nữa.”

“Không được! Người phải đầu thai...”

Những lời nói còn lại của Ngã Diệp đã bị đôi môi trước mặt đột nhiên phủ lên cướp đi mất....y đã bị quỷ hồn hôn môi á á.

Hàn Liệt vươn tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của người nọ, mềm nhẹ mà hôn xuống, đầu lưỡi cũng không tự chủ được luồn vào thăm dò khoang miệng thơm tho của Ngã Diệp, cọ xát lên mỗi một chiếc răng trắng muốt của đối phương.

Đây là con của hắn...haehyuk8693

Ngay lúc này, Hàn Liệt cảm thấy rất bất đắc dĩ, vì không thể đem tất cả chua sót cùng khổ sở trong nội tâm của mình phóng xuất hết ra ngoài, nhấn nhủ cho con hấn biết.

“Đừng...Không được như vậy...” Ngã Diệp không hề có chút kinh nghiệm gì trong chuyện này, vô cùng chặt vật dùng hết sức đẩy đối phương ra, bất quá rất nhanh đã bị Hàn Liệt mạnh mẽ ôm trở về.

Thân thể Hàn Liệt đã không còn ướt lạnh, ngược lại càng trở nên dị thường khô nóng, rõ ràng một quỷ hồn bình thường sẽ không thể có được thân nhiệt như vậy.

Mắt thấy Hàn Liệt lại muốn hôn mình, Ngã Diệp càng thêm sợ hãi, bối rối quay đầu hô to về phía cánh cửa: “Người mau buông ta ra!! Đức Tân, cầm lá bùa đến, nhanh lên một chút!”

Nghe như vậy, Hàn Liệt càng ra sức giữ chặt Ngã Diệp trong lòng, ghé vào lỗ tai của y trấn an: “Không nên như vậy! Tin tưởng ta, ta sẽ không thương tổn người!”

Bất quá, hiệu quả của việc này lại không hề rõ rệt cho lắm, ngược lại càng khiến cho Ngã Diệp giãy dụa kịch liệt hơn trước.

Ngã Diệp cho tới bây giờ đều chưa từng sợ hãi như vậy. Đây là lần đầu tiên y xúc gần gũi với một quỷ hồn đến thế, ngay cả chân nhân của đối phương y còn chưa thấy rõ nữa. Y rất sợ hãi, hảo khẩn trương.

“Ngã Diệp, người xảy ra chuyện gì?”

Lý Đức Tân không nhìn thấy Hàn Liệt, chỉ trông thấy Ngã Diệp như đang bị một cái gì đó kéo về phía trước. Nhìn tình huống nguy cấp trước mắt hấn cũng không suy nghĩ nhiều, vội chạy về phía Ngã Diệp đưa lá bùa cho y.

Lý Đức Tân tro mắt nhìn Ngã Diệp vô cùng gian nan tiếp nhận phù chú, rồi quay mắt về phía không khí nói chuyện, “Ta nói lại lần nữa, buông ta ra, vì lần trước người đã từng giúp đỡ ta, ta thật sự không muốn thương tổn người!”

Lý Đức Tân thấy vậy cũng sốt một chút, bất quá hấn vẫn cảm giác được tình hình hiện tại thật sự rất nguy cấp, liền vội vươn một tay nắm lấy cổ tay thon gầy của Ngã Diệp quơ về trước.

Mắt thấy lá bùa sắp dán lên người mình, bộ dạng của Hàn Liệt vẫn không hề lùi bước, ngược lại vẻ mặt càng thêm kiên định, “Ta sẽ trở lại.”haehyuk8693

Vừa nói xong, hấn lại dùng một ánh mắt vô cùng không thiện cảm nhìn về phía Lý Đức Tân một lúc, sau đó liền biến mất.

9. Chương 8: Cừu Hận Mười Tám Năm

Là thanh âm của hấn! Hấn đã tới đây, hấn đã đến tìm ta báo thù rồi!

Phải làm sao đây?

Bùa chú cũng vô dụng...

Ta sẽ chết!

Ta sẽ phải chết chìm! haehyuk8693

Lý Đức Tân không ngừng thì thào mấy câu nói đó trong miệng. Mà Ngã Diệp bên cạnh vẫn còn đang bán quỳ trên mặt đất thờ dốc, vừa không ngừng vuốt ve đôi môi vừa không kiềm được suy tưởng đến một màn kia.

Ngay vào lúc này, hai người không hẹn mà cũng nghĩ về một người, thẳng đến khi Ứng Duyệt chạy đến đây.

Ứng Duyệt của hiện tại dường như đã không còn giống như những lúc bình thường. Y không còn mặc bộ hắc y vẫn luôn khiến cho bóng dáng của y trở nên thâm trầm, mà thay vào đó là một bộ y phục đỏ tươi. Màu sắc chói mắt đến nỗi làm người ta tưởng lầm toàn thân của y đều nhuộm đầy máu.

Y ngồi xổm trước người Lý Đức Tân, đem Lý Đức Tân ôm vào trong ngực, bàn tay chậm rãi vỗ về tấm lưng của hắn, an ủi nói: “Có ta ở đây, ta sẽ không để cho những thứ xấu xa kia đả thương ngươi dù chỉ là một cọng tóc, ta sẽ thay ngươi diệt trừ hắn.” Ứng Duyệt trừng hai tròng mắt hiện đầy tơ máu, thể hiện sát tâm bức người.

Ngã Diệp lẳng lẳng nhìn về phía hai người đang gần bó với nhau.

Trừ bỏ tuổi tác, hình dáng bên ngoài của Ứng Duyệt cũng không sai biệt lắm so với y, đều thuộc vóc người trung bình. Một người cao lớn như Lý Đức Tân lại bị Ứng Duyệt ôm vào trong ngực như vậy, bất quá nếu nhìn kỹ một chút thì bức tranh này cũng rất hài hòa.

“Không được! Không thể diệt trừ hắn, hắn không phải là người xấu!” haehyuk8693

“Vì cái gì? Hắn đã hại ngươi thành như vậy, khiến cho ngươi phải lo lắng đề phòng cả ngày, chỉ như vậy còn không phải là người xấu? Từ lúc ta hiểu chuyện tới nay, ngươi vẫn luôn như thế này, cứ như đang sợ hãi một thứ gì đó, nhưng lại không nói cho ta biết.”

“Không nên nói! Không nên nói! Câm miệng!”

Lý Đức Tân giống như đã nổi cơn điên dùng hết sức lực đẩy Ứng Duyệt, lao thẳng ra phía ngoài, chạy về hướng bờ biển.

Ứng Duyệt cũng lập tức đuổi theo, còn Ngã Diệp vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Thẳng đến khi phát hiện một khí tức hắc ám khác thường đang trở dậy, y mới đứng lên, vội vã chạy đến bờ biển. haehyuk8693

Bởi vì vậy mà y đã không chú ý tới, chiếc ao vừa rồi Hàn Liệt mới đứng cạnh, đột nhiên lại phản chiếu khuôn mặt của một người đàn ông trẻ tuổi...đang nở nụ cười vô cùng hèn hạ...

Khiến cho vài chú cá trong ao bất an nhảy lên khỏi mặt nước...

Mà ở bờ biển lúc này, người nào sẽ trở thành nạn nhân kế tiếp bị chết đuối đây?

10. Chương 9: Đau Đớn

Ngã Diệp chưa chạy đến bờ biển, đã nghe thấy tiếng thét như xé gió của Lý Đức Tân. Ngã Diệp nhận ra thì thể trước mặt kia, đó là phụ thân của Lý Đức Tân, Lý Chính.

“Không nên!” Ngã Diệp đã nhìn thấy Hắc Tử Lược bước tới, đang câu đi hồn phách của Lý Chính.

Lý Chính lại dùng một ánh mắt vô cùng ai oán nhìn về phía Hắc Tử Lược, hắn nói không nên lời, nhưng dựa vào hình dáng mấp máy của bờ môi, Ngã Diệp vẫn rõ ràng hiểu được những gì hắn nói.

Ta không thể bỏ lại Tân nhi được... haehyuk8693

Nghe thấy tiếng gào thét của Ngã Diệp, Hắc Tử Lược cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ. Đối phương chỉ có thể nhìn y lắc lắc đầu, theo sau liền vung tay lên mang theo Lý Chính biến mất.

Không đành lòng nhìn thấy khuôn mặt bị thương của Lý Đức Tân, Ngã Diệp vô thanh vô tức rời khỏi nơi này.

Chờ Ngã Diệp rời đi, Ứng Duyệt lại đột nhiên giơ tay lên hung hăng tát Lý Đức Tân một bạt tai.

Chỉ vì y không quen nhìn tình cảnh như thế này, trong tâm trí y, Lý Đức Tân hẳn là một người rất kiên cường, phải có khí khái của nam tử. Còn người nam nhân nhu nhược trước mắt căn bản không phải là Lý Đức Tân của y, y phải đánh tỉnh hắn!

“Lý Đức Tân ngươi nghe cho kỹ đây, ta mặc kệ ngươi đã chọn tới cái gì, cũng không quan tâm có bao nhiêu nguy hiểm. Mau nói cho ta biết người kia là ai, kẻ hại ngươi biến thành như vậy là ai? Kẻ giết cha ngươi có phải là cùng một người không? Mau trả lời ta!”

“Ồ...Cha, là Tân nhi hại người, hắn muốn trả thù cả nhà chúng ta...Không nên lại đây! Người không nên lại đây... Ta không phải cố ý giết người, ta chỉ là muốn chứng minh ta rất lợi hại...Xin lỗi...” Lý Đức Tân vẫn ôm đầu lằm bằm như cũ, trên người hắn còn không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh.

Hắn đã giết người?!

Ứng Duyệt dù thế nào cũng nghĩ tới Lý Đức Tân mà y thích nhất đã giết người.

“Đức Tân...Nói cho ta biết đây không phải là sự thật...”

“Là thật, đều là sự thật! Ta giết hắn xong thì liền bỏ chạy, sau đó thì bị thôn dân phát hiện, hắn bị vớt xuống biển...”

Kế tiếp chỉ còn lại những tiếng nấc nghẹn ngào.

Lý Đức Tân nói không được nữa.haehyuk8693

Cho dù Ứng Duyệt không tin, nhưng y vẫn tiếp tục hỏi tới: “Sau đó thì sao? Người đã chết thì coi như hết, hắn có thể làm gì được người? Người làm sao biết được hắn đã giết cha người? Người làm sao lại biết hắn chết không nhầm mắt?”

Lý Đức Tân thật ngu ngốc, đã thành ma quỷ thì sao lại không đi đầu thai mà quẩn lầy con người làm gì? Huống chi từ lúc còn nhỏ tới nay, y có thể cảm nhận được Lý Đức Tân vốn là một người tốt. Ngay cả một con châu chấu cũng không nỡ giẫm, người như vậy cho dù làm chuyện xấu...Mấy năm nay, hắn cũng đủ tiêu tụy rồi, việc thiện cũng làm quá nhiều rồi. Nếu như thật sự phải chịu báo ứng, như vậy...cứ để cho y nhận thay hắn!

“Đức Tân... Ta sẽ thay người giết trừ con quỷ kia!”

“Không thể, không thể làm như vậy!” Lý Đức Tân lắc đầu, lý trí nói cho hắn biết, hắn không thể tiếp tục sai lầm một lần nữa.

“Hắn giết cha người! Các người đã huề nhau, bây giờ hắn lại tới tìm người...sao có thể có chuyện bất công như thế? Ta quyết định rồi, lần sau nếu hắn còn xuất hiện, ta nhất định sẽ không chút khách khí với hắn.”

Đáy mắt của Ứng Duyệt lại lóe ra một tia điên cuồng quyết tuyệt. Y đứng dậy muốn rời khỏi người Lý Đức Tân, lại bị Lý Đức Tân gắt gao ôm vào ngực. haehyuk8693

“Ứng Duyệt...Ta có tài đức gì...lại khiến cho người đối xử tốt với ta như vậy, ta không xứng.”

Lần đầu tiên Ứng Duyệt được Lý Đức Tân ôm vào ngực, y mừng rỡ đến nỗi thốt không nên lời, chỉ có thể dùng nụ hôn làm lời hồi đáp.

11. Chương 10: Bên Rìa Sinh Tử

Thật vất vả đợi đến buổi tối, Ngả Diệp ngồi ở trên giường chờ rồi lại chờ, nhưng mãi vẫn không đợi được quỷ hồn kia. haehyuk8693

Ngả Diệp có điểm thất vọng, dù sao nếu không có hắn, tối hôm qua lạnh như thế, mình hôm nay nhất định sẽ bị phong hàn rồi.

Đêm càng ngày càng khuya, Ngả Diệp dần dần bắt đầu ngủ gật, đầu hết lắc bên này lại ngả sang bên kia, thẳng đến khi một tiếng thét kinh hãi vang lên cắt ngang đêm tối yên tĩnh, y mới đột nhiên lấy lại *** thần.

Lại tới nữa! Thanh âm này phát ra từ bờ biển, nhất định là ác linh muốn kéo chân người xuống biển kia tác quái. Y phải đi cứu người, càng phải đi khuyên nhủ ác linh, bảo hắn không nên hại người nữa.

Ngả Diệp tùy ý cầm lên một kiên quần áo phủ lên thân thể, vì không muốn đánh thức Ngả lão gia, y liền rón rén xuất môn.

Lúc này, một người đàn ông trung niên đang ở cạnh bờ biển, chỉ lộ ra một cái đầu, đang dùng móng tay liều mạng níu giữ phía trước. Máu tươi chảy đầy trên đất, hạ thân của đối phương cũng đã chìm vào trong nước, phía sau còn có một cánh tay thô to giữ chặt lấy lưng hắn, muốn kéo đối phương vào trong biển.

“Ngả Diệp! Cứu cứu ta, là thủy quỷ à, ta không muốn chết!”

“Ta sẽ kéo người lên đây!”

Ngả Diệp không chút nghĩ ngợi xông về trước kéo lấy hai cánh tay của nam tử, cũng không biết lấy khí lực từ nơi nào đến, rất nhanh y đã kéo người đàn ông đó lên tới bờ. Nhưng không ngờ vào lúc này, đôi tay thô to kia lại vươn đến níu chặt lấy mắt cá chân của y, trong nháy mắt khi y cùng người đàn ông kia còn chưa hoàn hồn đã bị kéo vào trong nước.

Y không thể bơi được, thành linh bị kéo vào trong nước lạnh đã làm cho mỗi một tác da thịt trên thân thể y đều không ngừng phát ra kháng cự mãnh liệt.

Tập trung suy nghĩ, y cố mở hai mắt, hút lấy không khí. Dù liên tiếp vùng vẫy nhưng y vẫn uống không ít nước biển vào bụng. Trước nay y chưa từng khó chịu như vậy, hai chân giống như đã bị màn nước tối om om kia bắt giữ, y nghĩ muốn đá chân khỏi nó, nhưng sức cản của nước đã khiến cho y không còn khí lực, lên không được bờ, y rất nhanh sẽ tắt thở, rồi chết...

Đúng vào lúc Ngả Diệp cho là mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy, thì thứ đang bắt lấy chân y đột nhiên rời ra.

Tiếp theo một chiếc bóng đen liền nhô lên, đem thân thể của y ôm vào lòng, ngay sau đó lại có thứ gì kề lên đôi môi của y.

Đó là một đôi môi. haehyuk8693

Là một đôi môi vô cùng ấm áp.

Nhất thời cảm nhận được một con đường sống, Ngả Diệp liền giống như đã nắm giữ được bùa hồ mệnh trong tay, nhanh chóng há to miệng, cố gắng hút lấy không khí từ đôi môi kia.

Qua một hồi, lại cảm thấy có gì đó không đúng, Ngả Diệp mãnh liệt mở hai mắt ra.

Cặp mắt kia, mái tóc đen dài kia...

Đây không phải là Hàn Liệt sao?!

Lần đầu tiên, y có thể hoàn toàn nhìn rõ cả khuôn mặt của hắn đến như vậy.

Đó là một khuôn mặt nam nhân anh tuấn đến bức người.

Ánh mắt của hắn vô cùng quyến rũ, có thể nói đây là lần đầu tiên Ngả Diệp nhìn thấy một quý hồn anh tuấn đến như vậy.

Nhưng như thế thì đã sao?

Diện mạo xinh đẹp thì như thế nào?

Còn không phải chỉ là một thủy quỷ người gặp người sợ đấy thôi? Đã vậy còn dùng đến loại thủ đoạn ghê tởm muốn kéo người khác chết chung này để sống tạm bợ...

Còn nói cái gì... Là vì mình...

Y không thể như vậy! haehyuk869

12. Chương 11: Bên Rìa Sinh Tử

Dứt khoát rời khỏi đôi môi kia, dù sao y sẽ sớm trở thành quỷ chết chìm, cần gì phải tham luyện chút không khí này, còn để cho quỷ hồn xem thường...

Trong màn mưa lất phất, y biết mình rất nhanh sẽ chết đuối, bởi vì y đang nhìn thấy Hắc Tử Lược mỉm cười với y...

Còn có...ánh mắt lo lắng của Hàn Liệt... Y nhất định là nhìn lầm rồi...

...

Một giấc ngủ không hề an bình.

Chỉ ngắn ngủn trong hai canh giờ, Ngả Diệp đã mơ thấy ba giấc mộng.

Giấc mộng đầu tiên là khi y còn bé, một vị đạo sĩ đã cứu giúp một cô hồn dã quỷ. Sau đó quỷ hồn kia lại quay đầu mỉm cười với y, hắc cú đầu nói chút gì đó nhưng y lại không hiểu, rồi rất nhanh liền biến mất.

Trong giấc mộng thứ hai, có một người đàn ông cùng một thiếu niên. Bọn họ ở bờ biển đấu một trận quyết liệt người chết ta sống. Nam nhân vốn đã chiếm phần thắng, nhưng không biết tại sao lại đột nhiên té xuống đất không nhúc nhích, lúc này tên thiếu niên kia liền nở nụ cười kiêu ngạo, cầm dao xuyên vào tim của người nam nhân...

Còn giấc mộng thứ ba...rất mơ hồ, bắt quá lại hết sức ảm áp.

Trong giấc mộng ấy, y chỉ là một đứa trẻ mới sinh. Sau đó, y đã trông thấy một nữ nhân vừa cực kì cẩn thận ôm y vào lòng để cho y bú, vừa thấp giọng xướng một bài đồng dao, người này hẳn là mẫu thân rồi đi?

“Liệt...sao con còn chưa ngủ?” haehyuk8693

Không biết từ nơi nào, lại có một ngón tay vươn đến nhẹ nhàng an ủi khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ mới sinh. Mặc dù xúc cảm trên làn da kia rất thô ráp, nhưng lại dễ dàng khiến cho người khác say lòng.

“Đằng Nhi không sao chứ? Vừa nãy nghe thấy tiếng khóc, ta không yên lòng nên mới đến xem.” Là thanh âm của người nam nhân kia.

“Chỉ là đói bụng thôi...nhóc con này...đều giống người vô cùng ham ăn à.” Người phụ nữ sững nịch cười, vừa vươn tay an ủi tấm lưng yếu ớt của đứa trẻ mới sinh. Lúc sau lại mỉm cười nhìn về phía nam nhân, trên gương mặt dào dạt một cảm xúc hạnh phúc.

“A...giống ta mới tốt chứ, nếu có thể ăn nhiều, thì sau này con nhất định sẽ giống ta cường tráng khỏe mạnh.” Nam nhân tiếp tục dùng đầu ngón tay vờ về hai gò má hồng nhuận của đứa trẻ, rồi sau đó chậm rãi hỏi: “Có đúng hay không hả? Đằng Nhi...”

Đằng Nhi...

Đằng Nhi...

Đằng Nhi... haehyuk8693

Tiếng cười của người phụ nữ không ngừng vang vọng trong đầu.

Còn thanh âm của người đàn ông kia lại càng lúc càng xa.

Không bắt được thanh âm kia, y lại càng ra sức chạy về trước. Bất quá giọng nói kia đã hoàn toàn xa tầm với, nghênh đón y chính là một đạo ánh sáng chói chang, nhưng không phải là Hắc Tử Lược như y suy đoán.

Ngã Diệp vừa tỉnh dậy liền phát hiện chính mình đang nằm trong Lý phủ.

Có người đang cầm tay y, bàn tay kia rất lớn, hơn nữa... còn ẩm ướt, Ngã Diệp tưởng rằng đó là Hàn Liệt, liền dùng sức gạt bỏ nó ra, kích động đứng dậy hô to: “Người cách ta xa một chút, đồ quỷ ích kỷ!”

“Ngã Diệp, người lại nằm mơ thấy ma rồi?” Lý Đức Tân không hề tức giận, chỉ thở dài một hơi, tiến lên ôm thân thể mảnh khảnh của Ngã Diệp, vỗ vỗ sống lưng thay y thuận khí —— cũng không để ý đến toàn thân mình đang hoàn toàn ướt đầm.

Vừa nghe thấy thanh âm của Lý Đức Tân, thân thể căng chặt của Ngã Diệp nhất thời liền buông lỏng. Cả người không tự chủ được xụi lơ trong ngực Lý Đức Tân, qua một hồi lâu sau, Ứng Duyệt vẫn đứng một bên tròng hai người này giờ, mới tiến đến kéo góc áo Lý Đức Tân, lên tiếng: “Ngã Diệp đã tỉnh dậy, người đã chịu chưa? Thân thể đã ướt thành như vậy còn không mau đi tắm rửa thay quần áo? Nhanh chóng đem một thân uế khí này tẩy hết đi, đừng để bị phong hàn đó! Ta sẽ thay người chiếu cố Ngã Diệp.”

Đối mặt với ngữ điệu trách cứ của Ứng Duyệt, Lý Đức Tân liền biến thành một hài tử bị người lớn trách mắng đỏ mặt gật đầu, không ngừng nhìn Ngã Diệp nằm trên giường liếc mắt một cái, lại sờ sờ bùa hộ thân trong ngực xong liền rời đi.

Để lại Ứng Duyệt cùng với Ngã Diệp bốn mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Ngả Diệp mới mở miệng: “Ứng Duyệt... Đức Tân hân... Hân...” Bất quá dù làm thế nào y cũng nói không nên lời, miệng lưỡi của y khô khốc đến khó chịu vô cùng.

“Hân đối với ngươi cũng tính là tận tình tận nghĩa rồi!” Ứng Duyệt ném chiếc khăn lên giường, hung tợn nói: “Chính mình không biết bơi còn vọng tưởng muốn cứu người, nếu không phải Đức Tân liều chết đem ngươi kéo lên bờ, ngươi đã sớm bị thủy quỷ chìm chết.”

Nghe vậy, Ngả Diệp kinh hãi: “Đức Tân!? Hân không phải cũng không biết bơi sao?” Không chỉ như thế, trong ấn tượng của y, Đức Tân kỳ thật cũng không hề thích biển.

“Chính vì như vậy ta mới tức giận, đúng là kẻ ngu...” Ứng Duyệt ôm đầu cắn chặt môi dưới, không dám hồi tưởng lại những chuyện đã phát sinh vừa nãy.

Y thiếu chút nữa đã mất đi người mà mình yêu nhất rồi.

Người yêu vì cứu tình địch của y mà thiếu chút nữa đã mất mạng...

Thủy quỷ...Con mẹ nó!

Y hận không thể tiêu diệt tất cả thủy quỷ trên đời này, hận không thể rút sạch tất cả nước biển trên thế gian.

Một bên, Ngả Diệp không ngừng nắm chắc cùi đầu, đối với Lý Đức Tân y vừa cảm kích, vừa cảm thấy áy náy.

“Không nói chuyện này nữa, chuyện của người chúng ta đã báo cho Ngả lão gia, người ở chỗ này hảo hảo nghỉ ngơi, chờ lát nữa chúng ta sẽ phái người báo cho Ngả lão gia biết tình hình của người.” Ứng Duyệt vừa nói, vừa đem một chén nước đưa cho Ngả Diệp.

“Cảm ơn.” Ngả Diệp tiếp nhận chén nước, trong nháy mắt đó, y đã cảm giác được đầu ngón tay của Ứng Duyệt đang không ngừng run rẩy.

“Không cần cảm ơn!” Ứng Duyệt quay đầu đi, cố gắng không nhìn tới ánh mắt đầy cảm kích của Ngả Diệp. Y chán ghét chính mình, chán ghét với hành động thân mật của bản thân đối với Ngả Diệp, cũng thống hận sự hiền hòa của tình địch kia — thật sự là mắc ối mà.

Ngả Diệp tỉnh dương ở Lý phủ cả một đêm. Vừa đến sáng sớm, y đã không kịp nói lời từ biệt Lý Đức Tân, liền vội vàng chạy về nhà.

Chỉ là y cảm thấy lo lắng cho Ngả lão gia...

13. Chương 12

Về đến nhà, Ngả Diệp không nhìn thấy Ngả lão gia, liền tự mình trở về phòng, thất thần ngồi ở trên giường.

Y không nghĩ tới thủy quỷ kia chính là Hàn Liệt.

Trong ngực vô cùng phiền muộn. haehyuk8693

Y đỡ đầu đi đến cạnh bàn, cầm lấy ấm trà, đem nước sôi chậm rãi đổ vào trong chén trà. Vì mãi suất thần, nên Ngả Diệp đã không chú ý tới cánh cửa khép hờ đang từ từ bị đẩy ra, cùng với một tràng tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Vào lúc y chuẩn bị uống nước làm trơn họng, thì đột nhiên trong chén nước lại xuất hiện khuôn mặt mờ nhạt của người nam nhân, làm cho Ngả Diệp sợ đến nỗi ném rớt chén nước xuống đất — Y không nên làm như vậy... đây là cái chén mà Lý Đức Tân đã đặc biệt tặng cho y.

Cái chén hiển nhiên đã bể nát, mảnh sứ xen lẫn với nước nằm trên mặt đất, phát ra màu lam nhạt chói lọi.

Mà từ những giọt nước trong suốt nằm trên mặt đất kia, Hàn Liệt chậm rãi nhô người lên.

Ngả Diệp cùng Hàn Liệt cứ như thế mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau thật lâu.

Một lúc sau, Ngả Diệp mới vào cánh cửa mơ to, hét lên: “Người mau rút đi! Người cũng như hấn, hấp thụ *** khí của loài người để bảo trụ thân thể, thật sự là quá ích kỷ!”

Bộ dạng của Hàn Liệt trở nên vô cùng bi thương, trong đôi mắt kia cũng chứa đầy đau xót, nhưng lại không có cách nào thoát nên lời. Hấn không biết làm thế nào chỉ có thể dừng lại tại chỗ, nửa người trên vẫn giống ẩm ướt như thường ngày, bất quá nửa người dưới lại vô cùng khô ráo, ngay cả bọt nước cũng không có

Bất quá Ngả Diệp không hề chú ý tới điều này, vừa nói xong y liền bước về phía cửa sổ, không hề có ý định muốn đối mặt với Hàn Liệt.

Y không hề hay biết suy nghĩ trong lòng Hàn Liệt lúc này...

Chỉ cần có thể nhìn thấy Ngả Diệp bình an thì tốt rồi.haehyuk8693

Thấy Hàn Liệt đột nhiên xuyên qua thân thể của mình, tiếp tục đâm thẳng qua bức tường rồi biến mất, Ngả Diệp không khỏi nhói lên một trận đau lòng.

Y cúi người chậm rãi nhặt những mảnh vụn trên đất, nhưng khi ngón tay mới chạm theo vào rìa mảnh vỡ, một bàn tay đã vươn đến trước mặt bắt lấy cổ tay của y.

Đó là một bàn tay rất thô to, nhưng cũng rất ấm áp.

“Sẽ bị cắt trúng.”

Chỉ bốn chữ đơn giản đã khiến cho Ngả Diệp rủ mắt, nâng lên khóe miệng, đó là phản ứng thoe bản năng, chứ không phải y muốn cười gì đâu. Vào tình huống thế này, y căn bản cười không nổi.

Bất thành linh, y lại dùng cánh tay còn lại chạm vào những mảnh vỡ trên đất.

“Sẽ bị cắt trúng!” Hàn Liệt nhin không được lặp lại một lần nữa, lần này ngữ điệu của y rất bình thản, nghe không ra cảm xúc gì khác, cũng không giống như ngữ khí trước đó... chính là cái cảm giác sợ người mình yêu bị tổn thương...

Tiếp theo đó, những mảnh vỡ lẽ ra đang nằm trên đất lại lơ lửng giữa không trung, kết hợp với nhau...

Một cái chén nguyên vẹn giống y như đúc chậm rãi được đặt lên bàn, giống như chưa từng bị đánh rớt.

Thấy thế, Ngả Diệp không khỏi hé miệng kinh ngạc, sau khi giao chiến trong đầu một hồi, đến cuối cùng y vẫn thoát ra những lời này: “Người đi ra ngoài!”

“Được.”haehyuk8693

Hàn Liệt nhanh chóng ly khai, lần này hấn thật sự đã xuyên qua vách tường rồi đi, vì y đã không cảm giác được khí tức của Hàn Liệt nữa rồi.

14. Chương 13: Quỷ Đè Giường

Thật vất vả để cho Hàn Liệt rời khỏi căn phòng, Ngả Diệp vừa quay về giường ngồi một hồi, lại cảm thấy đau xót trong lòng... haehyuk8693

Đột nhiên, cánh cửa vốn đã đóng chặt lại bị mở ra, rèm che cũng không hề bị thổi lên, ngược lại còn gắt gao tét chặt vào khung cửa, ngăn cản ánh sáng mặt trời ở bên ngoài. Đây ắt hẳn là điềm báo sẽ có chuyện gì sắp xảy đến.

Đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên y gặp phải một hồn phách mang theo một mùi máu tươi và oán khí mãnh liệt như vậy. Bất quá y vẫn nuốt lấy một ngụm nước miếng, cố lấy dũng khí đứng dậy. Chỉ là vào y còn chưa kịp đứng dậy, liền có một lực lượng vô hình ấn ngã y xuống giường.

Tê một tiếng...chiếc áo của y không chút lưu tình bị thứ gì đó xé mở. Y vội vã muốn kéo tà áo của mình trở về, nhưng sức mạnh kia lại không cho y giây dựa, cường thế bắt giữ hai tay của y, khóa chặt trên đỉnh đầu.

Vào lúc này, từ không trung đột nhiên xuất hiện một mảnh vải dài, cường liệt cột chặt hay tay của y. Ngã Diệp gấp đến độ vội giãy đạp hai chân, hô to với thứ vô hình trước mặt: “Người hãy tỉnh táo lại, ta...đừng dừng...”

Chưa nói hết lời, miệng của y đã bị miếng vải bó chặn ngang, làm thế nào cũng không thể phát ra thanh âm.

Khắc kè tiếp, y liền cảm giác được bốn phía chung quanh trên chiếc giường của mình đang dần bị lún xuống. Trước giường lại dần dần xuất hiện một vật thể có hình dáng của con người, vật nọ đang cúi mặt xuống, tóc tai bù xù xòa tung trên giường.

Hắn ta đang nằm úp sấp trên giường của y, dùng hai tay chậm rãi bò lên trên, tiến đến gần thân thể của đối phương. haehyuk8693

Ngã Diệp cảm giác được có một đôi tay vừa thô ráp vừa lạnh như băng đang vuốt trên hông của mình.

Y nhất thời không dám di chuyển, chỉ có thể đóng chặt hai mắt.

Loại cảm giác này...không phải Hàn Liệt...

Lúc này, y mới hé hé ánh mắt nhìn về phía sườn mặt của kẻ đối diện, ngay lúc này bên tai y lại truyền đến một câu nói, vừa mập mờ lại sắc tình.

“Ta tới đón ngươi đây...” haehyuk8693

Ngã Diệp trừng lớn hai mắt nhìn nam quỷ hồn đang cười ngậy ngốc ngăm ngúa mình...y không hề có chút ký ức nào đối với quỷ hồn này cả.

15. Chương 14: Cứu Ngụy

“Cỏ Nhỏ, vẫn chưa nhận ra ta sao?” Tựa hồ đã nhiều năm chưa nói chuyện, nên giọng điệu của đối phương hiện tại dị thường trầm đặc, như là thanh âm được truyền đến từ Địa Ngục, làm cho Ngã Diệp rợn cả tóc gáy.

Y thật sự không biết hắn là ai, liền thành thật lắc lắc đầu với quỷ hồn. haehyuk8693

Quỷ hồn kia bỗng bật cười, nụ cười rạn rở trông vô cùng dễ xem. Hắn lớn lên rất tuấn tú, tuổi có vẻ còn rất trẻ, bất quá những hành động mà hắn gây ra lại không hề cân xứng với diện mạo bên ngoài chút nào.

Chỉ thấy đối phương đang chậm rãi lột bỏ quần áo, lộ ra da thịt màu đồng cổ đã mất đi sức sống như bao quỷ hồn khác, từng múi từng múi thịt nổi cộm, ngay khi thân thể lạnh như băng kia đè ép lên cơ thể ấm nóng của Ngã Diệp, hắn không ức chế được run rẩy vài cái, trong miệng thảng thốt niệm: “Cỏ Nhỏ, để cho ta mang ngươi đi đi!? Ta đã hấp thụ đủ *** khí của chín trăm chín mươi người rồi, chỉ cần thêm mười người nữa, ta liền có thể bảo trì thân thể hiện tại của mình vĩnh cửu. Ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi cũng nên báo đáp chút gì cho ta chứ?...Được rồi, ta nghĩ ngươi nhất định đã quên, ta là Vương Doãn Kiệt.”

Vương Doãn Kiệt!? Hắn sao còn ở nơi này? Như vậy hắn đã không đầu thai, còn hại nhiều người như thế chỉ là vì tìm mình... Khó trách mùi máu tươi trên người hắn lại nặng như vậy, làm cho y cứ cảm thấy buồn nôn.

Ngã Diệp bắt đầu liều mạng giãy dụa, bất quá Vương Doãn Kiệt hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng. Nâng khéo miệng cười tà, rồi nhẹ nhàng gặm cắn hai khóa thù du khéo léo trên ngực y. Một cổ cảm giác kì lạ bất thành linh chạy dọc qua toàn thân Ngã Diệp, làm cho y không tự chủ được cong người lên.

“Cỏ Nhỏ, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào có được ngươi, bởi vì ngươi chỉ có thể là của ta.” Vương Doãn Kiệt ôm chặt lấy thân thể của y, bàn tay thô to cao thấp dao động trên người Ngã Diệp, làm cho cả người y không nhịn được bắt đầu vận vẹo, bất quá điều này càng dễ dàng khơi mào hỏa dục của Vương Doãn Kiệt hơn trước nữa.

“Đừng đừng... Hả...ngươi mau tránh ra... Đừng đừng...” Thật vất vả dồn hết khí lực hết lớn vào mặt Vương Doãn Kiệt đang đè trên người, lại không nghĩ tới giây tiếp theo chính mình đã bị đối phương cưỡng ép hôn môi.

Lửa nóng theo đầu lưỡi chui vào khoang miệng, nhẹ cuốn lấy chiếc lưỡi cùng hàm răng của y, làm miệng của y không thể nào khép lại được, cũng không có cách nào ngăn cản cuộc xâm chiếm mãnh liệt của đối phương...y có thể làm gì được chứ?

Y phải phản kháng!haehyuk8693

“A? Cỏ Nhỏ, sao ngươi có thể đối với ta như vậy? Mặc dù ta là quý, bất quá thể xác và *** thần của ta đều cảm thấy đau lắm à!” Bị cắn đau đầu lưỡi, Vương Doãn Kiệt có chút ủy khuất rời khỏi đôi môi của Ngã Diệp, tùy ý lau lau miệng mình. Nhưng giây tiếp theo hắn lại hóa thân thành hổ đói lao vào con mồi, một lần nữa đánh về phía Ngã Diệp không hề có năng lực phản kháng.

“Không... Đừng đừng...” Vương Doãn Kiệt chưa từng bỏ ý định chiếm lấy môi đối phương, một tay còn không an phận bắt đầu vuốt ve bắp đùi non của y. Nhưng ngay sau đó động tác trên tay của hắn càng lúc càng thô lỗ, kéo mở bắp đùi phải của y sang bên cạnh, hắn lại cúi người quan sát một chút, lỗ nhỏ kia xem ra đã có hơi ướt át.

Vương Doãn Kiệt rất hài lòng nhìn sắc mặt ửng hồng mê người của Ngã Diệp, bàn tay còn lại cũng bắt đầu sờ soạng từ xương quai xanh đến đôi môi của y, phát họa nên hình dáng đôi môi hoàn mỹ kia, trên mặt tràn đầy ý cười: “Cùng ta mập hợp đi...Ta ở trong ngươi, bên trong ngươi chứa đựng ta...như vậy thật tốt, đúng không?” Nói xong, hắn liền với lấy dục vọng của mình, cố gắng đưa nó tiến vào huyết khẩu đang hé mở, muốn cùng đối phương chặt chẽ kết hợp, cả đời cũng không xa rời nhau.

Ngã Diệp sợ hãi, muốn khép lại đôi chân đang bị banh rộng của mình: “Doãn Kiệt ngươi mau dừng tay, không nên như vậy, có rất nhiều phương thức để báo ân, không nên dùng loại này!”

Vương Doãn Kiệt vỗ về cái miệng nhỏ nhắn của cậu, ghé vào lỗ tai cậu thở ra một ngụm lạnh khí: “Đừng sợ!” Hắn nhất định phải có y trong tay!

“Thoáng cái là tốt rồi, ngoan!”

“Không được! Mau rời khỏi người ta, tránh ra!”

Ngã Diệp cơ hồ đã dùng đến toàn bộ khí lực trong thân thể để rống lên.

“Không nên...”

Sao mọi thứ lại thành như vậy? Y lúc đầu chỉ thầm nghĩ muốn cứu hắn, không vì bất kì cái gì khác...nhưng sao lại trở thành như vậy cơ chứ?

Ai cũng được...

Mau tới cứu y với...haehyuk8693

Trong lúc tính khí nóng rực của Vương Doãn Kiệt đang vờn quanh trước cửa động khẩu của Ngã Diệp, đang chuẩn bị tiến thẳng vào địa phương trước mặt, thì động tác của hắn đột nhiên dừng lại.

“Ngươi lại muốn đoạt Cỏ Nhỏ từ tay ta?” Giọng điệu của Vương Doãn Kiệt lúc này không khỏi mang theo một chút sợ hãi.

“Chuyện vừa rồi ta sẽ không so đo cùng ngươi, nhưng bây giờ... Không cho phép ngươi ép buộc y!” Thanh âm từng chữ từng chữ truyền xuống từ trên trần nhà, phô thiên cái địa mà đè ép xuống khiến người khác không thể thở nổi. Chủ nhân của thanh âm này rất có uy nghiêm, giọng điệu cũng vô cùng đĩnh tai nhức óc.

Vừa nghe đến thanh âm này, Ngã Diệp chợt hồi tỉnh lại trong cơn mê man.

Là Hàn Liệt! haehyuk8693

“Ngươi nghĩ ta sẽ nghe theo lời người sao?” Vương Doãn Kiệt không cam lòng yếu thế, rống to về phía trần nhà.

“Người? Có dũng khí? Không? Nghe? Ta? Sao?” Thanh âm của Hàn Liệt càng lúc càng lớn, vài cái bình trên bàn đã không trụ vững mà rớt xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Tựa hồ cực kì sợ hãi với sự hiện diện của Hàn Liệt, Vương Doãn Kiệt thấp giọng mắng một câu, ngay sau đó liền dùng một loại ánh mắt lưu luyến không rời nhìn chằm chằm Ngã Diệp rồi biến mất.

16. Chương 15: Quỷ Cùng Quỷ

Vì cái gì phải quay trở lại, không phải vừa rồi chính y đã đuổi hắn đi hay sao, vì sao hắn lại đối với mình như thế? Có thiết yếu không?

Ngã Diệp nhin không được mở miệng hỏi: “Hàn Liệt... Người đến tột cùng là ai? Tại sao lại vì ta mà ở lại nhân gian?” Y rất rõ ràng, bản thân y chưa từng trợ giúp qua người này.

Hàn Liệt không nói chuyện, chỉ là nháy mắt mấy cái, tiếp tục xé rách mảnh vải đang quấn trên cổ tay của Ngã Diệp.

Ngã Diệp không cam lòng như thế, vừa bước xuống giường y lại hỏi tới: “Sao lại không trả lời?”

Chỉ cần đối phương nói gì đó với y là được rồi, nói với y hắn không phải kẻ bắt người luân phiên, mọi thứ vốn là do y hiểu lầm thôi.

Bằng không ít nhất cũng nên nói với y lý do vì sao lại cứu y ra khỏi tay của tên Vương Doãn Kiệt kia chứ.

Nhưng Hàn Liệt một câu cũng chưa nói ra khỏi miệng, hoàn toàn cô phụ sự chờ mong của bạn nhỏ Ngã Diệp. Rồi đột nhiên, hắn lại xoay người liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu nhíu chân mày, sau đó lại nói với Ngã Diệp: “Bọn họ tới, ta phải đi!”

“Chờ một chút! haehyuk8693

Ngã Diệp nghĩ muốn vươn tay đến bắt lấy Hàn Liệt, nhưng chỉ trong nháy mắt hắn ta đã biến mất, chạm cũng chạm không được...

Y chỉ có thể nhìn nhìn chút điểm sáng màu lam nhạt trên tay, từng điểm từng điểm dần biến mất, lưu lại chỉ là một cổ mùi thơm rất kỳ lạ cùng một viên đá bạc to bằng ngón cái.

Ngã Diệp vừa mới nhặt viên đá kia lên, liền nghe thấy thanh âm của hai “người” đánh đến.

“Lại để hắn chuồn mất rồi!”

“Thiết là đáng chết mà...”

Người vừa tới không ai khác chính là Hắc Tử Lược cùng Bạch Tử Khước.

Ngã Diệp đối với lời nói của hai người cảm thấy rất tò mò, liền quay sang định hỏi chuyện Bạch Tử Khước, người lâu ngày vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

Mấy ngày không gặp, khuôn mặt trắng bệch thường ngày của Bạch Tử Khước nay lại toát ra một rạng rỡ mà chỉ có loài người mới có, điều này càng làm cho y cảm thấy tò mò hơn. Y không khỏi cẩn thận nhìn xem, Bạch Tử Khước bình thường đã rất xinh đẹp rồi, cùng với tên Hắc Tử Lược cuồng dã kia quả thật là tỉ lệ nghịch với nhau.

Vừa vặn màu sắc bốc ra từ hai người lại là một đen một trắng, bất quá càng thêm thú vị à! Bạch Tử Khước thì nổi bật trong ánh sáng đen nhánh xinh đẹp, còn Hắc Tử Lược thì trái lại, giống như vừa mới rơi xuống một vùng tuyết trắng *** khiết vậy.

Mà bọn họ ngày thường đã đặc biệt cao lớn, so với Hàn Liệt cũng không sai biệt lắm, cho dù hiện tại đang lơ lửng trên không, y vẫn có thể dễ dàng đánh giá được điều này.

Bất quá thưởng thức cũng có mức độ của thưởng thức, Ngã Diệp vẫn không quên hỏi một câu: “Người nào chuồn mất rồi?”

“Hàn Liệt!” haehyuk8693

Hắc Bạch Vô Thường đồng thanh mà nói, nhất là Bạch Tử Khước, tiếng nói còn đặc biệt to đến xé gió, hơn nữa Ngã Diệp còn dễ dàng nghe ra được từ trong giọng nói của hắn một chút bức mình.

“Tử Khước...ta đã nói ngươi bao nhiêu lần rồi?” Hắc Tử Lược kéo kéo xoa xoa cái lỗ tai của mình, thô tiếng thô khí mà đối với Bạch Tử Khước nói: “Đừng có nói như vậy nữa được không hả? Ngươi là đang ước gì có thể làm cho toàn bộ thế giới đều nghe thấy cái giọng chát chúa của mình phải không?”

Nghe vậy, Bạch Tử Khước liền cúi đầu nấp nấp góc áo của mình, vừa nhỏ giọng đáng thương bảo: “Ta...Diêm đại nhân hắn...hắn nói thanh âm của ta rất là êm tai mà...” (Diêm Vương x Bạch Vô Thường có gian tình...)

Không biết có phải lỗi giác của Ngã Diệp hay không, y chung quy lại cảm giác được Bạch Tử Khước như vậy thật giống với cô gái đang tuổi hoài xuân lắm à.

Mà Diêm đại nhân trong miệng bọn họ cũng chính là Diêm Vương đấy sao!?

“Xí! Cái tên hoa tâm đó nói như thế mà người cũng tin cho được, ngay cả phân cũng có thể ăn à!” Hắc Tử Lược hai tay khoanh trước ngực khinh thường nói.

Diêm Vương rất hoa tâm...Ngã Diệp không khỏi nở nụ cười, nguyên lai Diêm Vương cũng giống như người bình thường thôi. Kỳ thật y khi còn bé cũng đã gặp qua Diêm Vương một lần, Diêm Vương ngày thường cũng rất tuấn tú, mái tóc đen dài phiêu dật, mày kiếm mắt sáng, cái mũi cao thẳng, chính là khí thể cùng bộ dáng nghiêm nghị kia —— lại rất giống với Hàn Liệt.

Lúc Ngã Diệp nhìn thấy hắn, thì đối phương đang cầm lấy một thứ đi ra khỏi biển... Ngã Diệp nhìn không ra đó là cái gì, bất quá hình như nó rất là lớn. So với Diêm Vương cũng chẳng kém bao nhiêu... Dù sao Diêm Vương cũng có hình thể cao lớn uy mãnh, đồ vật kia đối với hắn mà nói là không tốn bao nhiêu sức để mang đi.

Lúc này Bạch Tử Khước đã có chút không phục, còn nói thêm: “Hừ, rõ ràng chính là người đồ kị không có mị lực quyền rũ như Diêm Hối đại nhân cho nên mới mượn lời chửi bới hắn.”

Thấy Hắc Tử Lược bắt đầu mài quyền tung chưởng, Ngã Diệp rất nhanh thay hai người giảng hòa: “Tốt lắm! Cho nên nói các ngươi bây giờ là đang đi bắt Hàn Liệt sao?”

“Chúng ta tìm hắn đã hơn mười tám năm rồi, cái tên kia vốn là tội phạm bị truy nã, hắn ta sẽ không làm gì ngươi rồi đi?” Hắc Tử Lược gật đầu.

Khóe miệng Bạch Tử Khước vung lên, híp hai con mắt quay sang Hắc Tử Lược trào phúng: “Ha...Ta cũng không tin một người đến tên còn nhớ lắm sẽ có khả năng bắt được cái tên truyền kỳ trong quỹ giới kia à.”

“Ngươi nói cái gì?!” haehyuk8693

Không để ý tới hai người khác nhau, Ngã Diệp ở một bên cứ thế lâm vào trầm tư.

Truyền kỳ trong quỹ giới... Là chỉ Hàn Liệt sao? Nghĩ không ra hắn lại là một con quỷ lợi hay như vậy, Ngã Diệp kinh ngạc cực kỳ luôn.

Đang lúc Ngã Diệp lâm vào trầm tư, Hắc Bạch Vô Thường đột nhiên chuyển sang đề tài khác.

“Được rồi, nói tới đây...ngươi với y ngay lúc đó đang tiến hành tới đâu rồi hả...?” Bạch Tử Khước nhường nhường hai hàng lông mi, bộ dáng lại trở nên vô cùng kích động.

Hắc Tử Lược có chút căm ghét đứng cách y một chút, lắc đầu nói: “Không có thể nào hết!” Bất quá trên mặt hắn lại mang theo một biểu tình chẳng tương xứng với câu nói vừa ra khỏi miệng kia.

Thấy thế, Bạch Tử Khước liền bay đến gần hắn hơn, kéo kéo hắc y của hắn, dùng ngữ khí làm nũng tiến công: “Nói cho ta nghe đi nào...”

“Không được!”

“Ta van ngươi mà...” haehyuk8693

“Ngươi phiền quá đi á!” Hắc Tử Lược không nhịn được, đẩy cái tên cơ hồ đã dính sát lên người hắn như kéo dán ra xa thật xa, một mặt lại giật tà áo đen thui của mình trở về, thái độ tàn nhẫn hết sức.

Bạch Tử Khước lần đầu gặp phải sự đối đãi như vậy, ngày thường tất cả các quý hồn đều vì y mà suy nghĩ trăm đường, tìm cách thân cận với y, nói ra lời ngon tiếng ngọt. Vậy mà cái tên Hắc Tử Lược này lại dám đập y ra xa, càng nghĩ y lại càng giận nói: “Người làm gì mà dữ với ta như vậy? Ngày khác ta sẽ cáo trạng người với Diêm Hối đại nhân cùng Tiểu Ngũ cho người biết, hứ!”

“Không được!” Hắc Tử Lược thình lình hét lớn một tiếng, thiếu chút nữa lại đem cái chén trên bàn chân rớt xuống đất.

Thấy Hắc Tử Lược phản ứng kịch liệt như thế, Bạch Tử Khước cười hắc hắc bảo: “Người quả nhiên là để ý đến y!”

Bị nói trúng tâm sự, sắc mặt Hắc Tử Lược thoáng cái đỏ lên, cúi đầu không nói gì, chỉ có thể né tránh ánh mắt đầy trêu chọc của Bạch Tử Khước, cùng với bộ dạng vui đùa cợt nhả của Ngã Diệp sau khi nghe được một chuyện lớn như vậy.

“Tóm lại...Chúng ta phải đi tìm Hàn Liệt...” haehyuk8693

Hắc Tử Lược vừa mới nói xong không bao lâu, một thanh âm trẻ con non nớt liền truyền từ dưới đất đến... Ngã Diệp chỉ nghe thấy được hai chữ...

“Tiểu Hắc...”

17. Chương 16: Hắc Vô Thường Cũng Luyện Đồng?

Bạch Tử Khước không hề có chút hình tượng của một mỹ nam mà đứng ở một bên gập bụng cười ha ha. Ngã Diệp nhìn thấy thế, khóe miệng không khỏi có chút co quắp.

Dù Bạch Vô Thường cảm giác được cười như vậy rất là không lễ phép, bắt quá y thật sự là không nhin được à.

Một bóng người có thân hình nhỏ nhỏ nhoáng một cái chui lên từ mặt đất, vừa lên tới nơi y liền bay vào tà áo dài đang lay động của Hắc Tử Lược, vươn cánh tay trắng nõn nhỏ bé kéo kéo vạt áo của đối phương. Thế là một mảng da thịt khỏe mạnh đầy cơ bắp nhất thời bại lộ trước mặt mọi người, mà tiểu nhân nhi nọ vẫn còn chưa định chỉ cử động của mình, làm như đang chơi đùa cùng lửa mà tiếp tục xoa a xoa bên trong bắp đùi của Hắc Tử Lược.

Đối với Hắc Tử Lược hiện giờ mà nói, thật sự là quá mất mặt, dĩ nhiên bị một tiểu tử thoát quần áo như vậy, còn tùy ý động tay động chân... Tuy nói đây đã không phải lần đầu tiên...

Mà tiểu nhân nhi thì hoàn toàn không mấy may nhận thức được bản thân chính mình đang làm cái gì, cứ thế luôn miệng đọc to hai chữ.

“Tiểu Hắc...” haehyuk8693

“Tiểu Hắc...”

“Tiểu Ngũ, sao người có thể lên trên đây được? Rất nguy hiểm, mau trở về!” Bạch Tử Khước là ‘người’ đầu tiên hồi phục lại *** thần, bắt quá y không dám tới quá gần đứa nhỏ này, chỉ dám đứng yên tại chỗ khuyên đối phương.

“Không nên nha... Ta muốn Tiểu Hắc chơi với ta...”

Tiểu thân ảnh vòng vo quay lại, lúc này Ngã Diệp mới có thể thanh thanh sở sở nhìn rõ hình dáng của hài tử. haehyuk8693

Đây vốn là một đứa nhỏ ước chừng khoảng mười tuổi, trên người không có mặc quần áo, trần trụi đến nhẵn bóng. Toàn thân thì trắng muốt nõn nà, tóc cắt ngắn, mặt trai xoan, mi thanh mục tú. Ngã Diệp đoán chừng đứa nhỏ này trong tương lai sẽ rất nhanh trở thành một mỹ nam tử đây.

“Tiểu Ngũ! Nháo đủ rồi, mau trở về đi thôi!” Hắc Tử Lược một bên nổi giận quát Tiểu Ngũ, một bên đem trường bào của chính mình khóa chặt Tiểu Ngũ trong lòng, động tác trên tay vô cùng dịu dàng mềm nhẹ, Ngã Diệp xem mà choáng cả mặt.

Tử Khước y nhiều khi cũng hy vọng chính mình có thể giống như Tiểu Ngũ, được Hắc Tử Lược ôn nhu đối đãi như vậy.

“Ồ ô... Tiểu Hắc không quan tâm ta rồi... Ô ô...” Tiểu Ngũ bắt đầu quỳ trên mặt đất khóc lớn, đem chiếc áo choàng mà Hắc Tử Lược vừa mới khoác lên trên người mình ném qua một bên. Người nào đó nhìn cảnh tượng này không đành lòng chút nào, thế là Bạch Tử Khước liền lên tiếng trước tiên trách cứ Hắc Tử Lược: “Người làm chi hung ác như thế với y hả? Đúng là đồ kém cỏi!”

“Đừng khóc nữa, Tử Lược không phải cố ý đâu, hẳn chỉ là bị kích thích chút thôi.” Ngả Diệp đến bên cạnh Tiểu Ngũ ngồi xổm xuống, khẽ vuốt mái đầu rối bời của hài tử, một bên lên tiếng an ủi. Ngũ khí của y rất nhẹ, chỉ sợ sẽ hù cho nhóc sợ.

Tiểu Ngũ lau lau nước mắt trên mặt, đáy mắt hàm chứa nước mắt long lanh, thanh âm quất quất nghẹn nghẹn, tựa hồ là vì khóc đến lạc giọng, đột nhiên thân hình non nớt kia lại ngã xuống, tiếp theo cả thân mình đều rơi vào một cái ôm chặt chẽ.

“Tiểu Ngũ!?” haehyuk8693

Cảm giác được tình hình không đúng, Hắc Tử Lược vội vàng đem Tiểu Ngũ ôm vào trong lòng, cẩn thận giống như đang bảo vệ một món đồ trân quý dễ vỡ. Chỉ thấy đối phương dùng một ngữ khí ôn nhu như trước đây chưa từng có, trấn an Tiểu Ngũ: “Đừng sợ, ta sẽ cứu người!”

“Tiểu Hắc...Ta thật là khó chịu...Ta có thể sẽ chết một lần nữa phải không?”

“Sẽ không! Tin tưởng ta, người sẽ không có việc gì hết! Ta mang người trở về!”

Hắc Tử Lược tự mình ôm lấy Tiểu Ngũ quay về quỹ giới, Bạch Tử Khước còn đang cười nhẹ, hướng về phía Ngả Diệp, lấy tay chỉ đến vị trí mà Hắc Tử Lược đã biến mất nói: “Nhìn đi! Thấy sắc liền quên bạn à, đúng là hỗn đản!” Đối phương lộ ra một đầu ngón tay xanh biếc, móng tay rất dài, vốn là màu đen, bất quá cũng không làm cho người ta sợ hãi, ngược lại rất có cảm giác đặc ý.

Ngả Diệp lẳng lẳng đứng tại chỗ, y không nhìn lầm đi, khi đó nơi khoe mắt của Hắc Tử Lược đã phấp phụt lệ quang...

Thấy sắc quên bạn... haehyuk8693

Tiểu Ngũ đối với Hắc Tử Lược chắc là người rất trọng yếu...

“Ta cũng muốn đi, nếu như nhìn thấy Hàn Liệt, nhớ kỹ phải nói cho chúng ta biết!”

“Àn...” Ngả Diệp gật đầu, bất quá y hình như không có đem lời Bạch Tử Khước nói để ở trong lòng.

18. Chương 17: Tấm Lòng Của Người Cha

Từ sau ngày hôm đó trải qua lâu thật lâu, tính đến nay cũng đã được một năm.

Làm xong cơm tối, Ngả Diệp ngồi trước bàn chờ Ngả lão gia trở về. Ngả lão gia đã đi đến chùa thay y thấp hương cầu phúc.

Không bao lâu sau, Ngả lão gia cuối cùng cũng đến nhà, thăm hỏi vài câu, y liền đỡ Ngả lão gia ngồi xuống ghế.

Ngả lão gia cầm lấy dưa, gấp vài cọng rau bỏ vào chén cho Ngả Diệp, tiếp theo đó liền đem cọng rau thừa còn lại bỏ vào miệng cố sức nhai a nhai—— hôm nay Ngả Diệp làm đồ ăn có chút đáng à...

Lại thấy bộ dạng rầu rĩ không vui của Ngả Diệp, Ngả lão gia không nhịn được nói với y: “Nhìn bộ dáng này của con, bảo sao ta không yên tâm cho được?”

Nghe Ngả lão gia nói như vậy, Ngả Diệp vẫn đang nhìn chăm chú vào nữ quỷ nơi góc tường, đột nhiên đứng thẳng người lên.

“Phụ thân sẽ trường thọ trăm tuổi, sẽ không chết!” haehyuk8693

Lúc này, nữ quỷ nơi góc tường không biết làm sao lại dùng ống tay áo che miệng, nhẹ giọng bật cười...Sau đó lại nhẹ nhàng phiêu lượng phiêu lượng, bay thẳng tới bên người của Ngã lão gia, đầu ngón tay như có như không vuốt ve lên những nếp nhăn theo năm tháng trên mặt Ngã lão gia.

Ngã lão gia nhìn không thấy, cũng không cảm giác được ánh mắt quyến luyến của nữ quỷ — đó chính là ánh mắt lưu luyến của thê tử Ngã lão gia.

Ông nghe thấy những lời Ngã Diệp nói, cũng nhin không được mỉm cười... Chính ông cũng rất muốn trường thọ bách tuế, nhưng thân thể già nua hiện tại đã không thể so bì với thân thể cường tráng trước kia. Ông biết rõ chỉ qua mấy ngày nữa, bản thân mình sẽ cởi hạc về trời, ông không sợ chết, nhưng mà ông rất lo lắng cho Ngã Diệp. Tuy nói y không phải là con ruột của ông, nhưng Ngã Diệp vốn là một đứa nhỏ thông minh ngoan ngoãn, chưa từng làm gì khiến cho ông tức giận. Từ lâu, ông đã sớm xem Ngã Diệp như con ruột mà chiều cố.

“Cha...” Hơi hơi mỉm cười với quỷ hồn một chút, Ngã Diệp không kiềm được ôm lấy dưỡng phụ của mình.

Trong nháy mắt ấy, y tựa hồ lại nhìn thấy Hàn Liệt rồi...

Đối phương đang đứng trước cửa nhà y, hướng về phía y vẫy vẫy tay.

Cũng trong nháy mắt đó, bên ngoài “ào” một tiếng, trút xuống một trận mưa to. Bọn họ không hề hay biết trận mưa to này sẽ kéo dài liên tục đến vài ngày...Hai người ăn cơm xong, tắm rửa một chút liền trở về phòng ngủ.

Chỉ là mưa gió ở bên ngoài dường như chẳng có mấy may xu thế sẽ giảm xuống chút nào, ngược lại mưa càng rơi thì càng nặng hạt.

Tí tách...haehyuk8693

Tí tách...

Tiếng mưa rơi bên ngoài hòa trộn với tiếng xé gió vô cùng âm ỉ, Ngã Diệp mở hai mắt, đột nhiên nhìn thấy một linh hồn của một con chim đang trôi nổi trên trần nhà, ở phía sau là hồn phách của một tiểu cô nương đang truy theo nó... Tuy nói tiểu cô nương kia không có đầu, bất quá nhìn đến hình ảnh một ‘người’ một ‘con’ tựa hồ như đang chơi trò chơi thể này, vẫn làm cho y nổi lên chút hứng thú. haehyuk8693

Ngã Diệp cứ như vậy nắm chặt lấy viên đá bạc mà Hàn Liệt lưu lại, nhìn hai hồn phách đang chơi trò truy đuổi trên trần nhà, thẳng cho đến khi mí mắt dần dần trầm xuống...

Trong một khắc sắp tiến vào mộng đẹp, y liền nghe thấy năm chữ.

“Đằng Nhi...Ta yêu con.”

19. Chương 18: Quỷ Ba Cũng Có Thể Rất Lãng Mạn

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Ngã Diệp đã bắt đầu tỉnh giấc. Duỗi người một cái thật sảng khoái, lại phủ thêm một tầng quần áo, y liền nhảy khỏi giường, mở toang cửa sổ.

“Sao lại thế này!?”

Bên ngoài căn phòng của y tưởng chừng đã bị biển nước bao phủ thành một vùng ao hồ. May là nhà y cũng xem như nằm ở vùng ngoại ô, địa hình tương đối cao, mới không đến nỗi bị chìm ngập trong nước.

Tiếp theo, cảnh tượng mà Ngã Diệp nhìn thấy càng làm cho y lú lú cả lười.

“Tiểu Diệp...Cái này chơi rất vui đấy, lên đây đi!”

Lúc này, thân hình cao to của quỷ hồn Hàn Liệt đang “đứng” trên một chiếc thuyền nhỏ, trên tay hắn đang cầm một cái mái chèo rẽ nước về phía trước, hướng đến y chèo thẳng đến.

Hôm nay, cả người của hắn lại toát ra một dáng vẻ thật nam tính, thân hình cao to được bao bọc trong một bộ y phục màu đen bó sát người, càng làm cho vóc người rắn chắc của hắn hoàn toàn hiện rõ. Mái tóc đen dài đã được buộc lên, ở trong gió tung bay phấp phới, sắc mặt cũng trở nên hơi hồng nhuận. Đặc biệt

là phần thân dưới được bọc trong bộ đồ bó sát đã làm nổi bật phần dương cương ‘tráng kiện’ ‘dồi dào’ kia, càng hiển hiện rõ hương vị thành thực của nam nhân.

“Người...” Nhìn hắn như vậy, Ngã Diệp không nhịn được bật cười, hoàn toàn đã quên mất khúc mắc của hai người trong thời gian qua, “Để người khác phát hiện thì làm sao đây?” Nếu bị người khác vào lúc trời còn chưa sáng nhìn thấy một mái chèo lơ lửng giữa không trung thế này...Không sợ đến tè ra quần mới là lạ.

Mà Hàn Liệt tựa hồ chẳng cố kỵ điều gì, chỉ là cười cười, tiếp theo lại cong người vươn bàn tay thô to về phía của Ngã Diệp, vô cùng thành khẩn hỏi: “Muốn ném thử tư vị cùng Quỷ hồn dạo chơi quanh hồ không?”

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Hàn Liệt, Ngã Diệp nuốt nuốt nước miếng, đem cánh tay của mình chậm rãi duỗi về hướng của Hàn Liệt, cầm lấy — bàn tay vừa nóng vừa ấm...Ấm áp đến nỗi, xuyên thẳng vào trái tim của y.

Thấy y đã hoàn toàn dõ xuống tâm tư phòng ngự, hoàn toàn ỷ lại vào hắn, Hàn Liệt cười đến vui vẻ vô cùng, cầm lấy tay của y, đem bảo bối của hắn lăm vào trong ngực.

Thân thể của Ngã Diệp xuyên thẳng qua tường, được Hàn Liệt ôm vào trong lòng. Chiếc thuyền nhỏ nhất thời lung lay vài cái, mặt nước yên ả cũng nổi lên chút rung động, tựa như trái tim của Ngã Diệp bây giờ...

Tuy nói mặt nước rất yên tĩnh, bất quá vì sợ mình sẽ té xuống, nên Ngã Diệp đã không tự chủ được tựa sát vào bờ ngực rộng lớn của Hàn Liệt. Cảm giác được nỗi sợ hãi của y, Hàn Liệt liền ngừng thuyền nhỏ lại, một bên còn ghé vào lỗ tai của y phun ra một dòng nhiệt khí, thấp giọng nói: “Có ta ở đây, người sẽ không bị té xuống đâu, thả lỏng!”

“Ấn!” haehyuk8693

Ngã Diệp gật đầu, đột nhiên cho rằng Hàn Liệt căn bản không phải là quỷ, mà là một con người đang sống sờ sờ trước mặt y.

Y cố lấy dũng khí, hai tay dao động trên lưng Hàn Liệt, thân thể dán dính lên đối phương, cảm thụ nhiệt độ cực nóng trên người hắn.

Một lúc lâu sau, Hàn Liệt mới nói ra một câu kế tiếp.

“Để cho ta ‘hảo hảo’ ôm người một cái đi!”

Lại là câu này, đây là lần thứ hai Hàn Liệt nói ra câu này, bất hạ mức độ biểu đạt lần này hiển nhiên không thể sánh bằng với lần trước được.

Mà lần này, Ngã Diệp không có chút do dự, y không cách nào khước từ mị lực mãnh liệt đang tản mát ra từ Hàn Liệt. Khoảng cách trước ngực càng thêm gần kề, y chủ động thể hiện cái ôm ấp yêu thương của mình, tham lam hấp thụ khí vị mê người của Hàn Liệt.

Tuy nói y biết bản thân mình làm như vậy vốn không đúng...

Hàn Liệt là quỷ!

Còn y là người! haehyuk8693

Hàn Liệt còn dựa vào việc bắt người luân phiên, mới duy trì được cơ năng thân thể của quỷ hồn...

Nhưng cho dù là vậy, Ngã Diệp vẫn không có cách nào chán ghét hắn, thậm chí còn đối với hắn nảy sinh một loại cảm giác khác thường.

Đó là một loại cảm giác cấm kỵ à!

Nhưng vì sao lại là cấm kỵ? Hình như vốn không phải là vì bọn họ đều là nam nhân, nhưng mà vẫn có một thứ gì đó chen ngang, rất khó nói thành lời.

“Tiểu Diệp...Đang suy nghĩ cái gì?” Nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Ngã Diệp, Hàn Liệt lại lấy ra cây quạt trong lòng, rồi cúi xuống dùng phiến quạt nâng chiếc cằm khéo léo của y lên...

Hàn Liệt không muốn nhìn thấy con hắc sê có bộ dạng sầu khổ, mỗi lần như vậy, tim của hắc sê sẽ rất đau đớn...Tuy nói trái tim của hắc sê đã sớm bị lũ cá đục khoét nhét hết vào bụng...Cả thân thể cũng đã không

còn, hoàn toàn nát bậy, một điểm cũng không còn thừa lại, ngay cả khi muốn tìm lấy một mẫu tưởng niệm cũng chẳng được.

Ngả Diệp ngăn người, đối diện với ánh mắt đầy cơ linh của Hàn Liệt, đang muốn mở miệng, Hàn Liệt đã giành nói trước:

“Không cho phép gạt ta!” haehyuk8693

Bị nhìn thấu rồi? Ngả Diệp vốn muốn nói “không có” à...

“Người có thể không hại người hay không? Còn có...Người rốt cuộc là ai?” Ngả Diệp lần này rất trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề, bất quá thanh âm có chút phát run, bởi vì y vẫn còn chút sợ hãi với Hàn Liệt. Dù sao bản thân y cũng là nhân loại, chỉ sợ Hàn Liệt mất hứng một cái liền sẽ giết y.

Đang lúc Hàn Liệt nuốt nuốt nước miếng, định mở miệng đáp lại, thì từng gợn nước đột nhiên truyền đến làm cho chiếc thuyền lay động một cách đầy quỷ dị.

Chạm!

Thuyền nhỏ đột nhiên bắt đầu kịch liệt lay động qua lại, Hàn Liệt thấp giọng niệm một câu chú, hai mắt lập tức ửng đỏ, nhìn về cổ lực lượng vô hình ở phía trước, rồi sau đó lại bắt đầu hét lớn, “Biến mất cho ta!”

Thuyền nhỏ cuối cùng dừng lại —— thiên uy của Hàn Liệt thật đáng sợ.

“Không có việc gì chứ?”

“Đương nhiên...”

Qua một lúc, Hàn Liệt mới hiểu ý phát hiện chính mình đã đem Ngả Diệp ôm giữ quá chặt, giống như muốn vĩnh viễn đem y giấu trong lòng, vĩnh viễn như keo như sơn, làm thế nào cũng không xa rời nhau.

Mà lúc này Ngả Diệp lại giống như một chú mèo con, cứ một mực ẩn núp trong ngực của hắn.

Chỉ là hết lần này tới lần khác, vẫn có “người” chưa chịu từ bỏ ý định, cứ muốn cắt ngang khoảng khắc ngọt ngào của hai người bọn họ.

20. Chương 19: Nụ Hôn Trong Nước & Quỷ Thắt Cổ

“Ôi u...”

Bỗng nhiên, từ đáy nước bất thành linh vọt lên một cánh tay thô to thẳng tắp bắt lấy mắt cá chân của Ngả Diệp. Y cố dùng hết sức để vẫy đá, nhưng cái tay kia lại nắm càng lúc càng chặt hơn.

“Đừng sợ!”

Thanh âm mềm mại của Hàn Liệt vang lên, an ủi Ngả Diệp đang hết sức lo lắng. Vô luận tình huống có nguy cấp cỡ nào, ngay lúc này hắn lại vẫn có thể thần kì mở miệng cười nói. Bất quá vừa lúc hai chữ này được nói ra, thuyền nhỏ cũng đã trở mình lật ngược rồi à.

Mặc dù đang ở trong nước, bất quá lần này Ngả Diệp hoàn toàn không cảm giác được sự lạnh lẽo cùng ẩm ướt như trước. Đơn giản là vì toàn thân trên dưới của y đều đã được một nguồn nhiệt hằm hằm là Hàn Liệt hảo hảo bảo vệ an toàn. Mà bàn tay bắt được mắt cá chân của y cũng đã sớm buông ra, chỉ nghe Hàn Liệt thấp giọng nói: “Mở mắt nhìn xem một chút đi... Quỷ hồn bắt người luận phiên chính là hắn!”

Ngả Diệp lập tức mở lớn hai mắt. haehyuk8693

Lẽ ra y phải sớm biết đó chính là Vương Doãn Kiệt!

Bản thân y thật sự là quá ngu, vậy mà lại hiểu lầm Hàn Liệt à... Bây giờ, y chỉ thầm nghĩ muốn nói với Hàn Liệt mấy ngàn mấy vạn câu xin lỗi, chỉ là vào lúc chuẩn bị mở miệng, cánh môi vừa mới hé mở đã bị một đôi môi khác nuốt lấy.

Đều là nụ hôn trong nước, bất quá cái hôn này so với lần đầu tiên hiển nhiên là khác biệt một trời một vực á.

Bất quá Ngả Diệp đã không còn tâm tình quan tâm những điều khác rồi, muốn hôn thì để cho hắn hôn đủ đi, muốn ôm thì ôm cho chặt vào...Thế rồi, y liền dùng hết khí lực gắt gao hồi đáp một cái ôm vô cùng chặt cho người nam nhân luôn mang đến cho y cảm giác an toàn vô hạn trước mặt. Khi đôi tay rộng lớn rắn chắc này dao động trên người mình, y quả thật rất quyến luyến...

Bên này, Hàn Liệt bị sự nhiệt tình bất thành linh xảy đến của y khiến cho tay chân của hắn không khỏi luống cuống. Bất quá bản thân hắn đã trải qua biết bao sóng to gió lớn rồi, cho nên chỉ trong chốc lát, hắn đã lập tức hồi phục như bình thường. Tay trái đè giữ phần gáy của y, tay phải thì vẫn như cũ ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của đối phương, tiếp theo liền bắt đầu chuyên tâm đáp trả lại nụ hôn của y.

Lần này, Ngả Diệp còn chủ động đem đầu lưỡi của mình vói ra từng điểm từng điểm vươn vào khoang miệng của Hàn Liệt dò xét, nhưng trước tiên, đầu lưỡi của Ngả Diệp dừng lại trên môi của hắn, chậm rãi liếm láp, tỉ mỉ phác họa lại hình dáng bờ môi của đối phương. Bất quá Hàn Liệt lúc này đã không nhìn được nữa, lập tức giành trước đem đầu lưỡi chui vào trong khoang miệng đỏ hồng, cuốn lấy lưỡi của y, hận không thể cứ như vậy cùng người trước mặt giao triền đến vĩnh hằng.

Đang lúc hai người hừng hực khí thế hôn môi, thân ảnh của Vương Doãn Kiệt đã lặng lẽ đi tới phía sau Hàn Liệt...

Biết rõ thủ đoạn của Vương Doãn Kiệt, Hàn Liệt vô cùng không nở rời khỏi đôi môi mềm mại của Ngả Diệp, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã mang theo một chút thất vọng của ai kia. Sau khi ngũ khí ôn nhu vang lên thì chính là một tràng động tác vô cùng tàn nhẫn.

“Tiểu Diệp, nhắm mắt lại!”haehyuk8693

Ngả Diệp rất nghe lời nhắm mắt lại, tiếp theo bên tai liền truyền đến một trận gào rống vô cùng thống khổ. Y không dám mở hai mắt, y biết Hàn Liệt đang tức giận.

Hàn Liệt đang tức giận Vương Doãn Kiệt, nhưng hắn lại không dám ở trước mặt y giáo huấn đối phương, cũng không muốn để cho y nhìn thấy một mặt tàn nhẫn của hắn.

Mỗi một người ai mà không hy vọng, ở trước mặt người yêu của mình sẽ luôn bày ra một bộ dạng hoàn mỹ không tỳ vết chứ...

Tựa như ta...Ờ...Đức Tân a...

Đột nhiên, Ngả Diệp lại nhớ tới những lời Ứng Duyệt nói...

“Mở mắt ra đi!”

Ngả Diệp vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy chính mình đang cùng Hàn Liệt dán dính vào một chỗ, mà đối phương lại đang dùng bàn tay to lớn của mình, sừng nịch vuốt ve theo đường nét khuôn mặt của Ngả Diệp. Hai người liền cứ như thế ngã vào một gốc cây đại thụ ——mà toàn thân của bọn họ đều đã bắt đầu khô nóng.

21. Chương 20

Phong cảnh nơi này thật xinh đẹp, lúc này chỉ có một khối đất chỗ bọn họ đang nằm là nhô lên, cộng với một gốc cây, chưa tới được vài thước, còn bốn phía chung quanh chỉ còn lại một đại dương mênh mông.

“Đừng nhìn lên...”

Mặc dù Hàn Liệt đã nhắc nhở như thế, bất quá con người đôi khi thật sự rất kỳ quái, có lẽ là do lòng hiếu kỳ quá phá, cũng có lẽ là do sự phản nghịch vốn đã mạnh mẽ trong tâm tư, Ngả Diệp cuối cùng vẫn nhìn lên cảnh cây phía trên... (edit khúc này lúc 1h sáng, nổi cả da gà ())

Không xem còn được, vừa nhìn thật đúng là có chút khiếp sợ.

Là quỷ thật cổ.

Quý kia đang đuổi một chiếc lưới lớn như cánh tay thô to của một nhân loại đã trưởng thành, hai mắt trống rỗng đang trừng liếc hai người Hàn Liệt cùng Ngả Diệp. Trên người quý hồn còn đang mặc một bộ y phục gấm vóc *** xảo màu lam. Từ đây có thể thấy, quý hồn khi còn sống tựa hồ cũng là một phú gia công tử.

Chỉ có điều không đồng dạng với các quý thất cổ khác là...thứ đang siết lấy cổ của quý hồn không phải là vải, cũng không phải sợi dây, mà chính là tóc —— quý thất cổ kia không có tóc...

Là ai có thể tàn nhẫn như thế... Dem tóc cạo hết còn dùng nó để thắt cổ quý hồn...

Nghĩ tới đây, Ngả Diệp nhất thời không còn sợ hãi nữa, ngược lại còn cảm thấy bất công cho sự tổn thương mà Quý hồn phải chịu đựng. Chậm rãi rời đi khỏi người Hàn Liệt, y liền ngẩng đầu hỏi quý hồn: “Muốn ta giúp đỡ gì không?”

Hàn Liệt chỉ lẳng lặng ngồi dưới tàng cây, nhìn Ngả Diệp cùng quý thất cổ tương tác qua lại, bất động không có động tác.

Lúc này, quý thất cổ tựa hồ đã nghe thấy câu hỏi của Ngả Diệp. Hắn trầm ngâm một chút, đột nhiên, chiếc lưới dài treo ở ngoài rèm của hắn lại đuổi về phía Ngả Diệp.

Bất quá Ngả Diệp không có kinh hoảng, Hàn Liệt cũng không làm ra động tĩnh gì.

Chính vì bọn họ đều biết, quý thất cổ này không có ác ý.

Đầu lưới hồng hồng của quý hồn dao động qua lại trên xương quai xanh trắng nõn của Ngả Diệp, mãi lúc sau mới chậm rãi dời lên, chuyển qua bên tai Ngả Diệp.

“Thả ta xuống dưới.” haehyuk8693

Ngay lúc bốn chữ này vừa mới vang vọng trong đầu Ngả Diệp, thì Hàn Liệt bên cạnh đã nhanh chóng đứng lên. Thân thể khôi ngô cao lớn không mấy cách biệt với độ cao của đại thụ, bàn tay to vừa đuổi một cái, đã rất dễ dàng đem quý thất cổ thả xuống đất.

“Cảm ơn...”

Trước khi biến mất, quý thất cổ còn quay đầu lại hướng hai người mỉm cười...

“Cảm ơn người!” Ngả Diệp hướng Hàn Liệt thi đại lễ.

Hành động này đã làm cho Hàn Liệt có chút không được tự nhiên, “Tại sao lại cảm ơn ta?”

“Nếu như không phải nhờ người, ta còn không biết nên làm thế nào để thả hắn xuống.” Kỳ thật, y bình thường vẫn rất hâm mộ thân mình cao to của Hàn Liệt, bất quá nhìn lại chính mình một chút... Đời này đại khái cũng không có khả năng rồi.

“Ác...” Kỳ thật, Hàn Liệt cũng có chút cảm thán, hắn nguyên bản cũng hy vọng Đằng Nhi có thể giống như hắn, làm một đại hán tử đỉnh thiên lập địa. Bất quá bộ dáng này của Đằng Nhi thật giống hệt mẹ nhóc...Đừng nhìn thân mình mảnh mai này mà tưởng lầm, con của hắn còn có một trái tim cực kỳ kiên cường và dũng cảm, thậm chí hắn đã không thể bắt bẻ điều gì ở Đằng Nhi rồi.

22. Chương 21

“Hàn Liệt? Đang suy nghĩ cái gì?” haehyuk8693

Hàn Liệt đột nhiên nhìn lại đôi mày rậm, đôi tay vươn đến gõ nhẹ lên đầu Ngả Diệp, rồi sau đó liền thay y đánh rớt lá cây trên bả vai xuống đất, “Đừng nói với ta như vậy, không lễ phép!”

“Hả...Vậy ta đây nên xưng hô như thế nào?” Đúng rồi, nhìn bề ngoài, người ta tốt xấu gì cũng là trưởng bối, bất quá Ngả Diệp cũng không biết phải đổi giọng xưng hô là gì.

“Liệt...” Kỳ thật ngay từ đầu, từ Hàn Liệt muốn nói chính là cha... Bất quá hắn lại vừa nghĩ không muốn để cho Ngả Diệp biết chuyện này. Dù sao, thời gian hắn ở tại dương gian này cũng có kỳ hạn, hắn sợ Ngả Diệp luyến tiếc hắn, càng lún càng sâu.

“Cha?!”

Hàn Liệt đột nhiên ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện, Ngả Diệp đã đoạt trước một bước, kéo lấy tay Hàn Liệt, kích động hỏi: “Người muốn ta gọi người là cha sao? Là vì người lúc sinh tiền không con không cái...Hay là bởi vì con của người lớn lên rất giống ta hả?”

Ngả Diệp trước kia quả thật đã gặp qua một Quỷ hồn như vậy, tuổi tác so với Hàn Liệt không sai biệt lắm. Quỷ hồn kia đã ở trước mặt Hắc Bạch Vô Thường gắt gao kéo theo y không tha, còn hướng Hắc Bạch Vô Thường hô to: “Ta không muốn rời khỏi con ta!”

Cuối cùng sau khi nghe qua khuyên bảo của Ngả Diệp, Quỷ hồn mới cam nguyện uống canh Mạnh Bà đầu thai. Bằng không chờ Hắc Tử Lược không nhin được mà sử dụng thủ đoạn cường ngạnh ra tay, vậy thì Quỷ hồn kia coi như thảm rồi.

Quay trở về hiện tại, Ngả Diệp cười dài, nhìn chăm chăm vào Hàn Liệt vẫn cúi đầu không nói chuyện sau khi được y gọi một tiếng “cha”.

Không sao cả, dù cho y trước kia vẫn thường thường an ủi những Quỷ hồn kỳ quái kia...Chỉ là cho đến sau này...Tương lai của y sẽ bởi vì chuyện ngày hôm nay mà hối hận không thôi...

“Đăng Nhi...” haehyuk8693

Hàn Liệt cuối cùng cũng không nhin được, kích động gọi ra cái tên này, hư hư thực thực ôm lấy con trai cũng chính là người mà hắn yêu, một cách thật hạnh phúc.

Chỉ là phần “hạnh phúc” này có thể duy trì được bao lâu đây?

Trời cao tại sao lại tàn nhẫn với bọn họ như vậy?

23. Chương 22

Quỷ ba bề bốn nhiều việc

“Cha?!”

Đột nhiên, Hàn Liệt buông y ra, cả thân thể nhảy vào trong nước, cũng làm cho thân thể của y nhất thời mất đi độ ấm... Bị mất đi hơi ấm cực nóng từ Hàn Liệt, y không thể làm gì khác hơn là tự ôm lấy thân hình của chính mình, để cho y không bị khí lạnh hung cho đông cứng.

Ánh mặt trời dần chiếu vào trên người, mang đến sự ấm áp cho y, mà trong một khắc đó, y mới biết được nguyên nhân khiến cho Hàn Liệt rời đi — Quỷ hồn nhiều ít vẫn có chút cổ kị với ánh mặt trời, cho nên bọn họ không thể ở mãi trên dương gian được.

Có lẽ Hàn Liệt sẽ trở lại...

Ngơ ngác đứng dưới tàng cây... rất nhanh mọi thứ chung quanh đều đã được dương quang chiếu rọi.

Được rồi! Làm sao trở về đây? haehyuk8693

Ngay lúc Ngả Diệp còn không biết phải làm sao, thì thuyền nhỏ mà y cùng Hàn Liệt ngồi mới vừa nẩy lại từ xa xa chậm rãi thối đến, dừng ở trước mặt y, bên trên còn có một mái chèo đang êm đẹp dao động. Chỉ cần như thế, y đã có thể chèo thuyền trở về nhà rồi.

Kỳ thật căn bản không cần đến mái chèo...

Chèo được một nửa, Ngả Diệp cảm thấy hơi mệt mỏi, nên dừng lại nghỉ ngơi một lúc, kỳ lạ là thuyền nhỏ kia vẫn không ngừng đi tới...Đây chắc hẳn không phải do sức nước, mà là do một nguồn lực nào đó ở dưới thuyền nhỏ...

“Cha? Là người hả?”

“Đúng vậy...Không có biện pháp, cho dù đạo hạnh của ta cao tới đâu, nhưng đối với ánh mặt trời vẫn có chút sợ hãi.”

Nghe thấy thanh âm của Hàn Liệt, tâm tình Ngả Diệp liền không lý do tốt đẹp lên. Y còn nói thêm một câu làm cho Hàn Liệt trợn tròn mắt.

“Ta có thể nhảy xuống nước cùng với người đẩy thuyền mà? Người một mình đẩy rất khổ cực...”

“Nói bậy cái gì?” Hàn Liệt cong lên khoe miệng, mặc dù thân thể đang ở giữa làn nước lạnh giá, nhưng toàn bộ thân thể của hắn đều rất ấm áp, còn nửa đùa giỡn nói: “Sao, muốn làm quỷ nước à? Chúng ta đến trao đổi đi~ “

“Thủy quỷ...Người vì sao lại chết? Còn có con của người đâu?” Ngả Diệp đột nhiên rất muốn biết quá khứ của Hàn Liệt, càng muốn biết câu trả lời của Hàn Liệt.

“Đừng loạn hỏi, ta sẽ đánh cái mông của người đó!” Một câu cuối cùng nói ra không nhẹ không nặng, Ngả Diệp tựa hồ cũng không nghe thấy.

“Hả?”

“Không có gì...Lời hay không nói lần thứ hai.” Cảm giác được chính mình đã lỡ lời, Hàn Liệt tăng nhanh tốc độ, đem Ngả Diệp đưa về nhà.

“Ác...” Nếu người ta không muốn nói thì thôi vậy, dù sao mỗi quỷ hồn đều có một quá khứ không muốn ai hay biết, y cũng không muốn truy vấn đối phương.

“Vậy cha người đâu rồi?” Hàn Liệt đột nhiên có ý hỏi đến vấn đề này, làm cho Ngả Diệp không biết trả lời làm sao.

Cha của y...Ngả lão gia chỉ nói cho y biết, cha mẹ của y đều đã qua đời từ rất lâu trước kia, còn những thứ khác ông đều chưa nói.

“Ta bây giờ đang được dưỡng phụ nuôi dưỡng...Cha mẹ ruột của ta thật lâu trước kia đã qua đời.”

Ngả Diệp cũng không đoán được trong lúc mình nói chuyện, hốc mắt đã phiem hồng, từng viên từng viên lệ châu rơi xuống trên mặt...Tiếp theo, một dải tơ lụa màu trắng chậm chậm cọ xát trên mặt y, tiểu thuyền dừng lại, khuôn mặt phóng đại của Hàn Liệt lập tức hiện ra trước mắt Ngả Diệp.

Hắn mang theo vẻ mặt áy náy nói lời xin lỗi với Ngả Diệp: “Xin lỗi...”

“Không sao cả! Ách...Tới nhà của ta rồi!”

“Hảo! Ta đây cũng nên rời đi, hảo hảo chiếu cố chính mình, biết không?”

“Àn.”

Hàn Liệt lại lần nữa nhảy vào trong nước, tẩy trừ hết những nơi bị ánh mặt tổn thương trên cánh tay.

Lúc này, Hàn Liệt đã thật sự rời đi... haehyuk8693

Chẳng qua bao lâu, chính mình đã đối với một người quyến luyến đến như vậy? Khi không thấy hắn, trái tim của y lại thít chặt đến khó chịu.

Một lần nữa quay về phòng, Ngả Diệp rón ra rón rén đi ngang qua căn phòng của Ngả lão gia, phát hiện Ngả lão gia còn đang ngủ say...

Cha thật sự đã già rồi, thời gian ngủ cũng so với trước kia nhiều hơn... Như vậy cũng tốt, đợi chính mình chuẩn bị tốt đồ ăn sáng rồi tới gọi cha rời giường cũng được.

Bất quá Ngả Diệp đã phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng...

Bọn họ không còn nguyên liệu để nấu ăn, gạo trong vại đã trống không, đã vậy dòng nước lũ bên ngoài còn không có dấu hiệu biến mất, đây bọn họ phải làm sao à? Thân thể của mình còn coi như cường tráng, cố gắng không ăn vài ngày cũng chẳng sao, bất quá Ngả lão gia thì không thể như vậy.

Suy nghĩ hồi lâu, y đã quyết định ngồi thuyền nhỏ vừa này đi đến trấn trên, nhưng cũng không biết nơi đó có thức ăn để mua mua không. Bất quá tình huống lúc này đã rất khẩn cấp, y cũng không trông nom được nhiều như vậy.

Đang lúc quyết định động thân ra ngoài, y lại nghe thấy một thanh âm...

Phách, phách, phách!

Y quay đầu lại, ba con cá vừa lớn vừa mập không biết từ khi nào đã nằm trên thớt gỗ, còn đang ra sức giãy dụa.

Tiếp theo, lại có thêm một con cá lớn khấp mình trắng ngần nhảy vọt qua cửa sổ nhà y...

Lại là khí tức của Hàn Liệt, Ngã Diệp không nhịn được hướng cái đầu ra ngoài hỏi: “Cha...Người không phải đã rời đi sao?”

Bên ngoài truyền đến tiếng hét lớn của Hàn Liệt, còn có thanh âm hồi âm.

“Không có cách nào khác... Ta không ly khai nơi này được... Thật phiền toái...”

Ngã Diệp nở nụ cười, “Vậy người ở lại chỗ này, được không?” haehyuk8693

“Chuyện này không thể được... Ta còn phải từ từ tu hành nữa.” Một câu cuối cùng kia, Hàn Liệt nói ra rất chậm chạp.

“Tu hành...Người có thể biến thành người sao?” —Y thế mà lại hy vọng như vậy, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên y hy vọng một Quỷ hồn có thể biến thành người.

“Còn không được.”

Nghe vậy, cả người Ngã Diệp không tự chủ rung lên một chút...Ý tứ thật sự là, một ngày nào đó, Hàn Liệt có thể dựa vào thực lực của chính mình tu luyện thành người?

Trong lòng y độ nhiên có một loại vui sướng chẳng nói nên lời...

Chưa được bao lâu, mà quỷ hồn này đã trở nên trọng yếu với y như vậy rồi?

Đổi lại hẳn sẽ không rời khỏi y...

Thật phiền toái...

“Người rất thất vọng hả? Hy vọng ta biến thành người?” Hàn Liệt đột nhiên bay vào từ cửa sổ, toàn thân của hắn vốn khô ráo, nhưng trên đầu của hắn lại dính thêm một con bạch tuộc, thoát nhìn rất có hỉ cảm giác, hại Ngã Diệp không nhịn được phụt cười ra tiếng.

Trông thấy Ngã Diệp mở miệng cười, hắn có chút ngây dại. Nếu như là hắn là trước kia, nếu bị người khác cười nói như vậy nhất định sẽ vung nắm đấm cho tên kia một cái...

“Xin lỗi a...” Tựa hồ phát hiện ra sự cổ quái của Hàn Liệt, Ngã Diệp tưởng rằng hắn đang tức giận, vội vàng nói xin lỗi.

“Hy vọng ta tha thứ người sao?” haehyuk8693

“Hả!?” Ngã Diệp cả kinh, Hàn Liệt thật sự tức giận?! ... Bất quá chuyện này cũng đương nhiên, thân là trưởng bối vậy mà lại bị vãn bối cười nhạo.

“Hy vọng ta tha thứ người sao?” Hắn còn nói thêm một lần nữa.

“Ừ! Đương nhiên rồi, muốn ta làm cái gì cũng được!”

Đang lúc Ngã Diệp nói ra câu này, y không hề chú ý tới sự kinh ngạc trong mắt Hàn Liệt.

“Làm cái gì cũng được à?” Trời ạ! Đứa nhỏ này như thế làm sao hắn có thể yên tâm đây? Không được! Hắn quyết định rồi, hắn muốn cả đời ở bên cạnh Đằng Nhi, bảo vệ Đằng Nhi đơn thuần thiện lương mãi mãi — Hắn cũng không hề hay biết loại thân tình đơn thuần này trong tương lai sẽ có một ngày manh nha, tiến tới trở thành một tình yêu thể non hẹn biển... Có lẽ đây đã sớm là tình yêu rồi...Ngay vào thời khác, hắn nói với Ngã Diệp một câu ‘ta yêu người’...

Hàn Liệt đem con bạch tuộc dính trên đầu lôi xuống, đang muốn ném ra bên ngoài, bất quá suy nghĩ một chút, vừa đảo mắt nhìn qua cái người trước mặt, tiếp theo lại chụp lấy Ngã Diệp.

“Sao vậy?”

“Nấu ăn, nấu cho ta ăn, để cho ta thưởng thức trù nghệ thường ngày của ngươi!”

Từ trong tay Hàn Liệt tiếp nhận con bạch tuộc, Ngả Diệp lại đột nhiên nghĩ đến: “Ngươi có muốn đến giúp ta không? Ngươi đánh vấy cá cho ta đi?”

Sao lại không chứ? Nhớ tới thê tử của hắn lúc mang thai đều là một tay của hắn xuống bếp nấu cơm à. Hàn Liệt rất nhanh đã đi đến trước cái thớt gỗ, cầm con dao thái thức ăn lên, một tay nhanh nhẹn đánh rớt vẩy cá, động tác thật phần linh hoạt.

“Như thế nào? Ta rất lợi hại đi?” Cảm giác được ánh mắt sùng kính của Ngả Diệp, hắn bắt đầu đắc ý lên mặt.

Ngả Diệp gật đầu, cũng không chút yếu thế nắm lên một con cá khác, giữ chặt thân cá, một đao bổ ngang, toàn bộ vẩy cá chỉ trong nháy mắt đã bị quét sạch, mà thân thể của con cá béo cũng bắt động rồi.

Lúc này lại đổi thành Hàn Liệt trưng ra ánh mắt sùng kính nhìn Ngả Diệp. haehyuk8693

Tiếp theo, Ngả Diệp cầm lấy cái nồi, ánh mắt trên mặt rõ ràng càng thêm đắc ý: “Này không có gì tài giỏi cả! Xem kỹ thuật nấu cá của ta đây!”

“Ta sẽ không thua ngươi!” Bên này, Hàn Liệt cũng cầm lấy một cái nồi chuẩn bị nấu ăn...

Nói giỡn à! Bại trong tay của con mình, thì mặt mũi của hắn sao này phải để vô chỗ nào? Tuy nói vốn là Trường Giang sóng sau dồn sóng trước, hắn hẳn là nên cảm thấy vui mừng. Bất quá, hắn cũng không thể để cho con hắn ở trước mặt thằng cha này quá mức kiêu ngạo à!

Ngay lúc hai người bọn họ đã chuẩn bị thích đáng mọi chuyện để tiến hành trận đấu chế biến cá...

Những hình này cũng đã được Ngả lão gia trông thấy hết.

Ngả lão gia gặp quỷ rồi...

Con quỷ kia cũng chính là Hàn Liệt...

24. Chương 23

Hai mắt của ta nhìn thấy quỷ

Đối với Ngả lão gia mà nói, hình ảnh ở phía bên trái vốn không có vấn đề, bởi vì đó là Ngả Diệp đang cầm theo chảo cùng cái xẻng chuẩn bị chiên cá.

Nhưng là hình ảnh ở bên tay phải, đối với Ngả lão gia thật sự là không có cách nào tiếp nhận được rồi. Thử hỏi, khi ngươi vừa vào trù phòng, thứ ngươi nhìn thấy chính là cái nồi cùng cái xẻng lơ lửng giữa không trung, vậy xin hỏi phản ứng của ngươi sẽ như thế nào?

Ngả lão gia đầu tiên là xoa xoa hai mắt, lại nhìn một lần.

Không phải là do mắt mờ... Là thật à... Đồ vật trống rỗng cứ thế di động giữa không khí. Bất quá lần này lão có thể nhìn ra một chút manh mối trong đám khói dầu mù mịt kia.

Hình dạng của đám khói kia có chút giống với một nam tử cao to mạnh mẽ...

Ồi... Đây có phải là Hắc Bạch Vô Thường không?

Là đến để lấy mạng lão? HAEHYUK8693

Thời gian còn lại của lão thật sự đã không còn nhiều rồi sao?

Ngả lão gia lần nữa thở dài, lắc đầu, đạp bước chậm rãi rời đi.

Mà ở phía bên kia, hai vị đang bưng bưng khí thế trực tiếp thi thố trù nghệ với nhau lại hoàn toàn không chút chú ý tới Ngả lão gia đang buồn vui vô cớ... Còn có một anh bạn bạch tuộc đáng thương bị Ngả Diệp vô tình ném vào một góc.

Thật vất vả đem hết thủy làm xong xuôi, món cá chiên của cả hai vốn chẳng phân biệt được cao thấp, bởi vì chúng đều được chiên đến độ rất hoàn mỹ.

“Tốt lắm! Ta đây thật sự phải quay trở về rồi à... Thật sự không thể đợi lâu hơn nữa.” Mới nói hết câu, Hàn Liệt đã rất nhanh lướt nhẹ ra ngoài, xuyên qua thân thể Ngả Diệp, nhảy qua cửa sổ, hết thủy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt.

Bên này Ngả Diệp đương nhiên là vội vàng chạy đến bên cửa sổ, lại hô to với bên ngoài, ngay cả việc mình đã ‘vô tình’ giẫm lên Quỷ hồn đang quỳ gồi trên đất cũng không hay biết, “Cha! Người nhớ trở lại đây nha...được không?”

Tiếp theo lại thêm một tiếng gào thét, tiếng gió mang theo thanh âm của Hàn Liệt đến bên cạnh y...

“Đương nhiên!”

Tuy đây chỉ là một câu hứa hẹn thật đơn giản, nhưng lại làm cho cả người Ngả Diệp tràn ngập hy vọng.

Ngả Diệp kích động đem con cá béo đã được chiên tốt bưng ra khỏi phòng bếp, tận lực quên đi vẻ mặt cùng ánh mắt thất vọng của quỷ chết đói ngoài cửa...Bất quá y vẫn rất lễ phép nói: “Xin lỗi nha~ lần sau ta sẽ nấu cho người ăn!”

Tới lúc nhận được lời cam đoan của Ngả Diệp, quỷ chết đói mới cam nguyện rời đi.

Vừa đến phòng ăn, chỉ thấy Ngả lão gia đã ngồi chờ sẵn ở bên bàn cơm từ lúc nào.

Y lập tức đem cá bưng lên bàn, cầm lấy bát nhanh chóng thay Ngả lão gia gấp một ít thịt cá, sau lại thuận tiện thay lão gỡ bỏ hết đồng xương cá, “Cha...Không có gạo, bất quá Tiểu Diệp mới vừa chiên cá xong, cha ăn thử xem mùi vị thế nào?”

Mùi hương của cá chiên vô cùng thơm ngon, nhưng tâm tình của Ngả lão gia vẫn còn rất trầm trọng.

Bất quá Ngả Diệp không có phát giác ra sự khác thường nơi ông, sau khi gấp đồ ăn cho cha, y liền trước tiên nhắm nháp con cá do Hàn Liệt chiên...

Trong tích tắc nhai thịt cá kia, y đã có lỗi giác...

Con cá này...

Có mùi của cha...

25. Chương 24

Mỹ công đại thúc thụ

Lý phủ bên này.

Lý Đức Tân vừa uống rượu, một bên lại nhìn mảnh đại dương mênh mông bên ngoài, tâm trạng đã gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Hắn rất lo lắng cho Ngả Diệp, không biết nhà của y có bị nước bao phủ rồi không? Cho dù không có, hắn là cũng bị nhốt trong nhà à...

Hôm nay, nguyên liệu nấu ăn ở trấn trên cơ hồ đều bị nước lũ cuốn trôi hết. Cho nên vấn đề lương thực của người dân trong trấn cũng càng lúc càng trầm trọng, Lý Đức Tân thật sự rất đau đầu, cho nên hắn mới bắt đầu uống rượu.

Đang lúc hắn lại mở ra một bầu rượu khác, đã có người nhanh tay hơn hắn đoạt mất bình rượu kia.

Người này đúng là Ứng Duyệt.

Mà hành động này dĩ nhiên đã làm cho Lý Đức Tân sinh khí, đoạt lại vò rượu, “Ta còn muốn uống...”

“Người đủ rồi chưa?” Ứng Duyệt càng thêm tức giận.

Trước mắt lại là một Lý Đức Tân vô dụng.

“Không đủ...Để cho ta say... Nôn...”

“Người đúng là một tên ngu nguốc!” Ứng Duyệt hung hăng tát một cái thật mạnh vào má trái của Lý Đức Tân. Thân hình của Ứng Duyệt tuy nhỏ nhắn, bắt quá trong cơ thể của y lại ẩn chứa một cỗ lực lượng không hề nhỏ. Lý Đức Tân lão đảo một cái, ngã vào trên giường, cả người và chân gối đều vậy đầy một mảnh rượu. Bất quá Lý Đức Tân cũng không quan tâm, trong miệng mơ mơ hồ hồ gọi.

“Đừng...Tiểu Diệp...Tiểu Diệp...” haehyuk8693

Hắn vừa nói, vừa nhìn Ứng Duyệt trước mắt, rồi đột nhiên nổi điên nhào tới, liều mạng đem Ứng Duyệt ôm vào trong ngực. Mà việc này hiển nhiên đã làm cho Ứng Duyệt tức giận, “Người làm cái gì vậy hả? Ta không phải cái tên quái thai kia... Đức Tân người buông ta ra!”

Y không nên như vậy! Y phải làm cho Lý Đức Tân xem y như Ứng Duyệt rồi mới ôm y. Y không nên để cho Lý Đức Tân đem chính mình trở thành Ngã Diệp.

Nghĩ tới đây, hai mắt Ứng Duyệt đột nhiên đỏ lên, không biết từ nơi nào lấy ra sức lực đem người trên thân đẩy ra, đổ lên trên giường...

“Ta là Ứng Duyệt! Không phải Ngã Diệp! Người có nghe thấy không? Lý Đức Tân!!!”

“Tiểu Diệp...Tiểu Diệp...” haehyuk8693

Lý Đức Tân còn muốn ôm y, bất quá lại bị y hung hăng ấn ngã lên trên giường, ngực mát lạnh, y phục đã bị đối phương thô bạo xé rách.

Ứng Duyệt hài lòng nhìn nam nhân bị chính mình ấn ngã lên trên giường... Một Lý Đức Tân có tâm trạng chán chường như vậy, y nhìn nhìn cuối cùng không nhịn được nữa, y muốn bộc phát! Ngay buổi sáng hôm nay!

Nghĩ như thế, y liền đem hắn đặt ở dưới thân, đem thân mình Lý Đức Tân lật qua, cũng mạnh mẽ bài khai lối vào chật hẹp ở cánh hông của đối phương, kéo ra tính khí đã cứng ngắc như hòn đá của mình, không có bất cứ tiền hí gì mà hung hăng đâm thẳng vào trong.

Ngay lần đầu tiên y đã đâm vào nơi sâu nhất trong thân thể của Lý Đức Tân, Ứng Duyệt say mê trườn sấp, cũng nói với hắn rằng: “Đức Tân...Ta muốn có được người, người là của ta, tên Ngã Diệp không phải là đồ vật. Cha của hắn còn là hung thủ hại chết cha người đó! Người không nên thương y, người đáng ra phải hận y, đoạt lấy mạng sống của y!”

“Nhưng...Ta đã giết Hàn Liệt...ha hả! Điềm nhẹ! Chậm một chút! Ha ha ân...”

Lý Đức Tân vừa nói ra một câu này, Ứng Duyệt lại càng đâm sâu vào bên trong, bắt lấy nơi sắp bắn *** của hắn, hung tợn nói: “Hàn Liệt giết cha người còn chưa đủ sao? Làm cho người ấy náy bao nhiêu năm nay còn chưa đủ sao? Những gì người làm cho Ngã Diệp còn chưa đủ nhiều? Hả!?”

“Ta... Ha ha!”

“Hô... Hô... Đức Tân, ta sẽ giúp ngươi! Tin tưởng ta!” Ứng Duyệt đem toàn bộ dịch thể bắn vào trong hậu huyệt của hắn. Sau lại khẽ lướt môi hôn trên cơ thể đối phương, hôn lên chiếc trán đã chi chút mồ hôi. Nhẹ nhàng vuốt ve lên cửa huyệt chật hẹp vừa bị chính mình chà đạp qua, y đem dịch thể hòa cùng máu tươi đưa vào miệng nếm thử vị đạo, sau lại tà khí nói: “Tìm một đạo sĩ... Chúng ta cùng nhau đem Hàn Liệt diệt trừ!”

Tiếng nói của Ứng Duyệt cứ vang vọng trong đầu óc của Lý Đức Tân...Giống như một con quỷ —— âm hồn không tiêu tan.

26. Chương 25

Ngủ chung cùng ái nhân

Ngã Diệp rất nhanh đã rửa xong chén đĩa, lại nhìn quanh khung cảnh bên ngoài cửa sổ một chút, chỉ thấy ao nước trước mặt tựa hồ đã trở thành một cánh cửa thiên địa để du hồn dạo chơi, không biết đến chừng nào mới rút hết nước nữa.

Y hướng về phía các quỹ hồn, thân thiện hươu hươu tay một cái sau đó mới đem cửa sổ đóng lại.

Ngã lão gia ăn xong cơm thì đã đi nghỉ, y còn thay Ngã lão gia đắp thêm một cái chăn. Sau đó, y lại cảm thấy bản thân có chút mơ màng buồn ngủ, liền vội vã trở về phòng. Tùy ý liếc mắt nhìn quỹ không đầu đang bò tới bò lui trên mặt đất một cái, y liền nhanh chóng cởi quần áo rồi ngã vào trên giường.

“Ngủ ngon... hề hề...”

Quỹ hồn vốn nằm ở trên giường sau khi nghe thấy lời Ngã Diệp nói liền vội vã đứng dậy.

Hắn nhất định là bị sự nhiệt của mình hù cho bỏ chạy rồi... Tuy nói y không có cách nào nhận thấy bất cứ biểu cảm gì từ sắc mặt của quỹ hồn — bởi vì đó là một con quỹ không mặt.

Bất quá, nguyên nhân khiến quỹ không mặt bước xuống giường tựa hồ không phải là bị Ngã Diệp hù dọa, quỹ hồn vẫn bò tới bò lui trên mặt đất kia cũng đã biến mất, chẳng lẽ lại có một quỹ hồn lợi hại hơn đến tìm y gây phiền toái?

Nghĩ tới đây, Ngã Diệp liền thủ sẵn trận địa ngênh đón quân địch, hai tay trảo chặt lấy chiếc mền, dúm đầu vào bên trong gối đầu.

Vù vù một tiếng, cửa sổ vừa bị mở ra lập tức đóng lại... Tiếp theo là một loạt bước chân, là tiếng bước chân rất nặng nề... Đối phương đi đến bên giường của y thì dừng lại, nhất thời không còn tiếng vang gì nữa.

Lại là một quỹ hồn nghịch ngợm muốn gây chuyện đây... Đừng để ý đến hắn, ngủ! Ngủ!

Ngã Diệp vốn là nghĩ như vậy, bất quá ngay lúc y cảm giác được lòng bàn chân của mình bị một cái gì đó lướt qua, y liền không thể chịu đựng được nữa, hai chân loạn đá, tiếp theo liền mở chăn ra đứng dậy, mắng to: “Ta muốn đi ngủ, đừng phiền ta!”

“Chân của người rất lạnh...” haehyuk8693

Hàn Liệt trở tay cầm lấy chân của Ngã Diệp, cả đôi tay không ngừng xoa nắn, xoa xoa bóp bóp, đem từng chút từng chút nhiệt độ ấm áp trên cơ thể hắn truyền đến bàn chân nhỏ lạnh như băng của y.

“Xin lỗi! Ta không biết là người...” Ngã Diệp kéo kéo chăn xin lỗi, hai chân cũng không có di chuyển, tùy ý để cho Hàn Liệt thay y vân vê. Bất quá chỉ là xoa chân thôi, nhưng toàn thân của y đều đã toát ra một loại cảm giác thư sướng vô cùng.

Bất quá Hàn Liệt lại ngoảnh mặt làm ngơ với câu xin lỗi của y, chỉ hỏi: “Như vậy có thoải mái không?”, Sức lực trên tay cũng không chút giảm bớt.

Ngã Diệp trảo lấy chiếc chăn, then thùng gật gật đầu.haehyuk8693

Hai người đều vô thức hy vọng thời gian có thể ngừng lại trong giây phút này...

Ngã Diệp cứ như vậy nhìn chăm chú theo dõi bộ dáng của đối phương khi xoa chân cho mình, trái tim trong ngực cũng bịch bịch loạn nhịp theo. Ngã Diệp nghĩ...Hắn khi còn sống nhất định là một phụ thân rất tốt.

27. Chương 26

“Được rồi!”

Ngay lúc bàn tay của Hàn Liệt rời đi lòng bàn chân của y, ánh mắt của y còn lộ rõ vẻ mất mát.

Hàn Liệt tất nhiên đã chú ý tới điều này, hướng y cười một cái, hắn lại nói: “Đến phiên người giúp ta làm ấm rồi?”

“À...” Ngã Diệp ngơ ngác đáp lại, chỉ trong nháy mắt đó, Hàn Liệt đã cởi bỏ bộ áo đen dài bó sát người, chui vào trong ổ chăn của Ngã Diệp.

Hàn Liệt cũng không e dè, rút ra gối đầu, rất trực tiếp đem cánh tay của mình cho Ngã Diệp thay chiếc gối, “Gối đầu cứng rắn như vậy... đổi sang cái này sẽ tốt cho người hơn!”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, trực giác lại cho Ngả Diệp biết Hàn Liệt khi còn sống nhất định là người giàu có. Y đối với Hàn Liệt càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi, bất chấp nguy hiểm sẽ bị đánh vào cái mông, y chưa từng bỏ ý định hỏi dồn: “Người rốt cuộc là ai? Ta muốn biết quá khứ của người... Một chút cũng tốt rồi!”

Ngả Diệp hỏi xong cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cúi đầu chui chui vào ***g ngực dày rộng của đối phương, nhắm lại hai mắt, trảo chặt cái chăn, nơm nớp lo sợ chờ hắn trả lời.

Đợi hồi lâu, đáp án của Hàn Liệt cho y chính là... haehyuk8693

Tiếng ngáy như sấm bên tai... (2 vợ chồng dễ xương thạc:3)

Âm mưu của người cùng quỹ

“Hừ! Vậy mà lại vì một nam nhân vô dụng như vậy... Nếu không bởi vì bát tự của người, ta mới không thèm bám vào người của người!”

Gần đây, Hắc Bạch Vô Thường tróc quỷ càng tróc càng hung ác, Vương Doãn Kiệt từ khi bị Hàn Liệt thu mất chút đạo hạnh, sức mạnh của hắn đã không thể so với trước đây. Cuối cùng, hắn đành phải dựa vào việc bám vào cơ thể người sống tránh né đuổi bắt, vừa lúc gặp phải Ứng Duyệt có bát tự phù hợp, khí tràng yếu ớt, hắn mới có thể dễ dàng ký sinh. Sau khi bị ký sinh, Ứng Duyệt mặc dù vẫn còn có năng lực cùng tư duy của mình, bất quá ý thức của y đã có chút mỏng manh.

“Thì tính sao? Ít nhất bây giờ chúng đều có chung địch nhân... Hàn Liệt. Huống chi, sau khi sự tình đã thành, Ngả Diệp cũng là của người rồi, người còn oán giận cái gì?”

Chỉ cần diệt trừ tên Hàn Liệt kia, Đức Tân sẽ không còn cả ngày lo lắng đề phòng, chỉ cần Vương Doãn Kiệt tiếp tục hấp thụ *** khí của mười người nữa sẽ có thể hình thành một thân thể. Có thân thể, hắn ta sẽ đem Ngả Diệp mang đi thật xa, Đức Tân cũng sẽ bởi vậy mà hết hy vọng với Ngả Diệp, còn y sẽ hoàn toàn đạt được hắn!

“Như vậy...Người bây giờ có ý định gì không? Thật sự muốn tìm đạo sĩ? Nếu quả thật như vậy, cũng đừng có hãm hại ta luôn thể, nếu không ta sẽ lấy mạng của Lý Đức Tân để bồi thường!”

Nghe vậy, Ứng Duyệt hung hăng trừng liếc Vương Doãn Kiệt.

“Sao vậy? Xem ra người hình như có ý định như vậy á...” Vương Doãn Kiệt không thèm quan tâm đến sự căm tức của Ứng Duyệt, ngược lại còn cười thật bỉ ổi. Hắn đã nhìn thấy rất nhiều người đều là như thế, qua sông đoạn cầu...

Ứng Duyệt cắn cắn môi nói: “Ta là sợ người sẽ gây bất lợi cho đạo sĩ...” haehyuk8693

“Lời nói trái với lương tâm quá à! Bất quá bản khoản của người cũng đúng... Ha ha ha... Vì lý do an toàn. Quyết định mời đạo sĩ sẽ tạm thời kéo dài một chút... Đợi đến khi ta tu hành một đoạn thời gian rồi tính!”

Nhìn khuôn mặt dữ tợn của Vương Doãn Kiệt, Ứng Duyệt không tự chủ được mà đánh cái rùng mình...

Nhất là một câu nói cuối cùng của Vương Doãn Kiệt...

“Ngả lão gia... Người chính là người chết đuổi tiếp theo!”haehyuk8693

Cùng lúc ở bên kia, Ngả Diệp đang ở trong lòng Hàn Liệt lật qua lật lại, như thế nào cũng ngủ không được. Mặc dù nói bình thường vẫn sẽ có Quỷ hồn bò lên giường khi y ngủ. Cơ mà cùng một quỷ hồn thân mật ngủ cùng một chỗ như vậy, đối với y vẫn là lần đầu tiên. Y thật sự không quen với chuyện này cho lắm, hơn nữa rõ ràng chính là quỷ, nhưng thân thể Hàn Liệt luôn rất ấm nóng, so với con người cũng chẳng có gì khác biệt.

“Cha...” Ngả Diệp cuối cùng không nhịn được sờ sờ ngực của Hàn Liệt, kéo kéo tóc dài của hắn, còn vỗ vỗ khuôn mặt dù ngủ say vẫn rất tuấn tú của hắn.

Cảm giác được có người đang sờ mó mình, Hàn Liệt không có trợn mắt lên, mà thuận miệng lèm bèm: “Uh ôi ~ ta không muốn đứng dậy, nơi này thật thoải mái.”

“Vậy người tiếp tục ngủ, ta muốn thay dưỡng phụ chuẩn bị cơm.” Ngả Diệp mỉm cười, cẩn cẩn dục dục xuống giường, thay người trên giường vén hảo chăn xong y mới đi tới phòng bếp.

“Đằng Nhi...”

Tay của Hàn Liệt khẽ vuốt ve lên chỗ mà Ngả Diệp vừa nằm, nơi đó còn lưu lại hơi ấm của y...

Hắn bắt đầu lầm bầm lầu bầu.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không được...”

“Nhưng ta có năng lực gì có thể thay đổi mọi thứ chứ?” haehyuk8693

“Cái tên Diêm Hồi kia... Ta lần sau mà nhìn thấy hắn nhất định phải bắt lấy hắn hỏi cho rõ ràng!”

Ngay lúc hắn còn đang lầm bầm lầu bầu, trái tim của hắn lại đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn. Hắn lập tức đứng dậy tung người bay đến đại sảnh, chậm rãi kiểm tra từng gian phòng một. Ngả lão gia không có ở đây, nước ở bên ngoài cũng lui xuống rồi.

“Ngả Diệp! Dưỡng phụ của người đâu?”

Vừa cầm lấy đồ làm bếp, Ngả Diệp liền bị Hàn Liệt làm cho hoảng sợ, hồ nghi nói: “Không phải ở trong phòng ngủ sao?”

“Không có, hắn tựa hồ đã đi ra ngoài!” Ánh mắt của Hàn Liệt đột nhiên trở nên sắc bén, hy vọng dự cảm của mình sẽ không trở thành sự thật.

“Cái gì?!”

Lúc này, có một nam nhân đẩy cửa tiến vào. haehyuk8693

“Tiểu Diệp! Tiểu Diệp!”

“Lâm đại ca...Xảy ra chuyện gì?” Dự cảm bất hảo này vốn là cái gì? Nhưng mà lần này y không có cảm giác được khí tức của Hắc Tử Lược, không có việc gì! Không có việc gì!

Mặc dù Ngả Diệp hy vọng như thế, nhưng những lời mà đại hán nói ra lại làm cho Ngả Diệp mềm nhũn cả thân mình, quỳ trên mặt đất.

“Ngả lão gia ông...ông...bị thủy quỷ mang đi rồi...”

28. Chương 27

Dưỡng phụ đã chết

Sau khi an táng Ngả lão gia, Ngả Diệp cả ngày đều buồn bực không vui, cứ thế ngồi ở trong nhà không bước chân ra khỏi cửa nửa bước.

Nhất là lúc vừa an tang lại trông thấy con quỷ kia...

Tang sự vốn là sự kiện luôn khiến cho người khác bị thương... Vậy mà lại có “người” mặc hỉ phục đỏ thẫm, bộ dạng còn vô cùng tươi rói vui vẻ bay tới bay lui ở hiện trường... Ngả Diệp lại càng thêm thương tâm... haehyuk8693

Sau tang lễ, Lý Đức Tân thường thường đến thăm y, còn mang rất nhiều đồ vật đến an ủi y. Bất quá Ngả Diệp hoàn toàn bất vi sở động, chỉ là tượng trưng mỉm cười với hắn một cái, sau đó liền trưng ra bộ mặt lạnh hơn băng.

Lý Đức Tân hỏi y có muốn đến Lý phủ ở hay không, Ngả Diệp chỉ cười mà không đáp.

Mà Lý Đức Tân vừa rời đi, cả gian phòng đều “náo nhiệt” hơn hẳn. Có rất nhiều quỷ hồn thoỉ qua thoỉ lại ở bên cạnh y, có tên còn tiến lên sờ sờ đầu của y, thỉnh y nén bi thương. Có khi là một tiểu hài tử quỷ hồn, cố gắng kéo kéo y đi, muốn đưa y ra ngoài chơi...

Thẳng đến khi Hàn Liệt xuất hiện, toàn bộ gian phòng mới trong nháy mắt quay lại sự gọn gàng im ắng lúc ban đầu.

Hắn biết con hắc bây giờ cần nhất chính là sự yên lặng.

“Hàn thúc thúc làm sao vậy, Tiểu Diệp vẫn buồn như thế, chúng ta cùng nghĩ biện pháp để y vui vẻ lên đi!” Một tiểu nam hài quỷ hồn vừa lôi kéo tay Hàn Liệt, một bên không e dè nói ra ý nghĩ của mình.

“Ta biết các người đã tận lực rồi!” Hàn Liệt vỗ vỗ vai nhóc, “Tiểu Phùng... Trước mang theo bọn họ trở về đi thôi, các người còn nhỏ, bị Hắc Bạch Vô Thường bắt được sẽ không tốt lắm!”

“Ừ!” Sau khi nam hài gật đầu vừa hô một tiếng, liền biến mất tăm.

Trong nháy mắt đó, Ngã Diệp liền đứng lên, đạp bước chân nặng nề đi ra khỏi nhà, Hàn Liệt tất nhiên là đi theo sau y.

Ngã Diệp đang chờ đợi đến khi nhìn thấy hồn phách của Ngã lão gia...Cho dù là liếc mắt một cái cũng tốt. Hàn Liệt biết suy nghĩ trong lòng y, thân thể lập tức chìm vào đáy biển, quả không ngoài dự đoán, ở vùng nước sâu thẳm nhất hắn đã tìm được hồn phách của Ngã lão gia, đưa hắn mang ra khỏi mặt nước.

Khi nhìn thấy linh hồn của Ngã lão gia, Ngã Diệp vô cùng kinh ngạc. Đơn giản là vì y không thể nào liên tưởng vị nam tử tuấn tú trước mắt cùng với Ngã lão gia tóc bạc da mồi là cùng một người. Bất quá khí tức này, tuyệt đối là của Ngã lão gia! Ngã Diệp sao mà không kích động, y vội chạy tới nghĩ muốn ôm hắn, nhưng lại bị hắn ngăn lại.

“Tiểu Diệp...Người đã lớn rồi! Không thể để cho ta lo lắng nữa!” Hắn chỉ lạnh lùng nói ra một câu như vậy, sau đó liền biến mất, cái gì cũng không lưu lại.

Ngã Diệp lẳng lẳng ngồi yên ở cạnh bờ biển, Hàn Liệt ở một bên che chở cho y, bất luận là hơi ẩm lạnh rét hay gió lạnh trên biển vào buổi tối.

“Người ngồi đủ lâu rồi, về nhà đi!” haehyuk8693

Ngã Diệp còn chưa phản ứng lại, thân thể đã bị Hàn Liệt ôm ngang lên...Nằm ở trong lòng Hàn Liệt, y tựa như một đứa trẻ mới sinh mảnh mai kiều nhược...Mà Hàn Liệt...thật giống như phụ thân của y! Thật sự!

“Cha! Người thật sự là quỷ sao?” Ngã Diệp gắt gao bám chặt cần cổ của hắn, dấn dấn vào thân thể cường tráng của hắn. Thân thể vốn ấm áp như vậy, còn mang đến cảm giác an toàn như vậy, sao có thể là quỷ cơ chứ?

“Vốn điều không phải, người rất rõ ràng...” Hàn Liệt không có trả lời trực diện, mà chỉ lắc đầu, khô khốc nói.

Ngã Diệp ngược lại đã bị lộng cho hồ đồ rồi, y vươn bàn tay dao động trước ngực Hàn Liệt, y không có cảm giác được tiếng tim đập, Hàn Liệt thật sự là quỷ.

Ngay lúc Ngã Diệp còn đang chìm trong sự sửng sốt, Hàn Liệt đã bắt đầu xoay chuyển trọng tâm câu chuyện, cúi người ngửi ngửi cơ thể của y, sau lại nhếch miệng chê: “Người hảo thoải à~ lúc về nhà, chuyện đầu tiên người phải làm chính là đi tắm rửa, biết không?” Nhìn Ngã Diệp tự giơ lên cánh tay đưa đến bên lỗ mũi ngửi ngửi, hắn còn nói thêm: “Nếu không đêm nay ngay cả quỷ cũng không dám ngủ chung với người.”

“Ta nào có?!” Ngã Diệp vươn quả đấm nhỏ thôi nhẹ vào bờ ngực rắn chắc của hắn một cái, Hàn Liệt nhất thời cảm thấy hành động như vậy có chút ngọt ngào à.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy Ngã Diệp hồi phục lại nụ cười với hai má lúm đồng tiền như ngày xưa, hắn đã yên tâm rồi.

29. Chương 28

Uyên ương dục

Về tới nhà, hắn vẫn không nỡ đem Ngả Diệp buông xuống, cũng không để ý tới kháng nghị của Ngả Diệp, cứ thế ôm y đi thẳng vào phòng, an trí cho y ngồi lên một chiếc ghế: “Ta đi nấu nước cho ngươi.”

“Không cần đâu!” Ngả Diệp nghĩ muốn đứng lên, bất quá lại bị bàn tay to lớn của Hàn Liệt đè lên bả vai.

“Nghe lời!” Ngữ khí của Hàn Liệt mặc dù ôn nhu, bất quá trong lời nói vẫn mang theo khí phách không cho người khác xen mồm vào.

“Ác...” Ngả Diệp ngồi trở về, nhìn hắn ở trong phòng chạy ra ngoài phòng, bề bộn đến bề bộn đi. haehyuk8693

Trong chốc lát, y liền nhìn thấy hắn cuộn hết tay áo lên, khiêng theo thùng gỗ chứa đầy nước ấm tiến vào...Khí lực khổng lồ như vậy đã làm cho Ngả Diệp không khỏi tắc lưỡi.

“Đến đây đi!” Hàn Liệt đem thùng nước thả trên mặt đất, cầm lấy trái bối kết, hướng Ngả Diệp phát tay: “Cởi quần áo!”

“Hả!? Đây...Vậy ngươi có thể ra ngoài trước không?”

“Vì cái gì ta không thể đợi ở bên trong? Ta đã đọc qua biết bao thi sách, nhưng chưa từng nghe nói nam nam thụ thụ bất thân à~ “

“Nhưng là như thế này rất quái lạ... Hả? Ngươi cũng muốn tắm cùng ta sao?” Nhìn thấy Hàn Liệt đang cởi quần áo trước mặt mình, lộ ra vóc người *** trắng, Ngả Diệp vội cúi đầu, dùng tóc che dấu khuôn mặt đã đỏ ửng như máu. Bất quá y vẫn không thể nào không chế ánh mắt của mình, đôi lúc sẽ không tự chủ được ngắm nghía thân thể cường tráng đầy cơ bắp của ai kia.

Chỉ có điều là, tầm mắt của y cũng vừa lúc chống lại đường nhìn nóng rực của Hàn Liệt: “Đều là nam nhân, cổ kị cái gì?”

“Ta...” Ngả Diệp trảo lấy vạt áo chính mình, vẫn còn có chút do dự...Đồng dạng cũng là nam nhân, y nhìn thấy vóc người của Hàn Liệt sẽ cảm thấy tự ti, chậm chạp không dám cởi quần áo.

“Không thì thế nào? Hay là ngươi là con gái?” Hắn bắt đầu nói giỡn bậy bạ.

“Mới không phải!” haehyuk8693

“Vậy chính là nói... Ngươi cho rằng ta là phụ nữ?” Hàn Liệt đánh một cái ngáp lớn.

“Cũng không phải...”

“Cái này không phải cái kia cũng không phải? Nếu không tắm nhanh, một chút nữa nước nguội hết bây giờ!” Hàn Liệt vừa nói vừa hướng Ngả Diệp đi đến, trực tiếp đem vạt áo của y cởi xuống, kết quả đương nhiên là bị Ngả Diệp cự tuyệt “Hả! Không nên... Chính ta tự thoát!”

Thật vất vả đem quần áo cởi hết, cả người Hàn Liệt đã chìm vào thùng nước từ lâu, nước trong thùng còn tràn ra một ít.

“Tiểu Diệp, còn không mau tiến vào?” Ngữ khí thúc giục của hắn còn chứa đựng cả sự không kiên nhẫn.

“Hảo!” Không biết làm sao, ngữ khí của Hàn Liệt tựa hồ như mang theo khí thế không cho người khác phản kháng, khiến cho Ngả Diệp chỉ có thể nghe theo lệnh của hắn, hai tay ôm ngực chậm rãi hướng đến thùng gỗ.

Kích thước thùng rất nhỏ, hai người bọn họ tắm chung nên càng phải chen chúc với nhau, cho nên Hàn Liệt liền trực tiếp ôm y vào trong ngực. Cảm giác được thân thể trong lòng đang khẽ run rẩy, Hàn Liệt lập tức cầm lấy bố khăn đã ngâm trong nước nóng, cẩn thận lau chùi phần sống lưng nhạy cảm của y.

“Cha! Chính ta tự làm là được rồi.” Ngả Diệp muốn cướp lấy bố khăn, nhưng không ngờ lại bị đối phương bắt được tay.

“Không được, để phụ thân làm cho con!” Lần này, trong giọng nói của Hàn Liệt còn mang theo chút tùy hứng... Ngả Diệp không có biện pháp, đành phải để cho hắn thay mình “phục vụ”. haehyuk8693

Không biết có phải là do ảo giác không, Ngả Diệp chung quy vẫn cảm giác được phương thức chà lau này của Hàn Liệt sao mà giống với cách tình nhân âu yếm vuốt ve thế này... Chạm rãi từ lưng của y đến cánh tay, cổ, xương quai xanh, ngực, bụng... Từng nơi từng chỗ khi bị bố khăn xẹt qua đều giống như có một dòng

nước ấm sảng khoái lúi qua thân thể...Cũng làm cho trái tim trong ***g ngực của y đập càng thêm gia tốc, thân thể đã không còn thuộc sự khống chế của chính y.

“Chờ chút, chỗ này để ta tự làm!” Điều đáng nói chính là, bố khăn kia vừa mới di chuyển đến bên trong bắp đùi của y sấp qua sấp lại vài cái một lúc thì đã dừng lại.

Không đợi Hàn Liệt đáp ứng, Ngả Diệp đã đem bố khăn đoạt lấy, vô cùng nhanh chóng chà lau hạ thân của mình.

“Không nên qua loa như thế, phải tẩy sạch sẽ!”

“Hảo! Hảo!” Ngả Diệp lại thả chậm tốc độ, vừa đem phân thân của mình lật lên tử tế quét dọn một hồi, tiếp đó y còn đem hai quả cầu bóng láng tẩy rửa sạch sẽ. Cuối cùng, y còn đưa tay thâm nhập vào phía trong hậu huyết dò xét... Nhưng khi làm động tác này, y hoàn toàn không có phát hiện ra đáy mắt của Hàn Liệt đã bị lửa dục vọng thiêu đốt.

Y không dám duỗi tay sâu vào bên trong, mà chỉ dùng quả bồ kết vẽ vòng vòng bên ngoài cửa huyết sau đó thì dùng nước rửa sạch, nhưng lại rước lấy sự bất mãn của Hàn Liệt.

“Không sạch sẽ...”

“Hả?” Lại bị ghét bỏ rồi, bất quá đang lúc y định miễn cưỡng đưa đầu ngón tay vào chỗ kia lần nữa, Hàn Liệt lại đột nhiên ôm lấy thắt lưng của y, làm cho y ghé vào mép thùng gỗ... Lúc này, vừa lúc hậu huyết của y đang đối diện với mặt Hàn Liệt...

“Để cho ta làm cho!”

“Chờ một chút!...Như vậy...Rất xấu hổ...” Ngả Diệp ôm vẻ mặt đỏ bừng cố gắng giãy dụa phần eo, nhưng cái hông bên trái lại bị Hàn Liệt vỗ nhẹ một phát.

“Không có cái gì phải thẹn thùng cả, ta là cha người!”

“Àn...” Y cố gắng thu hồi lại cảm giác thẹn thùng, bất quá ngay khi ngón tay thô ráp của Hàn Liệt lạng lẽ dò xét vào tiểu huyết căng chặt, y đã lập tức cứng nhắc cả người, “Cha...Ta có thể tự làm mà.”

Mông bên phải lại bị vỗ lên một cái, lập tức câu chất vấn cường thế của Hàn Liệt liền truyền đến.

“Để cho ta thay người rửa sách một lần cũng không được sao?” Vừa nói hấn lại đem cả người đè lên thân thể của Ngả Diệp, toàn bộ thân mình của y cơ hồ đã chìm vào trong nước.

“Được! Được! Người đừng nóng giận!”haehyuk8693

Thấy Ngả Diệp đã thỏa hiệp, Hàn Liệt cuối cùng lại buông lỏng cánh tay của y ra, tiếp tục “phục vụ” hậu huyết của Ngả Diệp.

Qua thêm hồi lâu, Ngả Diệp cũng đã không còn cảm thấy thẹn thùng như trước, thay vào đó chính là một cảm giác phiêu phiêu sảng khoái đang cần quét qua lại. Y bắt đầu buông lỏng thân thể, tiếp đó cả thân mình đều xụi lơ bên mép thùng nước, hưởng thụ âm yếm như có như không của đôi bàn tay kia. Dần dần, y lại cảm thấy mơ màng buồn ngủ.

“Tốt lắm!” Hàn Liệt ôm y ra khỏi thùng gỗ, đem cả người y đều lau khô ráo sạch sẽ, sau lại xoa xoa mái tóc đã có chút hỗn độn của y, “Đi mặc quần áo đi!”

“Hả!? Tẩy xong rồi?” Ngả Diệp không tự giác nói ra những lời này, chọc cho trong đầu đối phương dần dần nảy sinh một chủ ý xấu xa.

“Vậy người đến giúp ta tẩy, có được hay không?”

“Hảo ~ ta thay người chà lưng!”

Ngả Diệp không hề do dự, rất nhanh đã đứng dậy, kéo qua cái ghế gọi Hàn Liệt ngồi lên, chính mình thì quỳ gối phía sau hấn, đem mái tóc đen dài phủ hết cả sống lưng của đối phương đẩy qua một bên. Kế tiếp, y lại dùng cái muôi múc một gáo nước, bắt đầu gội lên phần cổ màu đồng sắc mê người...Kết hợp với màu

bạc của sắc nước, càng làm cho Hàn Liệt trông không khác gì một bức tượng điêu khắc thiêng liêng đến bất khả xâm phạm.

“Nhích qua bên trái một chút.” haehyuk8693

“Nơi này?”

“Đúng đúng chỗ đó! Thật thoải mái...Dùng thêm chút lực nữa đi~ chưa ăn cơm hả? Chờ một chút đến lát nữa ăn cơm, cơm tối người phải ăn nhiều một chút, biết không?”

“Àn.”

Đột nhiên, phần vai trái của Hàn Liệt lại nổi lên một xúc cảm trơn trượt, tựa hồ như có là cái gì đó mềm mại vừa lướt qua...

Trời ạ, đó là đầu lưỡi của Ngả Diệp à!

“Tiểu Diệp...Người...” Đột lại, đến lượt Hàn Liệt bắt đầu thẹn thùng rồi, thân thể giật giật xoay trái xoay phải...rồi hần đột nhiên phát hiện hạ thân của mình bắt đầu khô nóng. Hần hít sâu một hơi, sờ sờ phần thân của mình bên trong quần... Quả không ngoài dự đoán, cứng lên rồi!

Ngả Diệp hiện giờ còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không chỉ dùng đầu lưỡi liếm láp vết sẹo mờ trên bắp vai, đôi môi mỏng còn lưu luyến từng cái từng cái va chạm với da thịt chung quanh. Mà mỗi một lần như thế, Hàn Liệt lại càng không thể không chế mình được nữa, hần cảm giác bản thân hần sắp hỏng tới nơi rồi.

“Cha?” Ngả Diệp bị Hàn Liệt bắt được cánh tay, sức lực của hần dùng có chút nhiều, làm cho Ngả Diệp đau đớn hô lên: “Cha... Đau quá...Trên lưng của người có thương tích, dưỡng phụ của ta hay nói, liếm liếm sẽ không đau nữa.”

Hàn Liệt không nói chuyện, buông lỏng cánh tay của y ra rồi đứng lên.

“Cha?” haehyuk8693

“Người trước đi ra ngoài đi, thay ta chuẩn bị cơm được không?”

“Ác! Hảo!”

Đợi Ngả Diệp mặc quần áo ra cửa phòng, Hàn Liệt như nổi điên mà dùng sức xoa nắn dục vọng của bản thân. Hần vừa nghĩ đến thân thể trần truồng của Ngả Diệp, ánh mắt thẹn thùng của đối phương khi nhìn thấy thân hình của hần, còn có ánh mắt phẫn theo sự ngây thơ khi hần giúp y lau rửa thân mình.

Hàn Liệt thấp giọng hô một tiếng, một dòng dịch thể trắng đục chảy đầy trên mặt đất.....

30. Chương 29

Chia lia

Trong tích tắc Hàn Liệt tiết ra, Ngả Diệp cũng vừa lúc đi vào.

“Cha, nếu không nhanh lên một chút thức ăn sẽ lạnh hết à.”

“Biết rồi! Người đi ra ngoài trước đi!” Hàn Liệt vội vàng dùng nước sạch xối đi hết đóng dịch thể màu trắng vừa bắn ra kia, cũng rất nhanh lau khô thân thể mình, mặc vào quần áo, tận lực không để cho đối phương nhìn ra một tia sơ hở.

“Sao người lại ẩm ướt thế này?” Ngả Diệp chưa trải việc đời, đương nhiên không hề hay biết thân thể của Hàn Liệt vừa nổi lên biến hóa gì, y chỉ đơn thuần lo lắng cho Hàn Liệt.

Ngay lúc Ngả Diệp đang muốn đi qua, một cỗ lực lượng vô hình lại đột nhiên đem y đẩy ra xa.

“Ngả Diệp, hần chính là Hàn Liệt! Cách hần xa một chút!” haehyuk8693

Hắc Tử Lược bất thành linh xuất hiện trước mặt bọn họ, hắc dùng hai tròng mắt đã hiện đầy tơ máu trừng Hàn Liệt, lần này tuyệt đối sẽ không để cho hắc chạy thoát!

“Tử Lược! Đừng...”

Thấy Hắc Tử Lược, Hàn Liệt cũng không vội vàng bỏ đi mà bật cười, “Ai da...Tiểu Diệp, ta trước phải chuẩn đi đây, chính mình hảo hảo chiêu cố bản thân!”

“Hàn Liệt, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đào tẩu sao?”

“Không nên! Các ngươi ai cũng không cho đi!”

Nhưng mọi thứ đã không còn kịp nữa, Hắc Tử Lược đã đi theo Hàn Liệt biến mất trong bầu trời đêm.

— haehyuk8693

Ngôi nhà to như vậy mà chỉ còn một mình y.

Không có cha, không có nương, không có huynh đệ tỷ muội, không có tình nhân, không có bằng hữu.

Chỉ có một mình Ngã Diệp. Y tự mình ngồi ở bên bàn ăn cơm đã được một canh giờ rồi, chiếc đĩa cũng còn chưa có di chuyển, trong miệng thì thảo đọc tên một người, đó cũng là ước nguyện của y.

“Phụ thân...”

“Trở về cùng ta ăn cơm chiều đi!” (đọc khúc này tội nghiệp bé Diệp quá T^T, NY cũng sợ cô đơn lém, có ba có má có người thân bạn bè bên cạnh là hạnh phúc nhất!)

Cả trái tim thật là khó chịu, giống như toàn bộ ruột gan của y đã bị kéo ra bên ngoài, giờ phút này y cảm thấy cô độc, rất bất lực. Y dùng tay bụm lấy mặt, nghẹn ngào khóc. Y cũng không dám khóc quá lớn, sợ sẽ làm ảm ỉ đến các quý hồn khác...cũng sợ làm cho Hàn Liệt đột nhiên trở về nhìn thấy bộ dáng vô dụng của y.

“Quái lạ sao lại nóng như thế? Cha đã trở về rồi sao?”

Ngã Diệp quay đầu ra bên ngoài nhìn, phát hiện phía ngoài đã bị lửa thiêu cháy, ngọn lửa còn đang ùn ùn kéo vào bên trong.

Lúc này, y hẳn là nên chạy ra ngoài từ cửa hậu phía sau, nhưng y không làm vậy! Y vẫn ngơ ngác ngồi ở trên ghế, không nhúc nhích, tùy ý để cho ngọn lửa vô tình thiêu đốt thân thể của y.

Chết đi cũng tốt, nếu chết y có thể hóa thành hồn phách đi gặp Hàn Liệt cùng dưỡng phụ, nếu vậy sao lại không làm?

Ngã Diệp tươi cười ngả lên trên bàn, nhắm lại hai mắt, ngay lúc này, xà nhà trên đỉnh đầu của y đã không thể chịu nổi sự tàn phá của ngọn lửa mà rơi thẳng xuống, mắt thấy thứ kia sắp nện lên tấm lưng gầy gò đến không chịu nổi của y...

Ngay lúc này đây, một vật thể vừa lớn vừa nhanh nhẹn đã đem y thổi qua một bên...

Tiếp theo, lại có” người” vọt tiến vào...

Không phải Hàn Liệt. haehyuk8693

Mà là Vương Doãn Kiệt!

Ngày lúc Vương Doãn Kiệt đem Ngã Diệp mang đi, hắc đã không chú ý tới ngoài cửa sổ có một đôi mâu sắc trống rỗng vừa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn họ...

Rất nhanh, cặp mắt kia đã tiêu thất trong bóng đêm...

Lý phủ

“Ngươi thiếu chút nữa đã thiêu chết y rồi!”

“Y còn chưa chết...Người làm gì mà cứ như đại kinh tiểu quái vậy.” Đối mặt với Vương Doãn Kiệt đầy tức giận, Ứng Duyệt chỉ bình tĩnh nhún vai...Y ngược lại còn đang hối hận mình đã không phóng lửa lớn thêm một chút, trực tiếp đem tên Ngã Diệp kia đốt chết thì tốt rồi.

“Ứng Duyệt!”

“Dùng thân thể của ta còn dám tranh luận với ta? Lại là vì cái tên quái thai này, da mặt của người cũng đủ dày đó!”

Vương Doãn Kiệt không nói nữa, chỉ là vô cùng tức giận trong lòng, hắn không muốn cùng tên này cãi cọ. Ngay sau đó hắn lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn Ngã Diệp đang hôn mê bất tỉnh, yêu thương hôn lên trán của y một cái.

“Này! Ta phỏng chừng Đức Tân rất nhanh sẽ tới đây, người còn không mau trốn vào trong thân thể của ta? Người muốn làm gì với nó ta cũng mặc kệ, bất quá không phải là bây giờ! Đợi đến khi Hàn Liệt bị diệt trừ rồi tính sau!”

Nghe vậy, Vương Doãn Kiệt hung hăng trừng mắt liếc y một cái, miệng niệm một câu chú, sau đó liền hợp vào trong cơ thể của Ứng Duyệt.

Quả không ngoài sở liệu của Ứng Duyệt, ngay trong một khắc y bị tên kia ký sinh vào người, Lý Đức Tân cũng vừa lúc đẩy cửa bước vào.

Hắn nhìn Ứng Duyệt một chút, rồi lại nhìn Ngã Diệp hôn mê trên giường, mày càng cau chặt hơn, cả hai đều chọn giữ im lặng thẳng đến khi Ứng Duyệt nói chuyện.

“Ta đi ra ngoài.” haehyuk8693

Lúc Ứng Duyệt đi tới cạnh cửa, đột nhiên cảm giác được cổ tay nóng lên, Lý Đức Tân bắt lấy tay y, khuôn mặt dương cương có chút kéo căng lên, nói ra hai chữ “Cảm ơn.”

Ứng Duyệt chỉ cười lạnh, sau khi hất tay hắn liền đi thẳng ra ngoài, lưu lại đối phương cùng Ngã Diệp ở trong phòng cả ngày.

Mà suốt hôm đó, Lý Đức Tân chưa bao giờ vượt quá phép tắc, chỉ như một người hầu chăm sóc cho Ngã Diệp hết mực.

31. Chương 30

Diêm Vương cũng là anh em?!

Còn ở chỗ Hàn Liệt bên này, hắn lại phi thường đắc ý. Đơn giản là vì lần này hắn chỉ dùng có một khắc thời gian là đã thoát khỏi cái tên Hắc Tử Lược kia rồi. Ngẫm lại trước kia, hắn ít nhất cũng phải dùng đến một canh giờ mới thoát thân nổi. Chỉ có thể nói là đạo hạnh tu vi của hắn lại đề cao không ít, nghĩ thế, trên mặt hắn không khỏi nổi lên một nụ cười tự tin.

Còn có tên Bạch Tử Khước kia... Hai người bọn họ đã sớm đạt thành nhận thức với nhau. Hai người họ bây giờ xem như đã trở thành đồng minh à!

Thẳng cho đến khi hắn phát hiện ra “một vật thể không xác định” trong buổi rậm, tươi cười trên mặt hắn thoáng cái đã vô tung vô ảnh, thay thế vào đó là một ánh mắt đầy tức giận.

“Ôi ôi ôi...Người cười rộ lên càng anh tuấn à.” Thanh âm rất êm tai, còn mang theo một loại cảm giác rất lười biếng.

Tuy nói đây là một câu ca ngợi, bất quá ngay cả một cọng lông mi, Hàn Liệt cũng chưa từng nâng lên dù chỉ một chút, mà lạnh lùng hỏi: “Cái tên Diêm Hồi đáng chết nhà người! Sao người dám gạt ta, nói thi thể của ta đã bị gặm hết hả?”

Nếu không phải Hắc Tử Lược mới vừa rồi đã nói cho hắn biết, Diêm Vương mấy năm trước đã đem thi thể của hắn ôm ra khỏi biển, chỉ sợ hắn vẫn sẽ chẳng hay biết gì về điều này. Nghĩ đến thi thể của mình phải ở lại chỗ của Diêm Vương tròn vài chục năm, Hàn Liệt càng nghĩ càng cảm thấy ác tâm.

Đến lúc này, Diêm Hồi trong bụi cỏ rớt cục đã chịu chui ra ngoài.

Hắn so với Hàn Liệt lùn hơn một chút, bắt quá so với các nam nhân trưởng thành khác hắn cũng tính là cao lớn rồi. Một đầu tóc dài màu đỏ theo gió phiêu dạt, mà tướng mạo của người này còn có vài điểm tương đồng với Hàn Liệt. haehyuk8693

Diêm Hồi tùy ý cười cười, một bên thì lo sửa sang lại bộ y phục đẹp đẽ vô cùng giá trị của mình, sau đó lại đem cột tóc trên đầu gút chặt lại một chút. Khều khều vài cọng tóc rơi rớt trên trán xong, hắn lại giơ lên ống tay áo mạ vàng hươu hươu vài cái, còn ngồi xổm xuống đất kiểm tra vật áo có bị bẩn hay không...

Nhìn một loạt động tác này của hắn, hai hàng chân mày của Hàn Liệt cơ hồ đã xoắn thành một cục...Tên gia hỏa này mặc kệ là đi tới nơi nào cũng đều chú ý đến ngoại hình của mình như thế...Chỉ kém không cầm theo gương đồng dặt ở bên người...Thật sự là...giống y như đàn bà...

Hết thấy đều chỉnh trang tốt rồi, Diêm Hồi mới bắt đầu nói chuyện chính: “Bởi vì ta...Ta nghĩ lấy không được tâm của ngươi, thì lấy thân thể của ngươi cũng tốt à... Nghĩ không ra ngươi và con ngươi đã tốt đẹp đến trình độ này, thật sự là tội lỗi mà... Xem ra hai người các ngươi đúng là cầm sắt hòa mình rồi... Để cho ta đánh gãy vài cái dây đàn của các ngươi được không?” (cầm sắt hòa mình~ Ý nói vợ chồng đoàn kết, thương yêu nhau~ Cầm sắt còn có nghĩa là tên của hai loại đàn cổ đàn cầm và sắt~ Ý cha nội Diêm Vương là mún làm cho 2 người chia lìa nhau đây mà ==)

“Ngươi nói cái gì?!” Phụ thân yêu con mình như thế nào lại là tội ác? Ngươi cái đồ hoa tâm đại củ cải mới là căn nguyên chân chính của tội lỗi!

Còn muốn chia rẽ chúng ta... Thật không biết xấu hổ! haehyuk8693

Mặc dù Hàn Liệt nghĩ như vậy trong lòng, nhưng hắn cũng không nói ra khỏi miệng —— dù có nói nhiều với tên này cũng vô dụng...Không sao...Chính là có người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà... Hàn Liệt cười lạnh một chút.

Cảm giác được cơn tức giận của Hàn Liệt, Diêm Vương vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi mà... Ta...Ta đối với ngươi là thật tâm, tin tưởng ta đi!” Thật sự không hiểu nổi ai mới là vua của quỷ giới... =.=

“Lời nói của ngươi mà tin được thì cứ cũng có thể ăn rồi!” Hàn Liệt lẩn lộn tại quỷ giới lâu như thế, đương nhiên biết cái tên Diêm Hồi này vốn là một người cực kỳ hoa tâm đại củ cải thối tha. Chuyện tình phong lưu của hắn cùng với các quỷ hồn có tư sắc và các tiên nữ vốn không dưới mấy trăm vạn vụ, nơi nơi chốn chốn đều lưu tình như vậy, còn dám nói là mình thật tâm? Da mặt của tên này cũng đủ dày như tường thành rồi! Thật hy vọng tên kia có thể nhanh tới để “trừ gian diệt ác”.

Càng hướng chi trong lòng của hắn chỉ có một mình Ngã Diệp! Hắn sẽ không yêu người khác!

“Nhưng là...” Diêm Hồi vừa vỗ về chơi đùa với mái tóc dài của mình, hắn chung quy cảm giác được những lời Hàn Liệt vừa mới nói hình như đã có rất nhiều người nói qua với hắn rồi. Hắn còn muốn giải thích, đã bị Hàn Liệt cường chế cắt đứt.

“Không có nhưng là! Ta còn muốn hỏi ngươi, nguyên nhân ngươi phái Hắc Bạch Vô Thường đến bắt ta là gì...” Mỗi khi cùng Bạch Tử Khước hỏi vấn đề này, y đều trưng ra sắc mặt vô cùng tức giận... Cho nên Hàn Liệt mới lười hỏi chuyện cùng đối phương.

Nghe vậy, Diêm Hồi liền dựa theo tình hình thực tế mà đáp lời, cách dùng từ cũng không có chút trau chuốt, “Đột nhiên nghĩ muốn đem ngươi bắt lại rồi giam cầm à, làm cho ngươi trở thành vật sở hữu của ta. Ta không nghĩ muốn tự mình đi bắt, bởi vì ta không nỡ thương tổn ngươi...Ha hã...Hã à! Đau quá! Không nên!!” Còn chưa có nói xong, chỉ thấy Hàn Liệt đột nhiên lấy ra cây quạt trong ngực của mình, rồi hung hăng ném lên trên người đối phương, làm cho Diêm Hồi cảm thấy kinh ngạc không thôi.

“Cây quạt này ta trả lại ngươi, ta từ bỏ! Hòn đá ở chỗ con ta, đợi ta gặp được con, ta sẽ đem trả cho ngươi!” Hứ! Nguyên lai Bạch Tử Khước cũng đồ kỵ hắn. Ác tâm!

Hắn nói xong liền muốn rời đi, không nghĩ tới lại bị Diêm Hồi ôm lấy người cản trở “Không nên rời bỏ ta! Đây là một mảnh tâm ý tràn đầy yêu thương của ta đối với ngươi, nhận lấy đi mà!” (truyện này nhiều tên mặc dày gồm =.=)

“Cút ngay!” Hắc chỉ mắng có một câu này, là đã dễ dàng đem Diêm Hồi đẩy xa vài thước.

Diêm Hồi thấy chính mình đuổi không kịp hắc, không thể làm gì khác hơn là ngồi dưới đất hô to sáu chữ...Còn đó là sáu chữ gì thì là một bí mật, bất quá hắc cũng không muốn dấu diếm. Vì cái gì hắc phải đến nổi ngồi trên đất thế này, chỉ vì hắc biết Hàn Liệt chắc chắn sẽ dừng lại.

“Không nên đi à! Ca ca!” haehyuk8693

Bất quá lúc này hắc đã tính sai rồi, câu trả lời của Hàn Liệt vốn là...

“Lời của người mà có thể tin, cút cũng ăn được!”

32. Chương 31

Quý ý, quý dị

Phụ thân!

Ngã Diệp đột nhiên tỉnh giấc, vỗ vỗ đầu...Y bắt đầu nhớ lại giấc mộng mình vừa mới mơ thấy...

Y mới thấy Hàn Liệt bình an vô sự, hắc chẳng những không có bị Hắc Tử Lược bắt được, mà còn chậm rãi nói chuyện với một tên nam tử tóc đỏ bí ẩn.

Ngã Diệp thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn cảnh trí chung quanh một chút. Đây là một gian phòng rất mộc mạc, Lý Đức Tân thì đang ghé vào bên giường của y, trong miệng thì thảo đọc tên của y.

Tiểu Diệp...Tiểu Diệp...Một lần lại một lần lặp lại.

Thấy thế, Ngã Diệp đau lòng cầm lấy đôi bàn tay hàm hậu đã phủ đầy vết chai của đối phương, thấp giọng nói: “Đức Tân... Xin lỗi, làm cho người lo lắng rồi.”

Thấy Lý Đức Tân vẫn tiếp tục ngủ say, tựa hồ như thật sự rất mệt nhọc. Thế là Ngã Diệp liền xuống giường, ngược lại còn chuyển hắc qua giường nằm. Động tác của Ngã Diệp vừa mềm nhẹ, lại rất chuyên chú, cho nên y đã không chú ý tới bầu không khí quý dị bắn tới từ bốn phía...

Trong gương tựa hồ có bóng người, vù một tiếng đã không thấy gì nữa, tiếp theo đó một chiếc lược đỏ không biết sao lại rơi xuống mặt đất.

Bên trong tủ quần áo dường như đang có một thứ gì đó đang ngo ngoe, một lát vù một lát lại chụp lấy. haehyuk8693

Ngoài cửa sổ còn có thêm vài ánh mắt đang gắt gao nhìn chăm chú vào y...

Qua hồi lâu, y mới cảm giác được không khí khác lạ ở chung quanh. Đột nhiên, Ngã Diệp lại ngược lên đặt câu hỏi với trần nhà: “Quấy rầy các người...Trong phủ này từ trên xuống dưới đều là phù chú, các người không sao chứ?”

Tựa hồ như có cảm ứng, tủ quần áo bắt đầu lay động, cánh cửa tủ hết đóng rồi lại mở, thẳng đến khi Lý Đức Tân tỉnh lại, cánh cửa tủ mới ba một tiếng đóng chặt lại...Lực đạo to lớn như vậy lại làm cho Ngã Diệp sinh nghi...Xem ra trong Lý phủ này tựa hồ có một linh thể cao cường bản lãnh đang ẩn núp...

Bất quá y cũng không sợ hãi, đơn giản là vì y đã “thấy nhiều biết rộng” à.

“Tiểu Diệp... Người không sao chứ?” Vào lúc vừa tỉnh lại, Lý Đức Tân liền đánh một cái ngáp lớn, một bên còn mở mồm hỏi y.

Ngã Diệp không nói gì, chỉ là nhìn vào Lý Đức Tân, gật đầu, lúc đứng dậy muốn đi, cánh tay lại bị hắc bắt lấy. haehyuk8693

“Đừng đi mà... Đến Lý phủ ở đi, dù sao người mỗi ngày đều phải đến nơi này làm công. Chỗ của ta nhiều phòng, người ở lại nơi này để cho ta chiếu cố người, được không?”

Trông thấy Ngã Diệp đang do dự, Lý Đức Tân lại cố gắng khuyên nhủ, lời nói đầy tình cảm, “Cho dù ở lại chỗ này, người muốn trở về liền có thể trở về ngay! Huống hồ, nếu người lại xảy ra chuyện gì nữa... Ta tin tưởng Ngã lão gia trên trời có linh thiêng cũng nhất định không an tâm được.”

Có câu vốn là thịnh tình không thể chối từ, thấy Lý Đức Tân thành khẩn như vậy, Ngã Diệp cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, qua một lát sau y mới chậm rãi mở miệng, “Vậy được rồi...Ta sẽ nán lại...” Nói là như thế, bất quá trong lòng của y lại đang suy nghĩ đến Hàn Liệt.

Kỳ thật y nghĩ muốn về nhà tìm Hàn Liệt...

Huống hồ Hàn Liệt nếu về nhà rồi, tìm không được y thì làm sao đây? Có thể hay không sẽ lo lắng cho y?

Còn có thêm mười mấy nghi vấn đang không ngừng xoay quang trong đầu Ngã Diệp, mà tất cả chúng... đều là về Hàn Liệt...

Không biết Hàn Liệt sao rồi nhỉ?

33. Chương 32

Kỳ thật, y rất muốn tự mình đi tìm Hắc Tử Lực xác nhận xem Hàn Liệt có bình an vô sự hay không, nhưng mà chính y lại không có cái năng lực kia, đành phải ở chỗ này yên lặng cầu nguyện cho Hàn Liệt.

Câu hồn cũng câu luôn tâm

Bên này, Hắc Tử Lực đang vì chuyện tróc nã Hàn Liệt mà khổ não không thôi.

Thật là tức chết ta mà! Cứ như thế để cho hắc chuồn mất nữa rồi! Trước kia ít nhất còn có thể câu được góc áo của hắc...

Hắc Tử Lực cứ như vậy gắt gao nhìn chăm chú vào cọng tóc đen dài vừa rút ra từ đầu của Hàn Liệt, càng nghĩ càng giận càng rất không cam lòng. Đột nhiên, một đại quyền xẹt qua nện mạnh vào trên cái cây bên cạnh, tiếp theo đó, liền có một “người” rơi xuống từ trên cây... Hắc không chút hoang mang đón nhận lấy tiểu nhân nhi vừa té ngã kia.

Chỉ nghe thấy trong lòng liên vang lên tiếng chát vạt đầy non nớt của ai kia: “Tiểu Hắc! Người sao có thể bắt người nhà của đa được? Như vậy Tiểu Diệp sẽ rất thương cảm đó nha!”

“Đừng kéo nữa!” Hắc Tử Lực rất kịp thời bắt được đôi bàn tay nhỏ bé đã xém chút cởi xuống vạt áo của hắc, còn nói thêm: “Hắc đã chết, phải đi đầu thai thôi, ai cũng ngăn cản không được.”

Nghe xong Hắc Tử Lực nói, Tiểu Ngũ rất bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn: “Ta đây cũng đã chết, người để cho ta đi đầu thai đi!”

Tiểu Ngũ vừa mới nói xong, sắc mặt của Hắc Tử Lực lập tức đại biến, trầm giọng quát: “Đáng chết! Không cho phép người nói ra những lời này nữa!”

Vốn là chính hắc đã cầu sai hồn à! Người chết vốn không phải là Tiểu Ngũ, nhưng mà bởi vì chính hắc nhất thời khinh suất nhớ lầm tên... Tiểu Ngũ vốn không nên chết! Là do hắc hại Tiểu Ngũ, bây giờ lại vì liên quan đến thời gian sinh tử nên hắc cũng không có cách nào để cho Tiểu Ngũ hoàn dương nữa rồi... Hắc đã luôn đối với chuyện này phi thường tự trách.

Càng làm cho hắc đau lòng chính là, Tiểu Ngũ chẳng những không trách y, ngược lại còn vô cùng cảm tạ hắc đã cứu đi hồn phách của y, làm cho y chết đi, làm cho y thoát khỏi bàn tay ác ma của tên đường phụ kia.

Kỳ thật nhìn kỹ một chút, thân hình trắng nõn của Tiểu Ngũ vẫn có khuyết điểm à... Đều là do tên đường phụ nhẫn tâm kia ngược đãi...

Thật con mẹ nó hỗn đản! haehyuk8693

Hắc Tử Lực trong lòng thầm mắng một tiếng, lại vừa quan sát Tiểu Ngũ trong lòng một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã tràn đầy sự sợ hãi cùng thương cảm làm cho đau lòng người à. Cũng bởi vậy, hắc mới

bắt đầu cố kéo căng khuôn mặt băng lãnh của mình, chậm rãi hoà hoãn biểu tình, “Ta không muốn cho người đầu thai... Sau này đừng nói những lời vô vị như vậy nữa!”

“Tiểu Hắc...” Tiểu Ngũ đang lướt ngón tay qua mái tóc đen dài của Hắc Tử Lược, nghe được câu này, trong mắt của y lộ rõ tình cảm nói bao nhiêu cũng không hết...

Đối mặt với người nam nhân đôi lúc sẽ có tính tình nóng nảy, có khi lại ôn nhu như nước này, trong lòng Tiểu Ngũ đối với hắn là vừa thương vừa sợ, có lẽ còn có thêm chút ỷ lại. Dù sao chính y lúc còn sống vẫn chưa được hưởng qua một chút xú ẩm áp nào, chỉ có Hắc Tử Lược ngẫu nhiên sẽ đối với y hỏi han ân cần... haehyuk8693

Như vậy...Thật sự là đủ rồi sao?

34. Chương 33

Mị lực của quý bà

Hàn Liệt cuối cùng đã gặp gỡ nan đề rồi.

Điều duy nhất có thể làm cho nam nhân khuất phục không phải là bạo lực, mà là sự nhu tình như nước cùng với sự dầy dụa đến vĩnh viễn không có chừng mực. Nhất là đối với một người nam nhân như Hàn Liệt mà nói!

Lúc ấy, khi mà hắn đang trên dọc đường đi đến Lý phủ, lúc mà toàn bộ chim chóc và muôn thú chung quanh đều đã chạy đi hết, hắn chỉ biết chính mình sắp gặp phải phiền phức lớn rồi.

Quả không ngoài dự đoán, ngay vào lúc hắn dừng lại, trông không trung liền đột nhiên nhảy ra một nữ quỷ xông vào trong ngực của hắn. Đó là một nữ quỷ có vóc người yếu điệu, ăn mặc càng nóng bỏng mắt. Nàng ta đang dùng đôi tay mềm mại của mình tham lam vỗ về chơi đùa qua lại trên bắp thịt rắn chắc của hắn, trong miệng còn phun ra một giọng nói vô cùng ngọt ngào: “Liệt ca.. Còn nhớ rõ ta không?”

Mặc dù đang ở trong một cái ôm nhuyễn ngọc ôn hương, nhưng Hàn Liệt vẫn bất vi sở động, sau khi đẩy nàng ta ra còn nói: “La Sát? Người muốn ta nói bao nhiêu lần nữa đây? Ta tuyệt không lấy người!” (Bà La Sát trong truyền thuyết đây sao?)

La Sát bị đẩy ra kia liền đem mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt của mình hất qua một bên, lộ ra một khuôn mặt vô cùng tuyệt mỹ, đầu ngón tay vẫn đang dao động qua lại trên đám râu đã mọc dài ra trên mặt Hàn Liệt, giọng nói vừa uốn éo vừa cả giận: “Liệt ca... Chẳng lẽ nếu đặt tất cả nữ nhân trên đời ra trước mặt của người, người một điểm cũng không có cảm giác sao? Ngay cả thê tử khuyển quốc khuyển thành của người, người cũng...” haehyuk8693

“Đừng nói nữa! Miễn bàn đến cuộc hôn nhân vốn không phải là hôn nhân đó đi!”

Hắn không muốn nhớ tới đoạn ký ức trước kia nữa, nữ nhân kia vĩnh viễn là nỗi đau đớn luôn đeo theo suốt đời hắn... Điều tự trách bản thân hắn đã sinh ra tại Hàn gia, muốn chạy trốn cuộc hôn nhân này cũng không có biện pháp, ai kêu cha mẹ muốn lấy cái chết bức hắn?

Càng không xong chính là, không biết vì sao từ nhỏ đến lớn, hắn đối với phụ nữ thật sự một điểm cảm giác cũng không có, ngược lại còn chán ghét muốn chết. Hắn vẫn quên không được đêm tân hôn ngày đó, khi hắn nhìn thấy thân thể xinh đẹp của nữ nhân là thê tử hắn kia, hắn vậy mà đã nhin không được nòn nữa...Cuối cùng phải dựa vào việc say rượu mới miễn miễn cưỡng cưỡng cho qua được chuyện này...

Nghĩ không ra ngay vào lần đầu tiên thì đã có hài tử rồi... Sau đó lại vì liên quan đến cha mẹ của hắn, hắn chỉ có thể giả bộ cùng thê tử ân ái...Kết quả còn giả bộ không tẻ lắm, mẹ kiếp!

Bản thân hắn chính là một quái nhân, không thích nữ nhân cũng coi như được đi, nhưng càng khoa trương hơn chính là, khi hắn từ trong tay bà vú ôm qua hài tử, hắn không những đối với thân thể yếu ớt nhỏ nhắn của con nổi lên ý nghĩ muốn bảo hộ, còn có một loại cảm giác trước nay chưa từng có,... Cái loại cảm giác này gọi là——tiếng tim đập thình thịch... =.=

Đối với một tiểu hài tử mới sinh ra — còn là huyết mạch tương liên với hắn, dù trời cao không muốn để cho hắn nảy sinh ra loại cảm giác khác biệt so với những người khác thì cũng không nên sử dụng phương pháp này chứ...

Thật là ác tâm mà! haehyuk8693

Nghĩ đến đây, hắn không chút nào thương hương tiếc ngọc đem La Sát đẩy ra xa.

“Biến!”

Không nghĩ tới mình sẽ bị đẩy như vậy, quỷ La Sát nhất thời mất đi trọng tâm, té ịch lên mặt đất... Nàng chính là mỹ nữ số một số hai của quỷ giới, lần đầu tiên bị ‘người’ đối đãi như vậy, bất quá đối tượng vốn là Hàn Liệt mà nàng quý mến, nàng liền cam nguyện à!

Mà Hàn Liệt cũng không cô phụ chờ mong của nàng, cũng tự giác biết mình đã hơi quá phận, đơn giản khom hạ thất lưng nâng nàng dậy, “Người không sao chứ?!”

Tuy nói hành vi luôn quần lấy mình của La Sát đã làm cho hắn rất phản cảm, nhưng vừa nghĩ đến La Sát vốn là một oan hồn vì khó sinh hài tử mà chết đi, hắn cũng không hiểu được tiếc hận, chỉ đối với nàng nói: “Trên thế gian này nơi nào lại chẳng có cỏ thơm... Thế gian này nhiều quỷ hồn như thế, sao người cứ hết lần này đến lần khác quần lấy ta hả?”

“Bởi vì sự tích anh dũng của người à! Người vậy mà luôn có thể thoát khỏi truy bắt của Hắc Bạch Vô Thường... Quả thực là một cô hồn dã quỷ mẫu mực trong quỷ giới của chúng ta, còn có...” La Sát càng nói càng say mê, mà Hàn Liệt càng nghe càng xấu hổ, khoát khoát tay cắt đứt lời của nàng.

“Đủ rồi đủ rồi, mấy lời này ta nghe cũng nhiều lắm rồi, cái lỗ tai cũng sắp dài thành kén tằm... Ta còn có việc, đi trước.”

“Chờ một chút đã!” haehyuk8693

La Sát còn muốn đuổi theo, lại bị một tiểu cầu ngăn cản...

Tiểu cầu lông dài bất thành linh nhảy ra từ trong mặt đất, sau đó liền cạ sát vào vạt áo của La Sát, trong miệng lẩm bầm lẩm bầm đọc: “La tử... Ta đói bụng!!”

“Thao Thiết!” La Sát đem vạt áo kéo trở về, quay sang Thao Thiết mắng một câu, giọng nói còn mang theo ngữ địa giáo huấn hài tử: “Ta đã nói với người mấy lần rồi, người nếu còn tham ăn như vậy, ăn đến chết luôn thì sao?”

Mắng thì mắng, Thao Thiết vẫn tiếp tục vui đùa ngang ngạnh: “Ta muốn ăn! Ta muốn ăn!!”

Mà ngay lúc Thao Thiết quần lấy La Sát bắt nàng làm đồ ăn cho mình, Hàn Liệt liền nắm chắc cơ hội, từ chân trở lên liền bắt đầu mờ nhạt, chuẩn đi mất rồi...

Bên kia haehyuk8693

Ngã Diệp vừa đáp ứng sẽ nán lại nơi này, Lý Đức Tân liền thật cao hứng dẫn y đi nhận thức hoàn cảnh bên trong Lý phủ.

Mặc dù nơi này đều dán đầy phù chú, nhưng oan hồn trong này vẫn cực kỳ nhiều. Bình thường, Ngã Diệp đều ở bên ngoài làm việc nên không có chú ý đến, nguyên lai quỷ quái đều ẩn núp ở bên trong nội viện hết rồi, hơn nữa bọn nó thậm chí còn không có hảo ý —— Tựa như bây giờ, một con quỷ mặt xanh nanh vàng đang núp ở bên cạnh thang lầu hướng y cười gằn từng tiếng —— hắn còn có một đôi chân dài gấp hai ba lần so với nam tử trưởng thành.

Ở trước cái bàn, còn có một nữ quỷ đang hướng Ngã Diệp cười quyến rũ, như là muốn câu dẫn y. Tiếp theo nàng ta lại đột nhiên bẻ gãy cái đầu của mình trước gương, sau lại cầm lấy chiếc lược đồ tiên diễm như xuất huyết, chậm rãi chải chuốt mái tóc dài chấm đất của mình, ngay cả khi chiếc lược chải rớt một cọng tóc nàng ta liền đau lòng không thôi.

Đủ lại quỹ hồn thiên hình vạn trạng, mỗi một con đều làm cho Ngã Diệp cảm giác rất mới mẻ —Giống như một con quỷ màu xanh biếc đang ở giữa ban ngày ban mặt đốt đèn ***g, chiếu lên đám châu châu ở trên mặt đất, còn dùng đôi nhãn châu màu quýt lồi ra ngoài của mình trừng mắt nhìn chúng nó...

Bất quá thấy Lý Đức Tân nán lại ở chỗ này lâu như vậy mà không có việc gì, Ngã Diệp đơn giản không nói gì, miễn cho lại tạo thành phiền toái cùng sợ hãi không cần thiết. haehyuk8693

Ban ngày quỷ hồn nhiều như vậy, ban đêm chắc lại càng khủng khiếp hơn.

Ngã Diệp tựa vào cửa sổ, hai tay chống má ngơ ngác nhìn lũ ma trời đang thối tới thối lui bên cạnh giếng. Nói thật ra, y thật sự cũng không biết vì sao con người lại sợ ma trời như vậy, mấy thứ đông tay đủ loại màu sắc này kỳ thật nếu tỉ mỉ thưởng thức chúng thì sẽ cảm thấy đẹp vô cùng...

Lúc này, từ trong đám lửa ma trời ở chỗ kia lại có một ánh lửa màu hồng nhạt bay tới phía y, Ngã Diệp vươn ngón tay ra, làm cho ngọn lửa kia dừng trên ngón tay mình.

Cảm giác được độ ấm của hỏa quang đang giảm xuống, Ngã Diệp hướng nó hỏi: “Bọn họ khi dễ người sao?”

“Tụi nó nói ta là tên quái dị...”

“Đừng để ý tới chúng! Người là một hỏa quang độc nhất vô nhị trên đời, không nên tự ti, biết không?” Ôi ~ y có tư cách gì để nói này nói nọ, chính y mỗi khi đứng trước mặt Hàn Liệt cũng không phải rất khó nín tâm tình tự ti sao?

“Àn... Cảm ơn người!” haehyuk8693

Vừa mới nói xong, ánh lửa ma trời kia liền hướng đồng bọn của mình bay tới, theo ánh lửa hồng nhạt đang thối tới thối lui kia, tiếp theo đó toàn bộ bọn chúng đều biến mất tăm.

35. Chương 34

Quỷ ba đuôi quỷ

Một đêm trôi qua không yên bình...Nữ quỷ ở chiếc gương bên cạnh thì cứ mãi chải tóc, từ ban ngày chải đến bây giờ mà vẫn chưa có xong... Ngã Diệp chỉ có thể tạm lý giải “nữ nhân này khi còn sống nhất định là rất chú trọng bề ngoài của mình”.

Còn có con quỷ cửa thì cứ ngắt quãng lại gõ gõ đập đập, làm hại Ngã Diệp cả đêm đều mơ thấy ác mộng.

Y mộng thấy Hàn Liệt bị một nam tử mang diện cụ màu sắc rực rỡ bắt đi, còn bản thân y thì không có năng lực ngăn cản, đơn giản là vì y đã bị Vương Doãn Kiệt gắt gao khóa ở trong ngực, hắn ta còn muốn mạnh mẽ cưỡng hôn y.

Lý Đức Tân cùng Ứng Duyệt thì té ngã ở một bên, bị hút sạch *** khí, trở thành một thi thể khô quắt trắng bệch trong vô cùng bi thảm...Còn có khuôn mặt xinh đẹp của Ứng Duyệt vẫn đang trưng ra biểu tình kinh sợ ngoài ý liệu, hai mắt mở to như chuông đồng đang trừng liếc y cùng Vương Doãn Kiệt...chết không nhắm mắt...

“Không được!!” haehyuk8693

Ngã Diệp cứ như vậy hét lớn một tiếng kinh hãi rồi tỉnh lại, chỉ thấy Hàn Liệt đang lấy ra một kiện y phục trên đầu của y, y hoàn toàn không hiệu rõ tình trạng hiện tại, bèn hỏi: “Đây là cái gì?”

“Mộng quỷ, đây là thủ phạm khiến cho người mơ thấy ác mộng!” Hàn Liệt vô cùng phần chấn trêu đùa bộ y phục kia, “Tiểu tử thú, đi ra!”

Thế rồi một chim nhỏ màu vàng bay ra từ trong bộ quần áo, ý đồ đào tẩu về hướng cửa sổ, bất quá thoáng cái nó đã bị Hàn Liệt hung hăng bóp giữ trong lòng bàn tay.

Biết trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của Hàn Liệt, chỉ nghe mộng quỷ làm bộ đáng thương hề hề cầu xin tha thứ, “Liệt ca, ngài tha cho ta đi mà!”

Hàn Liệt cười cười lắc đầu, nửa đùa giỡn nói với Ngả Diệp: “Tiểu Diệp, ngươi có muốn ăn bữa khuya hay không? Thích chừng hay là chiêm rấn nà?”

Nhìn Ngả Diệp cười mà không đáp, mộng quỷ lại càng kích động vỗ cánh, kết quả cái cánh thiếu chút nữa đã bị Hàn Liệt bẻ gãy, đau đến xanh cả mặt. Ngay cả như vậy, Hàn Liệt vẫn không hề có chút đồng cảm với nỗi đau của nó, mà nói tiếp: “Bây giờ quá muộn rồi, ăn đồ dầu mỡ sẽ không tốt cho sức khỏe... Rõ ràng chọn cách chừng thì tốt hơn!”

Lúc này, Ngả Diệp ngược lại mới chú ý đến hoàn cảnh ở chung quanh...Nữ quỷ trước gương đã không còn thấy nữa rồi, thanh âm trong ngăn tủ cũng đã biến mất. Sau đó y lại quay sang nhìn con chim kia một chút lại nói với Hàn Liệt: “Được rồi... Cha! Nhìn nó bị hù thành như vậy rồi, rất đáng thương à, buông tha cho nó đi!”

“Tha cho nó? Hừ! Hôn ta một cái!” Hàn Liệt lộ ra nụ cười xấu xa, *** tế thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của Ngả Diệp.

“Ngươi nói cái gì?” haehyuk8693

“Hôn ta một cái!” Hừ! Lại cầu tình vì “nam” nhân khác, toàn bộ ngươi bây giờ chính là bảo bối dành riêng cho ta thôi!

Không biết Hàn Liệt suy nghĩ gì trong lòng, Ngả Diệp ngược lại tiến bắt lấy ngón tay của Hàn Liệt, nghĩ muốn cưỡng chế vận bụng nó ra, cứu thoát mộng quỷ, bất quá đây hiển nhiên là uống công vô ích.

“Cha! Ngươi đừng nói giỡn nữa!”

“Ta rất nghiêm túc!” Hàn Liệt nghiêm mặt nói.

“Ngươi...” Ngả Diệp không có biện pháp, dù sao hai người bọn họ hôn môi cũng không phải lần đầu tiên, y đơn giản kiểm mui chân, nhắm lại hai mắt hướng phía đôi môi mỏng của Hàn Liệt hôn lên. Đang muốn hôn một cái cho xong, hai gò má của y đột nhiên lại bị đối phương nâng lên, Hàn Liệt thả rớt mộng quỷ, tiên phát chế nhân, nhanh chóng đưa đầu lưỡi của hắn duỗi vào, cạy mở hàm răng của y, chậm rãi trở mình khuấy đảo, truy đuổi theo chiếc lưỡi không nghe lời của Ngả Diệp.

“Đừng... Cha... Không nên...” haehyuk8693

Nhìn Ngả Diệp cố hết sức nói chuyện như vậy, Hàn Liệt liền rời đi cặp môi thơm ngon làm cho hắn tiêu hồn kia, thân mật ôm lấy thắt lưng của đối phương, khẽ cúi người xuống nói: “Đừng cự tuyệt...” Vừa nói, bàn tay của hắn còn không ngừng nhẹ nhàng niết niết chiếc mũi nhỏ xinh của Ngả Diệp.

Ngả Diệp vuốt ve đôi môi của mình, dư vị của hơi ẩm sau đợt tình cảm mãnh liệt kia vẫn còn đó, y không chán ghét, ngược lại rất quyến luyến cảm giác này. Y còn không tự chủ được cười lộ ra hai má lúm đồng tiền của mình. Mà Hàn Liệt thì đang dùng ánh mắt cực kì thâm tình nhìn y...Hồi lâu sau, hắn mới lưu luyến không rời nói: “Tốt lắm, ta đã thay ngươi diệt trừ mộng quỷ, ta cũng phải đi trước đây. Nếu dừng lại ở một chỗ quá lâu ta sẽ bị tên Hắc Tử Lược kia phát hiện.”

Mục đích của hắn lần này tới đây vốn có hai cái, thứ nhất là đến thăm Ngả Diệp, thứ hai là thay Ngả Diệp đuổi quỷ.

Trước kia vì đạo hạnh của hắn còn chưa đủ, cho nên mỗi lần mộng quỷ xâm nhập tập kích Ngả Diệp hắn chỉ có thể sờ sờ cái trán của y, làm cho y cảm giác thoải mái hơn chút. Khi đó, hắn cảm giác bản thân mình cực kì vô dụng. Một tên phụ thân vô dụng...thật vô dụng...

Nhưng hắn đã có thực lực rồi, tuy nói không thể mỗi giây mỗi phút đều ở bên cạnh Ngả Diệp, bất quá ít nhất hắn có thể dùng đạo hạnh của mình bảo vệ cho y.

“Uh! Vậy ngươi nhất định phải trở về nữa! Nhất định đó!” haehyuk8693

“Yên tâm... Ta đã sớm không có cách nào rời khỏi ngươi rồi...”

Ngả Diệp cứ thế nhìn chăm chú theo phương hướng Hàn Liệt biến mất, cơn ác mộng vừa nãy chỉ trong nháy mắt đã bị quét đi sạch sẽ.

Mà ở bên kia...

Diêm Hồi đã ăn vạ ở chỗ này đợi được hồi lâu, nãy giờ vẫn còn chưa chịu đứng lên, trong miệng thì cứ lẩm bẩm đọc tên của Hàn Liệt, còn có hai chữ “ca ca”. Gọi không được Hàn Liệt trở về nhưng lại gọi tới một kẻ luôn khiến cho hắn chán ghét.

“Mau đứng lên! Người ở chỗ này phơi gió không sợ bị phong hàn à?” Bạch Tử Khước lắc đầu, ngữ khí vừa bất đắc dĩ, vừa tức giận.

“Người không biết...Lòng ta lạnh lắm...Á...Không! Không nên nhắc với ta mấy từ “Hàn” hay “Liệt ...Từ ca ca cũng không được!”

Nghe Diêm Hồi nói như vậy xong, nếu cẩn thận nhìn kỹ một chút sẽ thấy, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Tử Khước đã hiện ra một chút tức giận, hai tay nắm thành quyền, móng tay đen dài đã cắm sâu vào lòng bàn tay... Không đau... Chỉ có đau lòng... Như thế này thì tính là cái gì?

“Người rời đi trước đi, để cho ta một mình ở chỗ này an tĩnh chút... A a...”

Teeee một tiếng, quần áo trên người Diêm Hồi đã bị xé nát, từng mảnh từng mảnh rơi lả tả ở trên bãi cỏ, thoáng cái đã bị gió thổi bay đi mất. Hắn bây giờ chỉ có thể dùng mái tóc đỏ dài của mình che khuất thân thể, nhưng như vậy không chỉ không có khả năng che đậy được hoàn toàn thân hình của hắn, ngược lại còn làm cho cổ dục hỏa trong lòng Bạch Tử Khước bùng cháy phừng phừng. Thẳng đến khi về *** nghịch bình thường của Diêm Hồi đã bay biến mất, âm trầm giận giữ nói một câu.

“Tử Khước, người...dám can đảm phạm thượng sao?” haehyuk8693

Ngữ lệnh tràn ngập hàn khí kia đã làm cho dục vọng của Bạch Tử Khước nhất thời cạn sạch sành sanh

36. Chương 35

Đừng nhúc nhích! Để cho ta hảo hảo chải tóc cho người!

Sáng sớm ngày kế, Ngã Diệp *** thần sáng láng nhảy xuống giường, còn thật cao hứng nói chào buổi sáng với quý hôn trên trần nhà, lúc nhìn sang bàn trang điểm...

Lại trông thấy nữ quý thích chải tóc kia...

Thấy thế, y cũng không còn ý tứ tiếp xúc với cái chỗ kia nữa, dứt khoát trực tiếp ngồi ở trên giường lấy tay tùy ý chỉnh sửa lại mái tóc, lại qua không bao nhiêu thời gian, đợi đến khi y để ý tới, nữ quý kia đã không thấy đâu nữa rồi.

Kể đó, y lại bắt đầu cảm thấy có chút khác thường ở phía sau đầu... lạnh lạnh, lại ẩm ướt...”người” nào đó còn đang đứng ở phía sau y nói: “tóc của người rất rối loạn, để ta thay người chải chải.” Đây rõ ràng là thanh âm của nữ nhân, không nhanh cũng không chậm.

Nguyên bản chỉ có phần phía say gáy là cảm thấy rét lạnh và ẩm ướt, nhưng đến kế tiếp bắt đầu từ trên đầu y giống như bị một gáo nước lạnh tạt xuống, cảm giác lạnh buốt cứ thế lan tỏa từ đỉnh đầu xuống tận ngón chân. haehyuk8693

Thật hồngбет rồi! Lúc còn rất nhỏ, Ngã Diệp đã nghe qua gia gia ở cách vách kể về chuyện xưa của bọn quý. Nếu một ngày nào đó có một con quý nói với người nó muốn giúp người chải tóc, cứ tiếp tục như vậy, đầu của người sẽ bị nó bẻ gãy!

Nghĩ nghĩ, Ngã Diệp vẫn quyết định hành động trước một bước, vốn định vươn tay bắt lấy cái bàn tay muốn bẻ gãy cổ y, ai ngờ cổ tay của y đã sớm bị một thứ gì đó quấn lấy, nhìn kỹ mới thấy...thì ra là tóc... chính là mái tóc dài màu tím của nữ nhân kia, trên đó còn có cả vết máu.

“Đừng nhúc nhích! Để cho ta hảo hảo thay người chải tóc...” Ngữ khí mặc dù bình thản, nhưng cũng không khó nghe ra hàm xúc uy hiếp mãnh liệt bên trong.

Đang lúc Ngã Diệp không biết làm thế nào cho phải, y lại cảm giác được trong ngực mình có thứ gì đó đang di chuyển. Đến khi nhìn xuống dưới, mắt của y lại chạm đến viên đá màu bạc kia, rồi bất thành linh viên

đá bạc liền biến thành màu vàng kim sắc. Nó di chuyển lên giữa không trung, nhất thời từ cục đá liền tỏa ra một chùm sáng vô cùng chói mắt, rồi lại đột nhiên bay đến cánh tay đang giữ phần gáy của Ngã Diệp dao động qua lại. Và thế là, một trận thanh âm cực kì chói tai liền phát ra từ phía nữ quý...

Ngã Diệp thở phào nhẹ nhõm, đem cục đá nhét trở vào trong ngực, đang muốn đứng dậy, thất lưng của y lại bị đè giữ, thanh âm của “người” đang giữ thất lưng y cũng đồng thời vang lên.

“Đừng nhúc nhích! Để cho ta hảo hảo thay người chải tóc...”haehyuk8693

“Đừng nháo! Để cho ta hảo hảo giáo huấn người cái đồ quỷ hồn nghịch ngợm thích dọa người!”

Cả người Ngã Diệp đều cười theo, rất linh hoạt bắt lấy cổ tay của Hàn Liệt, bắt quá vẫn là do khí lực của y không đủ, rất nhanh đã bị đối phương ấn ngã lên trên giường...

Hàn Liệt cúi đầu, cố ý làm cho mái tóc dài của mình phất qua ngực của Ngã Diệp, khiến cho tâm tư của y ngứa ngáy không thôi: “Người nói sai rồi... Không phải quỷ nghịch ngợm!”

Hàn Liệt trở mình, để cho đối phương đè lên người mình, rồi mới vươn tay sừng nịch ve vuốt phần gáy của đối phương, cười nói: “Mà là sắc quỷ!” Sau hần lai xoay đầu hướng về nơi nữ quý biến mất thờ dài, “Ồi... Nữ quý thuật tha này, nam nhân thấy ả đều chết không toàn thân. Xem ra so với nàng, một sắc quỷ như ta vẫn tương đối...”

“Được rồi! ... Mỗi ngày tới tới đi đi như vậy, người sẽ không thấy mệt chứ?” Ngã Diệp cắt đứt lời của Hàn Liệt, dời khỏi người của hần, xuống giường đi về phía tủ quần áo, sau đó lại cầm lên một kiện y phục đơn giản màu lam sắc, do dự nhìn Hàn Liệt.

Mà Hàn Liệt cũng rất thức thời cầm chặn che kín mặt của mình, bắt quá vẫn không bỏ được thói ba hoa: “Người không muốn ta đến nhìn người sao? Còn có...Ta đây cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy người trần truồng à, thẹn thùng cái gì?”

“Ta đương nhiên hy vọng người tới thăm ta a! Cơ ma... Ta không có thói quen để người khác nhìn...” Ngã Diệp vừa nói vừa cởi áo lót, sau lại trở tay đem quần áo trùm vào người, cũng không chú ý tới có chút gì đó không thích hợp, chỉ vì toàn bộ tâm tư của y bây giờ đều đặt ở trên người Hàn Liệt mất rồi.

Đừng mặc quần áo trong tủ

“Vậy trước kia lúc người thay quần áo cũng có rất nhiều quỷ hồn nhìn chăm chú theo người à, bộ người không khẩn trương sao? Hay là người dứt khoát khỏi thay quần áo luôn? Quỷ ở dơ...” Hỏi được một nửa, Hàn Liệt cuối cùng đã ở trong chán buồn bực đến chịu không nổi, bất chấp tất cả đem cái mền quăng ra xa. Mà lúc này Ngã Diệp đã đổi xong quần áo chuẩn bị xuất môn, không thêm trả lời câu nói của hần.

Thấy thế, hần liền vội trèo xuống giường, khẩn cấp che ở trước cửa, “Người muốn đi đâu?”

37. Chương 36

“Đi thượng công à.” Ngã Diệp vừa cuốn lấy ống tay áo vừa nói rất tự nhiên, đơn giản là vì y cho rằng chính mình chung quy không thể cứ trắng trợn ăn chùa như vậy. Tuy nói Lý Đức Tân luôn khuyên y đừng có làm việc, bắt quá y vẫn rất kiên trì, quyết không làm con sâu gạo đâu à! Bất quá ngay lúc thốt ra lời này, y liền rước lấy sự bất mãn của Hàn Liệt. (thượng công~ í là đi làm việc)

“Người dám đi thượng công ta trước hết thượng người à!” Hàn Liệt vốn lảm bảm cần nhần nói ra mấy lời này trong miệng, cho nên Ngã Diệp không có nghe thấy gì.

“Người cúi đầu nói cái gì vậy?”haehyuk8693

Hàn Liệt dừng lại một chút, rồi đáp: “Không có cái gì... Bên ngoài mặt trời rất gắt, đừng phơi nắng kéo bị bệnh.” Nói xong hần liền vỗ vỗ bả vai của Ngã Diệp: “Đi thôi!”

“Ân.”haehyuk8693

Nguyên bản hần định cứ vậy tạm thời rời khỏi Ngã Diệp, nhưng tới lúc Hàn Liệt trông thấy bàn tay trái vừa vỗ lên bả vai Ngã Diệp của mình biến đỏ, hần liền cảnh giác, hơi cao giọng quát lên: “Chờ một chút!”

“Xảy ra chuyện gì? Hả?! Đây là sao thế này?”

Chiếc quần màu lam mà Ngả Diệp mới vừa mặc vào hồi nãy nhất thời đã trở thành màu đỏ tươi, đỏ giống như máu... Còn có một mùi máu tươi cực kỳ gay mũi, thật là huyết! Ngả Diệp cấp bách định đem “quần áo” cởi ra, bất quá bộ “quần áo” kia tựa hồ đã dính chặt vào trên người của y, cởi thế nào cũng cởi không ra được. (ghê chưa! ngay cả quần áo cũng phải đề phòng~)

“Đáng chết! Thì ra là huyết quý! Tủ quần áo thường ngày có động tĩnh gì quái lạ không?”

Chờ Hàn Liệt hỏi tới, y mới nhớ đến cái tủ quần áo này sẽ thường thường đóng vô rồi mở ra...Y dường như đã bắt đầu cảm giác được bản thân mình càng ngày càng mất hết cảnh giác rồi, có lẽ bởi vì hiện tại còn có Hàn Liệt làm chỗ dựa, bất quá cứ để mọi chuyện như vậy thật không được chút nào!

Ngả Diệp bắt đầu dùng móng tay móc rách quần áo dính đầy huyết trên người mình, nhưng điều này hoàn toàn chỉ là phí công tổn sức làm cho da thịt của mình trầy xước thêm thôi.

Hàn Liệt ở bên cạnh hiển nhiên đã thấy được tất cả, hẳn biết phương pháp giải cứu, bất quá chỉ sợ Ngả Diệp có phản ứng quá độ, thế là hắn liền mở miệng nhắc nhở: “Đừng như vậy, tĩnh tâm lại đi, ta thay người xé rách nó!”

Xé mở!? Ngả Diệp sửng sốt... Nếu như Hàn Liệt đem y phục đầy máu này xé rách tại chỗ...Vậy sau đó, y sẽ trần như nhộng đứng trước mặt hắn rồi.

“Không còn thời gian do dự nữa, đến!”

“Hả! Chờ một chút...”

Không đợi Ngả Diệp lấy lại *** thần, Hàn Liệt đã bắt đầu tập trung *** lực, lập tức dùng đôi tay đã hiện đầy các điểm lam sắc trái phải đụng vào ngực của Ngả Diệp, tiếp theo liền xé rách tấm áo từ trái sang phải...

Tiếng thét thê lương vô cùng chói tai của huyết quý lập tức dội vào tai của Ngả Diệp. Y không khỏi lấy tay che kín hai bên tai, thẳng đến khi thanh âm dần dần lui xuống.

Hai tay Hàn Liệt đã đỏ chót, bất quá rất nhanh đã khôi phục lại màu da như bình thường. Hắn dùng đôi tay ấy ôm chặt lấy cơ thể trần truồng của Ngả Diệp, nhẹ giọng an ủi, “Không có việc gì rồi... Đẳng Nhi...”

Một tiếng “Đẳng Nhi” này đã đem Ngả Diệp trong nháy mắt thức tỉnh khỏi sự sợ hãi...

Bản thân y chỉ là một thay thế phẩm!

Bản thân y chỉ là thay thế phẩm của con hắn!haehyuk8693

Bản thân y cho đến cuối cùng chỉ là thay thế phẩm của con hắn mà thôi!

“Ta không có việc gì rồi... Người buông ta ra đi, ta thật sự phải đi làm việc.” Tuy nói Ngả Diệp không rời xa cảm giác này...Tuy nói thân thể của y cứ thế mà dán trên bộ y phục có chất liệu nhẵn bóng không tỳ vết này rất là thoải mái, nhưng mà y vẫn phải rời khỏi nói thôi.

“Hảo, đây là quần áo của ngươi, mau đi đi, ta buổi tối sẽ trở lại!”

Ngả Diệp không có trả lời, chỉ đối với hắn cười cười, khép nép đi ra ngoài.

Mà Hàn Liệt cũng không chú ý tới trong nụ cười của Ngả Diệp còn mang theo sự đau khổ cùng thất ý...

38. Chương 37

Lòng mang quỷ kế

“Ứng Duyệt! Người làm cái gì vậy hả?”

Khi Vương Doãn Kiệt chú ý tới trên người Ngả Diệp đang làm việc ở ngoại viện có thi khí của huyết quý quần lên, hắn liền vô cùng phần nộ bay trở về phòng chất vấn Ứng Duyệt. Nghĩ không ra, Ứng Duyệt còn ở trong phòng nhân nhả phẩm trà, đối với cơn tức giận của hắn, không chút sợ hãi. (má Ứng Duyệt này còn ghê hơn cả quỷ ==)

“Ta chỉ là đang vận dụng quyền lực vốn có của ta thôi.”

Từ khi bị Vương Doãn Kiệt phụ sinh trên người, Ứng Duyệt cũng bắt đầu có được quyền điều khiển quỹ quái làm việc. Y đã sai sử nữ quỷ tóc tím đến chải tóc cho Ngã Diệp, cũng nhân tiện vặt luôn đầu của nó xuống.

Y cũng sai sử huyết quỷ bám lên người Ngã Diệp hút sạch *** khí của nó cho đến chết... Sau này còn có những hành động gì sẽ xảy ra nữa đây? Hắn cảm giác được chính mình đã sắp điên rồi, nhưng lại không cách nào ngăn cản được những hành động kia, chỉ không khỏi cảm thán hai chữ tình cùng ghen đúng là thứ hại người...

“Đi chết đi chứ quyền lực của người, bọn họ dù sao cũng là bộ hạ của ta, há có thể để cho một tên nhân loại như ngươi sai sử?”

“Trong mắt của ta, cô hồn dã quỷ còn không bằng một người phạm tục...” Ứng Duyệt cười lạnh, cho dù tươi cười kia vô cùng vạn vọ, cũng không thể phá hư đi vẻ tuấn mỹ trên khuôn mặt của y.

Tuy rằng đã nghe được ý tứ trào phúng mãnh liệt từ trong lời nói của đối phương, nhưng Vương Doãn Kiệt vẫn không có biện pháp trừng trị y. Dù sao hắn bây giờ chỉ có thể dựa vào Ứng Duyệt để tránh né truy lùng của Hắc Bạch Vô Thường, hắn chỉ đành phải hi sinh cấp dưới của mình để chu toàn thể cục.

Bất quá không sao cả, dù sao đợi được hết những chuyện này qua đi... Ứng Duyệt, người chính là nhân loại đầu tiên bị ta hút sạch *** khí! Ta còn phải cẩn thận thưởng thức bộ dạng như chó mất nhà của người khi trông thấy tên Lý Đức Tân kia bị ta hấp sạch *** khí. Ta phải bắt người quỷ xuống cầu xin ta, khiến cho người phải hối hận về tất cả những vũ nhục người đã gây ra cho ta hôm nay, còn có những thương tổn của Tiểu Diệp!

Vương Doãn Kiệt...Ngươi hãy chờ mà coi! HaeHyuk8693

Cùng một gian phòng, một người một quỷ đều ôm lòng dạ bất đồng trong tâm tư..

Ai sẽ đoạt mệnh ai trước đây?

Còn ở chỗ của Ngã Diệp...

Sau khi làm hết tất cả công việc, y liền rất nhanh trở về phòng, đơn giản là vì chỉ cùng Hàn Liệt nhất thời không gặp trong chốc lát mà y cứ cảm giác như cách tam thu rồi. Y thật tình trông mong trong tích tắc khi mở cửa phòng ra, y có thể ngay lập tức nhìn thấy Hàn Liệt đang ở trong phòng chờ y.

Còn chưa có mở cửa, Ngã Diệp đã cảm giác được có cái gì đó đang chờ y sau cánh cửa, y tưởng là Hàn Liệt, nên đã kích động đẩy mạnh cánh cửa ra.

Kết quả lại làm cho y thất vọng rồi, bất quá con quỷ lần này không giống với bình thường. Điều này làm cho y có điểm hoài nghi đây rốt cuộc có phải là quỷ hay không, bởi vậy y cứ chậm chạp đứng ở cạnh cửa không dám đi vào.

Lúc này, cái tên ngồi ở trên giường đã đứng dậy trước tiên, đối Ngã Diệp cung kính làm một cái vái chào, tuy bề ngoài có thô bỉ nhưng hành động làm ra rất ưu nhã, hắn còn cười nói: “Ta xin nói thẳng vào vấn đề... Ta là Chung Quỷ, phụng mệnh Diêm Vương đến bắt hồn phách của Hàn Liệt!”

Nghe vậy, trong lòng Ngã Diệp kích động vô cùng. Y cúi đầu trầm ngâm một hồi lâu, tiếp theo liền ngẩng đầu cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt, từ trên xuống dưới...gương mặt chính khí凛冽, ***g ngực cường tráng, cùng với phần hông như mảnh hổ chảnh phân biệt được cao thấp...Trên thắt lưng còn đang treo một chiếc mặt nạ màu sắc rực rỡ...

Vừa thấy chiếc mặt nạ kia, cơn ác mộng hôm đó liền giống như một oán quỷ gắt gao cuốn lấy Ngã Diệp, khiến cho y thoáng cái mất đi lý trí. Y tùy tiện bắt lấy tất cả đồ vật trước mắt ném về phía Chung Quỷ, không ngừng đập bẻ, phát điên mà đập bẻ, giống như một kẻ điên đã mất đi lý trí.

“Không! Ngươi đi ra ngoài! Không có Hàn Liệt! Nơi này không có Hàn Liệt! Ngươi đi ra ngoài, cút đi cho ta!” HaeHyuk8693

Tựa hồ sớm đoán được phản ứng này của Ngã Diệp, Chung Quỳnh cũng không có tức giận, dù sao mấy thứ bị đập bể kia bất quá chỉ xuyên thấu qua thân thể của hắn mà thôi. Hắn rất lãnh tĩnh đi về hướng Ngã Diệp đang phát cuồng, hai tay nắm chặt lấy bả vai của y, ngồi xổm xuống, dùng ngữ điệu mềm mại như khuyển giải một hài tử đang khóc nháo, chậm rãi nói: “Biết người không nỡ, nhưng thiên ý không thể trái...”

“Ta nói rồi Hàn Liệt không có ở chỗ này! Người cút mẹ nó đi!” Ngã Diệp đã bắt đầu mất hết lý trí, cái gì cũng nghe không vào, đối với Chung Quỳnh vừa đánh lại vừa đá rất hung ác.

39. Chương 38

“Hảo, ta đi ra ngoài, bất quá cũng xin người làm tốt chuẩn bị mất đi hắn.”

“Người con mẹ nó nói cái rắm!” Ngã Diệp ném chiếc bình hoa về hướng Chung Quỳnh đã biến mất, không chút lý trí chửi ầm lên... Đây là lần đầu tiên y mắng người đến bất nhả như vậy... Đây cũng là lần đầu tiên y thất thổ với người ngoài như vậy.

Làm tốt chuẩn bị mất đi hắn... HaeHyuk8693

Câu nói ghét cay ghét đắng này cứ nắn nà trong đầu Ngã Diệp hồi lâu. Y ôm lấy đầu, cảm giác như đầu óc của mình đều sắp nhanh sẽ nứt ra tới nơi.

“Không nên nói những lời như vậy! Sẽ không sẽ không! A a a...”

Ngã Diệp tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong cổ họng đã tràn đầy máu tanh. Vì để bài trừ những lời nói kia ra khỏi suy nghĩ của mình, y thậm chí còn tàn nhẫn đập mạnh đầu của mình vào cột gỗ. Máu trười trên trán thuận thể chảy dọc theo cây cột, tiếp đó dòng chảy cứ như một kỳ tích kéo dài đến tận bên ngoài cửa sổ...

(moe~ teo cảm thù lữ chúng bay dám làm bạn nhỏ Tiểu Diệp đau lòng >"<) quỷ=" âm=" truyền=" não=" thân=" nhân=" huyết=" mạch=" luôn=" tương=" liên=" với=" nhau,=" tựa=" như=" bây=" giờ,=" máu=" tươi=" chảy=" xuống=" từ=" người=" ngã=" diệp=" cứ=" như=" vậy=" chảy=" thẳng=" tới=" bên=" chân=" của=" hàn=" liệt=" nhìn=" dòng=" máu=" loãng=" đột=" nhiên=" xuất=" hiện=" từ=" không=" trung,=" hàn=" liệt=" cúi=" người=" xuống,=" lấy=" tay=" chạm=" lên=" chúng...=" “đằng=" nhi!!!”= haehyuk8693=" “đằng=" nhi=" không=" thể=" có=" việc=" gì=" được!= trời=" a!= ta=" sao=" có=" thể=" ngu=" đến=" nổi=" để=" con=" một=" mình=" ở=" lại=" lý=" phủ=" cơ=" chứ?= hàn=" liệt=" hỏa=" tốc=" chạy=" về=" lý=" phủ,=" bây=" giờ=" hắn=" quả=" thực=" chỉ=" muốn=" đem=" chính=" mình=" hung=" hăng=" đập=" cho=" một=" trận.= một=" lúc=" sau,= hắn=" cảm=" giác=" được=" ngược=" trái=" của=" mình=" tựa=" hồ=" có=" cái=" gì=" đó=" đang=" bính=" bính=" nhảy=" dựng=" lên.= bùm...thình=" thịch...=" thình=" thịch...=" đối=" với=" quỷ=" hồn=" mà=" nói...=" đây=" là=" một=" loại=" hỉ=" tấn.= (hỉ=" tấn~=" tin=" vui)= bất=" quá=" hàn=" liệt=" không=" có=" thời=" gian=" rảnh=" để=" bận=" tâm=" đến=" nó,=" đơn=" giản=" là=" vì=" hắn=" đã=" nhìn=" thấy=" ngã=" diệp=" té=" ngã=" ở=" bên=" cạnh=" cây=" cột...=" cái=" trán=" của=" y=" cơ=" hồ=" qua=" không=" bao=" lâu=" nữa=" sẽ=" bị=" chính=" y=" đánh=" cho=" nứt=" vỡ,=" hiện=" tại=" do=" mất=" máu=" quá=" nhiều,=" nên=" y=" đã=" rơi=" vào=" trạng=" thái=" hôn=" mê.= thấy=" thể,=" hàn=" liệt=" liền=" bình=" tĩnh=" chà=" xát=" chà=" xát=" ngón=" tay,=" ở=" trên=" trán=" ngã=" diệp=" vể=" lên=" một=" bức=" họa.= chờ=" vết=" thương=" khép=" miệng=" lại=" một=" cách=" kỳ=" tích,=" hắn=" liền=" cần=" cần=" dực=" dực=" ôm=" y=" lên=" giường,=" thay=" y=" đắp=" chăn=" thật=" kín.= đang=" lúc=" chuẩn=" bị=" rời=" đi,=" hắn=" lại=" nghe=" thấy=" ngã=" diệp=" nói=" mê.= “không=" cho=" phép=" mang=" hàn=" liệt=" đi...”= “không=" cho=" phép=" mang=" hàn=" liệt=" đi...”= haehyuk8693=" y=" luôn=" miệng=" đọc=" ra=" mấy=" câu=" nói=" này...=" bất=" quá=" nếu=" cần=" thận=" nghe=" rõ,=" ngẫu=" nhiên=" sẽ=" nghe=" thấy=" vài=" chữ...=" biến...=" chung=" quỳ...=" tránh=" ra...=" “ai...nhìn=" bộ=" dáng=" của=" người=" thể=" này,=" hỏi=" sao=" ta=" có=" thể=" cách=" xa=" người=" được=" đây?”= hàn="

liệt=" cưỡi=" cưỡi=" thỏ=" dài=" rồi=" cưỡi=" ra=" y=" phục=" cùng=" đôi=" hải=" dưới=" chân=" sai=" bước=" đến=" giường=" như=" che=" chỗ=" một=" món=" đồ=" trên=" quý=" để=" bể=" cần=" cần=" dự=" dự=" đem=" ngã=" đập=" ôm=" vào=" trong=" ngực=" hai=" người=" bọn=" họ=" cứ=" như=" thế=" cùng=" chen=" chúc=" trên=" một=" chiếc=" giường=" đơn=" chập=" hẹp=" qua=" hồi=" lâu=" sắc=" mặt=" của=" ngã=" đập=" mới=" dần=" dần=" khá=" hơn=" một=" lòng=" hướng=" vào=" trong=" bờ=" ngực=" mạnh=" mẽ=" của=" hàn=" liệt=" kê=" sát=" vào=" hai=" tay=" gắt=" gao=" vòng=" quanh=" cần=" cổ=" của=" hấn=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhẩn=" dán=" lên=" người=" hấn=" cọ=" xát=" cảm=" giác=" này=" thật=" sự=" rất=" thoải=" mái=" bắt=" quá=" mấy=" cọng=" râu=" phúng=" phính=" trên=" cảm=" hấn=" đã=" làm=" cho=" y=" có=" hơi=" ngứa=" ngứa=" thế=" là=" y=" không=" thể=" kim=" hăm=" được=" gọi=" thẳng=" đại=" danh=" của=" hàn=" liệt=" "ô...=" hàn=" liệt..." hảo=" ngứa..." "thật=" là=" đã=" nói=" với=" người=" gọi=" thẳng=" tên=" trưởng=" bối=" là=" không=" lẽ=" phép=" mà!=" còn=" có=" là=" người=" chủ=" động=" dán=" lên=" người=" ta=" nha=" hướng=" hồ=" lúc=" ta=" định=" cạo=" đóng=" râu=" này=" thì=" trong=" nháy=" mắt=" liên=" phát=" hiện=" người=" có=" chỗ=" không=" thích=" hợp=" ta=" đã=" vội=" vã=" chạy=" đến=" đây=" vậy=" mà=" người=" lại=" không=" biết=" xấu=" hổ=" chê=" ta?"=" kỳ=" thật=" chính=" hấn=" luôn=" cho=" rằng=" nam=" nhân=" có=" chút=" râu=" mép=" này=" nọ=" mới=" có=" chút=" "vị=" đạo="," đáng=" tiếc=" con=" hấn=" bây=" giờ=" vẫn=" cứ=" trắng=" trắng=" mềm=" mềm=" như=" thế=" bắt=" quá=" như=" vậy=" cũng=" tốt=" sờ=" sờ=" rất=" là=" thoải=" mái..." mới=" nghĩ=" như=" vậy=" cặp=" móng=" heo=" của=" hấn=" đã=" bắt=" đầu=" nhẹ=" nhàng=" vãn=" vè=" trên=" hai=" gò=" má=" phiếm=" hồng=" của=" ngã=" đập=" rồi=" "xin=" lỗi=" mà..." "thật=" là..." haehyuk8693=" "dùng..." cha=" ta=" ngủ=" không=" được=" có=" hàn=" liệt=" ở=" bên=" người=" y=" không=" nở=" ngủ=" chỉ=" sợ=" quỳ=" hôn=" này=" không=" biết=" vào=" lúc=" nào=" sẽ=" thừa=" dịp=" y=" đang=" ngủ=" mà=" biến=" mất=" vô=" tung=" "vậy...ta=" ca=" hát=" cho=" người=" nghe=" nha?"=" "người=" biết=" hát=" hả?"=" ngã=" đập=" rất=" kinh=" ngạc="," nghĩ=" không=" ra=" một=" đại=" nam=" nhân=" như=" vậy=" còn=" có=" thể=" ca=" hát..." "đúng=" vậy="," nghe=" tốt=" lắm..."=" hàn=" liệt=" thanh=" thanh=" yết=" hầu=" hé=" miệng=" bắt=" đầu=" xướng=" "con=" của=" ta..."=" bắt=" quá=" hàn=" liệt=" vừa=" mới=" xướng=" ra=" ba=" chữ="," ngã=" đập=" đã=" theo=" phản=" xạ=" nhú=" mày="," không=" chút=" nào=" chừa=" lại=" mặt=" mũi=" cho=" ai=" kia="," kịp=" thời=" che=" lại=" cái=" miệng=" còn=" muốn=" tiếp=" tục=" xướng=" xướng=" của=" hấn="," đủ=" rồi=" đủ=" rồi!=" một=" chút=" cũng=" không=" để=" nghe="," "hử?"=" không=" thể=" nào?"=" nhớ=" lúc=" trước=" ta=" đã=" dùng=" cách=" này=" mới=" đỗ=" được=" đăng=" nhi=" khóc=" nháo=" an=" tâm=" đi=" ngủ=" á..."=" ngã=" đập=" bĩ=" môi="," đăng=" nhi=" kia=" hấn=" là=" không=" phải=" an=" tâm=" đi=" ngủ="," tám=" phần=" là=" bị=" dọa=" cho=" ngất=" đi=" thì=" có="," đăng=" nhi...kỳ=" thật=" trong=" lòng=" ngã=" đập=" vẫn=" đối=" với=" cái=" tên="," đăng=" nhi=" này=" rất=" ghen=" tỵ..."=" "con=" của=" ta..."=" hàn=" liệt=" lại=" mặt=" dày=" tiếp=" tục=" xướng=" haehyuk8693=" "tốt=" lắm!!!"=" trông=" thấy=" toàn=" thể=" các=" quỳ=" hôn=" đều=" đang=" bưng=" lấy=" lỗ=" tai=" lũi=" đi=" xung=" quanh=" chạy=" trốn="," ngã=" đập=" cũng=" không=" thể=" bỏ=" mặc=" hấn=" tiếp=" tục=" "làm=" xằng=" làm=" bậy="," nữa="," bối=" vậy="," lần=" này="," ngã=" đập=" đã=" dùng=" một=" biện=" pháp=" cực=" kỳ=" hữu=" hiệu=" để=" bảo=" vệ=" lỗ=" tai=" của=" mình=" cùng=" chúng=" quỳ=" hôn=" phương=" pháp=" đó=" chính=" là=" hôn="">>

40. Chương 39

xxx Hậu quả tự phụ ooo

Nụ hôn dài này đã duy trì hơn một khắc, Ngã Diệp còn rất chủ động đem đầu lưỡi của mình cạy mở hàm

răng của Hàn Liệt, trực tiếp cùng hắn giao triền hồi lâu, ngay cả sợi ngân tơ bằng nước miếng đã vẽ dài đến tận cổ mà y còn không hay biết.

Hôn môi thêm một lúc lâu mới tách ra, Hàn Liệt vẫn gắt gao đem Ngả Diệp ôm vào trong ngực, hai người nhìn nhau hảo một trận, tròng mắt cả hai đều đang phản chiếu khuôn mặt của đối phương. Hàn Liệt cười thật ôn nhu, Ngả Diệp thì hồng cả mặt, cặp môi sắc kia cũng đã có chút tan rã, không biết phải nhìn đi nơi nào... Bởi vì y không dám nhìn vào Hàn Liệt... Trái tim đập thật nhanh, quá nhanh rồi, như là nó đã không thể chờ đợi để phá thể nhảy ra ngoài, để cho Hàn Liệt có thể nhìn thấy chân tâm của y!

“Nhìn ta!” Ngay lúc Ngả Diệp còn chưa hiểu được gì, hai bên gò má liền truyền đến một trận xúc cảm ấm áp, đó là hai bàn tay thô to của Hàn Liệt.

“Người...” Hàn Liệt tựa hồ muốn nói lại thôi. haehyuk8693

Thấy thế, Ngả Diệp cố gắng dứt bỏ cảm giác tim đập khẩn trương đi, kéo lên khóe miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Bất cứ chuyện gì người cũng có thể nói với ta à.”

Hàn Liệt nuốt nuốt nước miếng, lắc đầu, cái tay kia đã từ trên mặt của y trượt xuống, môn trớn cần cổ đang bị quần áo bao bọc của đối phương, xuống chút nữa là đến phần ngực rồi lướt tới phần eo, bàn tay to ngừng lại, vừa lúc dừng ngay nơi thất lưng.

“Hử?” Ngả Diệp đem đôi tay nhỏ bé của mình phủ lên bàn tay to bự của Hàn Liệt, cảm thụ độ ấm truyền đến từ lưng bàn tay.

“Xuyt... Không nên nói chuyện...Giờ khắc này rất trọng yếu.”

Ngả Diệp không nói, lẳng lặng để cho Hàn Liệt chậm rãi cởi xuống đai lưng của mình. Trong tích tắc, đai lưng được nới lỏng, thượng y trên người cũng bị mở ra, ngay lúc đó, hai khóa thù du phần hông cùng với xương quai xanh vừa trắng nõn vừa xinh đẹp đã mơ hồ xuất hiện trước mắt Hàn Liệt. Hắn không nhịn được đưa tay luồn vào trong quần áo, trực tiếp tiếp xúc với bờ vai cùng tấm lưng mềm mại của Ngả Diệp, tiếp đó liền kéo tuột lấy y phục của y

Không khí lạnh lạnh chung quanh thoáng cái đã xâm nhập vào từng tắc da thịt vô cùng mịn màng của y, Ngả Diệp không khỏi bắt lấy tay của đối phương, trong giọng nói mang theo kinh ngạc: “A!... Không nên...”

“Ta nói rồi, không nên nói chuyện!” Hàn Liệt nói xong liền nhanh chóng há miệng ngậm lấy môi của Ngả Diệp.

“Ta... Đừng dừng... Đừng...” Đôi môi bị đối phương phong bế của Ngả Diệp chỉ có thể phát ra những thanh âm vụng vớ, nghe vào tai cực kỳ dễ chịu... Cũng thuận thể làm cho hạ thân của Hàn Liệt bắt đầu khô nóng dựng đứng lên.

Hàn Liệt lại càng ôm chặt lấy y, hai tay tùy ý dao động trên thân thể đang giãy dụa của đối phương. Ngay lúc này, Ngả Diệp nhất thời cảm thấy một trận kích thích khác lạ, da thịt nguyên bốn trắng nõn nay đã mập mờ biến thành màu đỏ, nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu tăng lên cực nhanh, hết thấy mọi thứ đều vì đôi tay đang vuốt ve âu yếm của hắn làm dấy lên ngọn lửa!

“Đừng ân...” Ngả Diệp đột nhiên nghiêng đầu lệch hướng sang bên trái tránh đi cái hôn của Hàn Liệt, “Muốn làm cái gì?”

“Muốn người cảm thụ ta... Cảm nhận được rồi sao?” haehyuk8693

Y đích xác đã cảm nhận được hạ thân của Hàn Liệt đang để ở bên trong đùi non của mình, đồ vật kia nóng hừng hực, lại như đã vô cùng cứng rắn. Thế là...y gật đầu.

“Tốt lắm...” Hàn Liệt còn chưa nói xong đã bắt đầu kéo bỏ quần của hắn cùng Ngả Diệp. Cử động này đã làm cho Ngả Diệp đỏ bừng cả mặt, hai chân dài nhỏ liền kẹp lấy đối phương không cho hắn thoát xuống, bất quá hắn lại vỗ vỗ vào hai chân của Ngả Diệp, ôn nhu nói: “Đừng sợ! Mở chân ra đi!”

Ngả Diệp gật đầu, sau khi lên tiếng liền chậm rãi đem hai chân mở ra. Đến khi khó tử đã hoàn toàn bị kéo xuống, lúc này Hàn Liệt mới nói tiếp: “Ngoan...Mở lớn thêm chút nữa, sau đó đem chân gác lên trên vai ta!”

“Cái gì?!”

“Tiểu Diệp... ngoan... Nghe lời!” Ngữ khí của Hàn Liệt lại nhiều thêm chút cường thế.

Không dám cũng không nghĩ muốn kháng cự lại, Ngã Diệp thâm hít sâu một hơi, đem hai chân của mình khóa chặt trên đầu vai rắn chắc của hắn. Hàn Liệt lại đưa hai chân của y giơ cao lên chút, để hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng mật huyết đang đóng mở. Bất quá hành động này lại làm cho Ngã Diệp thoáng cái phản ứng không kịp, ngã ngửa ra phía sau.

“Ai da... Quên đi, lần đầu tiên vẫn làm đơn giản chút.” Hàn Liệt một tay vừa vặn đỡ lấy thân thể té ngã ra sau của y, sau khi đưa y lăm vào trong lòng, hắn lại lật cả người của y qua.

“... Nắm sắp như vậy tốt hơn đúng không” haehyuk8693

“Ngao! Chờ một chút sẽ làm cho ngươi thoải mái!”

Nghe thấy lời cam đoan của Hàn Liệt, Ngã Diệp thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi buông lỏng thân thể, y không hề hay biết lát nữa sẽ phải đối mặt với một hồi chiến đấu vừa hăng hái vừa cực khổ đến thế nào...

“Hả!? ... Ân... Vù vù...”

“Buông lỏng, để cho ta đi vào.”

Lúc thân thể của Ngã Diệp đã buông lỏng, hậu huyết đột nhiên có cái gì đỉnh vào — đó là một đầu ngón tay của Hàn Liệt. Hàn Liệt tuyệt đối không nghĩ con trai của hắn vậy mà lại mẫn cảm như vậy, lại còn căng chặt muốn chết. Ngay cả khi chỉ mới dung nạp một đầu ngón tay cũng đã cố hết sức của y, nội bích thoáng cái đã đem đi vật xâm lấn cắn chặt không buông.

“Đừng...Ta không thể... Uh ha!” Ngã Diệp trảo chặt lấy sàng đan, tiếng có tiếng không rên rỉ, cái miệng cố sức phe phẩy, bất quá lại bị Hàn Liệt vỗ mạnh vào một cái, “Không quan hệ, cha có biện pháp.”

Thấy hậu đình của Ngã Diệp đã có chút ướt, hắn liền chà xát chà xát ngón tay, lợi dụng chất nhầy chảy ra từ lỗ nhỏ của Ngã Diệp từng đợt chà xát, hắn lại tỉ mỉ vẽ loạn lên chung quanh hậu huyết, một bàn tay còn lại thì ở trên bụng của Ngã Diệp gãi ngứa, “Thoải mái hơn nhiều không?”

Ngã Diệp không dám nói lời nào, chỉ che mặt gật nhẹ đầu. Y rất khẩn trương, rất sợ làm không tốt sẽ khiến đối phương thất vọng, cho nên y tận lực tìm mọi cách để cho bản thân mình thích ứng——như xoay thắt lưng hay lắc lắc hông. (ng ta cầu còn ko kịp nữa chứ thất vọng cái zè =))

“Tốt lắm!” Nhìn lỗ nhỏ của Ngã Diệp đã ở trong trạng thái có thể tiến vào, hắn liền móc ra dục vọng đã tích lũy thật lâu, hướng về phía lỗ nhỏ, một đường thẳng tiến. haehyuk8693

“Hả hả... Uh hả... Ân... Đừng đừng...” Ngã Diệp không kìm được hô lên, trong nháy mắt đó y cảm thấy xấu hổ quá chừng. Y chỉ dám cúi đầu cắn sàng đan, tiếng kêu ngâm nga nhất thời trở thành tiếng rên rỉ, bất quá vô luận là dạng nào, nghe vào lỗ tai của Hàn Liệt đều là tiếng trời.

“Tiểu Diệp... Ngươi hảo chặt... Ha...” Tuy nói Ngã Diệp nằm như vậy cũng đã đồng thời đem cái miệng trắng nõn của mình vênh cao hết cỡ, nhưng Hàn Liệt vẫn làm việc có hơi cố hết sức. Hai tay vòng chặt eo nhỏ của Ngã Diệp, hắn dụ dỗ, “Ngao... Xoay thắt lưng!”

“Ân ân... Đừng... Hô...” Theo luật động không nhanh không chậm của Hàn Liệt, y dần dần có chút thích ứng với cảm giác này. Tùy ý để cho Hàn Liệt mang y đem vào trong thế giới riêng của hai người...

Lúc này, Hàn Liệt thấp giọng hô một tiếng, toàn bộ ái dịch trầm đục liền bắn hết vào trong cơ thể của Ngã Diệp...

41. Chương 40

Manh nha

Những chuyện xảy ra gần đây đã làm cho Vương Doãn Kiệt rất phẫn nộ, nhưng hắn lại không có chỗ thổ lộ, đành phải một mình một người bay tới vùng đồng nội hoang vu ở ngoại ô để yên lặng một chút.

Đột nhiên, trong bụi cỏ phía bên tay trái tựa hồ có cái gì đó di động...

Vương Doãn Kiệt còn đang buồn bực, cái thứ đang rục rịch trong bụi cỏ kia rốt cục là cái gì đây? Bất quá không cần chờ hắn phải tìm tòi đến tột cùng, thì thứ gì đó trong bụi cỏ đã chủ động chui ra.

Vương Doãn Kiệt nhú nhú mày, cúi đầu nhìn con chó lông dài đang liếm mắt cá chân của mình.

Nếu như là trước kia, hắn nhất định sẽ không nói hai lời ôm lấy con chó nhỏ chơi đùa cùng nó một phen.

Hắn trước kia yêu nhất chính là tiểu động vật, nhất là chó nhỏ. Bất quá kể từ ngày hôm đó, lúc mà búp bê gỗ hắn yêu thích nhất bị cắn hư, hắn liền bắt đầu thống hận động vật.

Thế là hắn rơi vào trầm tư...

Năm ấy, lúc Vương Doãn Kiệt năm tuổi đang theo các bằng hữu cùng nhau chơi đùa ở vùng ngoại ô, thì đột nhiên hắn lại phát hiện ra một con búp bê gỗ được điêu khắc rất *** xảo nằm ở trong bụi cỏ.

Về ngoài của búp bê vốn là một tiểu nam hài rất xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn, đôi hồng nhân vừa to vừa xinh, mái tóc dài mềm mại đen bóng, đôi môi mỏng đỏ hồng hơi hơi hé mở, quả thực chẳng khác biệt gì so với người thật. Và như vậy búp bê gỗ kia thoán cái đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Vương Doãn Kiệt. Thế là hắn đã quyết định dấu diếm cha mẹ mang búp bê về nhà cất giấu.

Hắn biết những thứ lai lịch không rõ thì không nên loạn nhặt, nhưng hắn chính là không thể nhịn được...

Kể từ khi hắn mang búp bê gỗ về nhà, hết thảy mọi chuyện đều trở nên không giống như xưa nữa, còn kéo theo những bất hạnh liên tiếp, rồi cha mẹ của hắn đều lần lượt qua đời, ngôi nhà to như vậy chỉ còn lại một mình hắn.

“Ta còn có người mà... Xích Mâu...” Vương Doãn Kiệt dùng gương mặt cọ cọ lên hai má của búp bê, nên không phát giác được búp bê có sự khác thường, cũng chẳng hay biết tròng mắt của búp bê đang khẽ chuyển động, cùng khóe miệng của búp bê đang câu dẫn nên một nụ cười đầy âm hiểm. (Xích Mâu~ Mắt đỏ)

Tiếp theo đó, vào một buổi tối.

Búp bê gỗ mà hắn yêu nhất đã bị chó gặm nát...

Ngũ mã phanh thay... haehyuk8693

Mà hiện giờ...

Cái con cầu màu trắng lông dài này lại giống y hệt cái con đã cắn nát búp bê gỗ của hắn năm xưa à!

Ngay lúc hắn định đuổi cái chân còn lại đá con cầu này văng đi xa, nghĩ không ra nó vậy mà lại biết nói chuyện.

“Tâm tình của người không tốt sao?” haehyuk8693

Nghe thấy thanh âm của tiểu cầu, Vương Doãn Kiệt không tự giác đem cước rụt trở về, hung thần ác sát hỏi: “Mắc mớ gì tới người?”

“Người hảo hung ác à...” Chó nhỏ xì một tiếng, dùng chỉ trước đào ra một quả trái cây màu tím dưới lòng đất dâng cho Vương Doãn Kiệt nói: “Cái này cho người ăn, ăn xong tâm tình sẽ tốt lên nhiều đó ~ “

Con chó nhỏ ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Vương Doãn Kiệt, nghĩ không ra Vương Doãn Kiệt lại chẳng hề cảm kích, mà còn lớn tiếng mắng: “Không cần! Con cầu thú vị tha nhà người cút xa ta ra một chút đi!” Lại đuổi cước ra, tiếp theo hắn liền đem quả màu tím mà tiểu cầu vừa đào ra đá văng đi.

42. Chương 41

“Ta không phải cầu thú vị tha, ta gọi là Thao Thiết... Người không được lãng phí thức ăn như vậy nha, sẽ bị trời phạt á!”

“Trời phạt... Ha hả... Dù sao ta đã là quỷ rồi, không sao cả...” Vương Doãn Kiệt hừ lạnh.

Người như hắn đáng lẽ đã sớm bị trời phạt, nhưng hắn bây giờ vẫn còn tốt chán đấy thôi... Nơi nào nhìn ra là bị trời phạt?

Thao Thiết không nói lời nào, chỉ là ngẩng đầu lẳng lặng nhìn vẻ mặt tự giễu của Vương Doãn Kiệt, lại làm cho Thao Thiết không tự chủ mà đau lòng vì nam nhân này...

Lúc nhỏ nó còn theo hần chơi đùa mà, sao đến khi trưởng thành, tất cả đều đã trở nên khác biệt rồi?

Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến búp bê gỗ? Hần sinh khí nó sao? Vì nó đã cắn hư búp bê?

Chẳng lẽ Vương Doãn Kiệt không biết con búp bê kia có vấn đề à? (9 xác ==)

Đi đường phải xem lộ

Hôm nay, Lý Đức Tân bởi vì có một chút chuyện nên muốn lên kinh. Hần muốn mang theo Ngả Diệp cùng đi, cho nên đã hỏi ý kiến của y, mà Ngả Diệp tự nhiên đáp ứng rồi! Đơn giản là vì ở trong Lý phủ này đã xảy ra quá nhiều chuyện, hơn nữa Chung Qùy cũng biết Hàn Liệt thường thường ở chỗ này nên vẫn hay lui tới. Vì vậy nếu y theo Lý Đức Tân thượng kinh, bọn họ có thể tạm thời cách xa người này, y cao hứng còn không kịp à.

Mà Ứng Duyệt dạo gần đây lại chẳng thấy bóng dáng, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ngả Diệp cũng chẳng tiện hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có việc riêng tư của mình.

Bọn họ nhờ vào xe ngựa nên rất nhanh đã tới được Kinh Thành, lúc này Lý Đức Tân phải đến Ngô vương phủ bàn chuyện đến tận đêm, thế nên hần đã bảo bọn hạ nhân mang theo Ngả Diệp về khách *** nghỉ ngơi trước.

Trước khi Lý Đức Tân vào Ngô phủ đã dặn dò Ngả Diệp: “Tiểu Diệp, nếu như không muốn quay về khách *** thì ra ngoài dạo chơi một chút đi!” Nói xong hần liền móc ra một túi tiền nặng trĩu, đặt ở trên tay y: “Muốn mua cái gì liền mua cái đó, không cần khách khí với ta!”

Ngả Diệp tiếp nhận túi tiền to nặng, rất lấy làm kinh hãi, bên trong ít nhất cũng có tới mấy ngàn lượng bạc: “Cái này thật không có ý tứ... Không sao, ta ở ngay phụ cận dạo dạo là được, chờ lát nữa tới tìm người, người hảo hảo đàm sinh ý đi!”

“Được!”haehyuk8693

Ngả Diệp nhìn bóng lưng cao lớn lại có chút cô tịch của Lý Đức Tân, trong lòng tràn ngập áy náy.

Nhảy bèn như y vào bây giờ, y đã không phải là Ngả Diệp không nhìn được chút tình tư như trước kia rồi, có sao y lại chẳng biết Lý Đức Tân đối với y là một mảnh chân tình chứ? Đáng tiếc trái tim y chỉ có một, hơn nữa đã trao cho Hàn Liệt rồi...

Y ngẩng đầu, làm cho ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khuôn mặt hồng nhuận của mình, nhắm mắt lại nghĩ đến xé chiều kiều diễm trong căn phòng đó, *** tế thưởng thức tình cảm mãnh liệt mà y mới nếm trải. Giữa con đường nhộn nhịp người đến người đi, y lại chậm rãi hồi tưởng lại dư vị khi ấy, hai mắt nhắm lại, khoe miệng gờ cao, tâm tình sung sướng...

Lúc Hàn Liệt đang núp ở sau đám mây kêu to Tiểu Diệp của hần, không phải là Đằng Nhi của hần thì thấy được cảnh này!

Bất quá, nhìn cái kiểu bước đi không nhìn đường này sớm hay muộn cũng sẽ gặp phải phiền toái...

Ngả Diệp đi tới đi tới, cuối cùng lại sơ ý đụng trúng một đại hán có vẻ mặt hèn mọn.

“Xin lỗi!” Sau khi Ngả Diệp xin lỗi xong liền muốn tiếp tục bước đi, nhưng lại bị đại hán nọ bắt được cổ tay. Y bị nắm đến sinh đau, hai mày nhíu chặt, cố dùng sức đem tay của đại hán gỡ ra, ngẩng đầu cả giận nói: “Ta đã nói xin lỗi với người rồi, người còn muốn sao nữa đây?”

Đại hán nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Ngả Diệp, nhất thời sắc tâm nổi lên, cũng không trông nom sống người chặt chẽ chúng quanh, chẳng biết xấu hổ mở miệng nói mấy lời không thể lọt tai: “Hả? Người hài tử này thật xinh đẹp, theo đại gia hảo hảo chơi một đêm đi, chúng ta sẽ rất là tiêu hôn đấy nha!”

“Bại hoại!” Ngả Diệp chỉ là lạnh lùng đáp lại hai chữ.

“Tiểu tử thú nhà người đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Nhìn nắm tay của đại hán sắp đắm vào mặt của mình, Ngã Diệp chỉ mỉm cười, không hề sợ hãi, bởi vì khoe mắt y đã sớm phát hiện ở gần chỗ đại hán đang đứng có một cục đá to bằng nắm tay. Y rất nhẹ nhàng dùng mũi chân nhấc tảng đá lớn lên, sau lại hướng về phần háng của tên kia hung hăng đá vào. haehyuk8693

Hạ thân truyền đến một trận đau đớn đến thấu xương, đại hán miễn cưỡng ôm lấy thân thể, khom thắt lưng thở gấp, đồng thời lại chật vật thối lui sang một bên.

Chung quanh nhất thời vang lên một trận tiếng vỗ tay như sấm rền, có thể thấy được đại hán này ngày thường vốn là một kẻ hay làm xằng làm bậy.

Ngã Diệp vỗ vỗ tro bụi trên người rồi xuống, nhìn cũng chẳng thèm nhìn đại hán liếc mắt một cái... Cũng bởi vậy... Y không thấy được trong mắt đại hán đang thiêu đốt một ngọn lửa giận...

43. Chương 42

Hàn gia phụ tử không dễ chọc

Ngã Diệp vẫn còn ở trên đường cái tùy ý lắc lư qua lại, ước chừng nửa canh giờ sao thì đi tới một nơi cực kì heo lánh. Từ góc tường, y nhìn thấy một nam quỷ hồn đang rút lại nơi đó. Nam quỷ có một mái tóc rất dài, quần áo không chỉnh tề, nhìn qua cực kỳ chật vật, làm cho y không tự giác tới gần nam quỷ. Bất quá đang lúc y cất bước chân đầu tiên, y lại nghe thấy lời cảnh cáo của nam quỷ hồn...

“Cẩn thận tên lưu manh khôn kiếp kia...”

Nghe xong lời cảnh cáo của nam quỷ hồn, Ngã Diệp mới bắt đầu dựng thẳng hai lỗ tai, ngưng thần lắng nghe, quả không ngoài dự liệu, trước sau phải trái đều có người... Còn là những kẻ không có hảo ý.

Ngã Diệp nặng nề thở dài, điều y ai đoán chính là, người có đôi khi so với ma quỷ còn độc ác hơn.

Bất quá bây giờ không phải lúc để cảm thán... Lúc này y càng phải tỉnh táo hơn nữa. Tuy nói, thân thể của Ngã Diệp rất *** tế, bề ngoài xem ra có vẻ kiêu nhược, bất quá bởi vì đã gặp qua muôn hình vạn trạng các loại yêu ma quỷ quái, cho nên lá gan của y so với người thường lớn hơn rất nhiều. Cũng bởi vì vậy, nên thường thường sẽ có vài quỷ hồn tìm đến y gây phiền toái, y cũng đã bất tri bất giác bồi dưỡng nên một năng lực gặp nguy không loạn...

Nhiều người như thế, y không có cách nào cùng bọn họ cứng đối cứng, cho nên y chỉ có thể vừa đi vừa nghĩ biện pháp, hướng thẳng về địa phương có nhiều người. Bất quá đám người kia tựa hồ đã phát giác được ý đồ của Ngã Diệp, bọn họ liền không nhìn được từ bốn phương tám hướng tràn ra, đem Ngã Diệp vây cứng bên trong.

“Làm cái gì vậy hả?” Ngã Diệp thấp giọng rầm rì, nhìn bốn phương tám hướng, bọn chúng đều là những đại hán có vóc người không mấy chênh lệch với Hàn Liệt, nhân số ít khoảng chừng có mười người. Lúc này thật phải liều mạng sao?

Đáp án tự nhiên là không! haehyuk8693

Vô luận phát sinh sự tình gì, y luôn luôn có thể chuyển nguy thành an... Mà việc đầu tiên y muốn làm chính là phản kháng! Y chăm chú một tên hán tử thoát nhìn tương đối dễ ra tay, hướng hán công kích. Trước tiên ngồi xổm xuống đất, tung ra một cú quệt chân, mắt cá chân đập thẳng một phát ngay trúng giữa háng của hán ta, theo sau y liền cất bước bỏ chạy.

Chỉ nghe thấy mọi người đều đồng loạt hô to: “Đừng để cho tiểu tử kia chạy thoát!”

Ngã Diệp từ đầu tới đuôi chưa từng quay đầu lại, liều mạng chạy trốn, bất quá vẫn bị một tên đại hán biết rõ lộ tuyến trong đám ngăn cản. Việc đã đến nước này, y cũng không trốn tránh nữa, nhím chậm chậm ***g ngực của nam nhân, một đám chuẩn xác trúng ngay đích. Mà nam nhân tựa hồ không liệu được Ngã Diệp sẽ có phản ứng nhanh như vậy, ra quyền càng tàn nhẫn muốn chết và cứ như vậy hán ta đã bị một quyền đánh ngã xuống đất...

Ngay phía sau ót lại có động tĩnh! Ngã Diệp cảnh giác xoay người lại, kết quả...

Lại chống lại ánh mắt tán thưởng của Hàn Liệt.

“Phi thường tốt! Quả thật là hổ phụ vô khuyến tử, người vậy mà chỉ cần dùng một hòn đá nhỏ là đã có thể đập chết một tên cao to lợi hại như vậy rồi!”

Hàn Liệt... haehyuk8693

Ngả Diệp nhìn Hàn Liệt một hồi, lại quay sang nhìn đại hán đang muốn đứng lên giữa đám người...

“Đáng chết! Các huynh đệ! Giúp lão tử hảo hảo giáo huấn hai tên hỗn trướng này mau!”

Hai tên hỗn trướng? Là chỉ y...cùng Hàn Liệt?!

Ngả Diệp cố gắng tự hỏi bốn chữ “hai tên hỗn trướng” này là có ý nghĩa gì, rõ ràng là đã đem cái câu “hổ phụ vô khuyến tử” vứt hăng qua đầu. Mà Hàn Liệt là quý, người bình thường sao có thể trông thấy được!?

“A...Ấn đau này giờ còn chưa đủ sao?” Hàn Liệt quay đầu về phía tên đầu lĩnh, bắt đầu mai dũa song chưởng. Ngữ điệu câu nói của hắn rất chậm, mà đây hiển nhiên chính là bóng đêm yên bình trước cơn bão táp.

Tên đầu lĩnh kia thối lui từng bước, vốn còn muốn chơi trò xem súc vật bị vậy nhốt, nhưng nhìn thân thủ Hàn Liệt vừa rồi không giống như người bình thường, hắn liền quyết định lui lại: “Hừ! Các người nhớ mà rửa sạch cổ chờ lão tử tới lấy đi! Các huynh đệ, rút lui!”

“Cái gì vậy trời... Khó lắm mới có dịp để ta thể hiện tài năng à... Cứ như vậy bỏ chạy rồi...” Hàn Liệt còn muốn tiếp tục truy đuổi.

“Cha...” Ngả Diệp kéo góc áo của Hàn Liệt, “Đừng đuổi theo! ... Ta còn phải đợi Đức Tân đến tối, người theo ta tùy ý dạo chơi nha?”

44. Chương 43

“Đương nhiên!” Hàn Liệt nghĩa bất dung từ gạt gạt đầu, một tay ở trước mặt Ngả Diệp huy rồi huy, như là hiển vật quý, “Nhìn nè! Ta đã dần dần có thân thể, có thể hiện hình trước mặt nhân loại rồi. Chuyện đầu tiên ta muốn làm là đến tìm người, cùng người tản bộ và đi dạo giữa ban ngày.”

Hắn nói xong còn lôi ra một cái ô nhỏ bằng ngón tay từ ống tay áo, tiếp theo lại thổi vào cái ô một phát, thế là kích thước của nó lập tức biến lớn như những chiếc dù bình thường khác. Bất quá đối phương cũng không phải muốn cầm dù để che nắng cho hắn à...

Quý ba đi dạo đường cái

“Cha!?” Ngả Diệp sửng sốt, vội đem cái dù giơ cao che chở cả người miễn để cho ánh mặt trời sẽ làm hắn bốc hơi mất, nhưng rốt cục chỉ có nửa thân hình của Hàn Liệt là được chiếc ô che chắn...

Nhìn bộ dáng thụ sủng nhược kinh của đối phương, Hàn Liệt có điểm đau lòng, bất quá hắn đã tức tốc hồi phục lại như thường, thô thanh thô khí nói: “Không phải ta đã nói với người rất nhiều lần rồi sao? Ánh nắng mặt trời rất là hung ác, phơi nắng bị bệnh sẽ không tốt!”

“Chỉ mới nó có hai lần mà thôi...”

“Còn muốn tranh luận?” Hàn Liệt trầm nghĩ, cánh cửa con hắn đã cứng cáp rồi đây! Ngực vừa bực mình vừa buồn cười, rất nhanh hắn đã lấy tay vòng quanh người y, nhẹ nhàng hôn lên.

“Đừng ân...” Ngả Diệp gấp rút đẩy Hàn Liệt ra, xoa xoa cánh môi mềm mại vừa bị đối phương cường hôn: “Đây là ở trên đường cái a!”

“Sai!” Hàn Liệt lắc đầu, càng ôm chặt y vào lòng, ghé vào lỗ tai của y phun ra một dòng nhiệt khí, nhẹ giọng nói nhỏ: “Vốn là ngỏ hẻm tối tăm à!”

“Cha...” Ngả Diệp đem cả người mình lui vào trong ngực người nọ, cái lỗ tai thì đang dán lên bờ ngực trái của người ta, lắng nghe từng tiếng tim đập truyền đến từ bên trong——là tiếng nhịp tim rất trầm ổn.

Hàn Liệt trực tiếp dùng một tay che ô, một tay còn lại thì mò đến thắt lưng của Ngả Diệp, cứ như vậy ngang nhiên ra phố, còn kiên quyết đi đến chỗ nhiều người.

“Cha! Như vậy không tốt lắm?” haehyuk8693

“Sao hả? Chúng ta vốn là phụ tử mà~ chuyện này rất bình thường.” Ngả Diệp càng giãy dụa, hấn càng ôm càng chặt.

Người đến người đi trên đường đều nhìn chằm chằm vào bọn họ, Hàn Liệt thính tai hiển nhiên cũng nghe thấy những bình luận của đám người qua đường nói về hai người: “Cảm tình phụ tử của hai cha con thật tốt à.”

“Đúng à~ đứa nhỏ kia nhìn qua rất nhu thuận đáng yêu, người phụ thân kia xem ra rất sủng hài tử của mình, còn thay y che dù nữa.”

“Da thịt trên người Đằng Nhi phơi nắng sẽ dễ bị thương, cho nên ta mới thay y che ô à...” Hàn Liệt lại không nhận được cứ như vậy chen ngang vào, hai người kia cũng bị hấn dọa cho nhảy dựng, vội vã trả lời: “Hả?! Công tử gia... Thất lễ rồi!”

“Cha!” Thấy thế, Ngả Diệp không nhận được kéo kéo ống tay áo của hấn. Tuy nói lý do của Hàn Liệt rất hoàn mỹ, bất quá y vẫn cho rằng chuyện này vẫn không thỏa đáng. Dù sao Hàn Liệt là đối tượng mà quý giới lòng bất, đã vậy còn nghênh ngang đi dạo phố trên nhân gian, còn cùng người qua đường chủ động nói chuyện.

“Sao rồi Đằng Nhi? Ác... Ta biết rồi! Người hài tử này lại thêm ăn đường hồ lô rồi phải không?”

“Ta...” Nghe thấy lời hấn nói, Ngả Diệp không biết đáp lại làm sao, đành phải cúi đầu ngập ngừng đi theo.

Hàn Liệt vỗ vỗ sống lưng Ngả Diệp, đối với người qua đường thân thiết cười nói: “Không có ý tứ ~ xin lỗi không đón tiếp được nữa rồi!”

Không có cách nào ngăn cản nụ cười tiêu sái của Hàn Liệt, người qua đường thoáng cái đã nhìn đến ngây dại, thẳng đến khi đầu của Hàn Liệt đã nghếch sang một bên, người qua đường mới phát giác bản thân thất thố, vội vàng cười nói: “Không! Ngài mang hài tử mới khổ cực đấy!”

“Vị đạo của đường hồ lô này ngon lắm!” haehyuk8693

Ngả Diệp cứ như vậy nhìn Hàn Liệt vừa nói vừa cười với người bán đường hồ lô, cuối cùng Hàn Liệt đã cầm ba xâu đường hồ lô đến trước mặt y. Bước chân của hấn vừa nhẹ vừa nhanh, trên mặt còn có ánh mắt sung sướng, giống như một tiểu đồng vừa mới nhận được kẹo ngon, Ngả Diệp nhìn mà khóe miệng không tự giác được cong lên.

“Này! Cho người!” Hàn Liệt cho Ngả Diệp một xâu, chính mình ăn một xâu, còn lại một xâu thì dùng túi giấy bảo bao lại.

Thấy thế, Ngả Diệp không nhận được hỏi: “Kẹo để ở ngoài lâu...không ăn nhanh sẽ bị tan ra hết đấy!”

“Sẽ không! Ta có năng lực bảo quản nó.” haehyuk8693

“Ồ.”

Nhìn nụ cười tự tin của Hàn Liệt, Ngả Diệp không biết sau khi y hiểu được công dụng của xâu kẹo hồ lô thứ ba này, y sẽ có bao nhiêu xâu hồ à...

Đồng thời, bọn họ cũng bỏ qua câu nói của người bán hàng đang hô to với Hàn Liệt...

“Công tử! Tiền ngài cho ta là tiền âm phủ à!”

45. Chương 44

Hồi ức về tay trái

Hàn Liệt không biết sao lại nổi lên khẩu vị ăn xuống, ăn một lần hết đường hồ lô xong, hần liền kéo tay Ngả Diệp chạy đến tiểu quán phía trước mặt.

“Cha...” Ngả Diệp lằng lằng nhìn Hàn Liệt, hần thật là Hàn Liệt chứ? Sao lại đột nhiên trở nên hoạt bát như vậy, một chút âm khí cũng không thấy bóng dáng, so với loài người cũng chẳng mấy khác biệt.

Hàn Liệt chọn một vị trí, kéo Ngả Diệp ngồi xuống, tiếp theo liền bắt đầu nhìn thái đơn (thực đơn), ánh mắt còn xem rất chăm chú, lợi hại đến mức giống như sắp đem thái đơn đâm thủng... (tự hỏi ngày xưa cũng có menu sao...)

Cũng không cần làm quá đến vậy đi... haehyuk8693

Mặc dù trong tâm tư Ngả Diệp vốn nghĩ như vậy, bất quá y vẫn rất có kiên nhẫn chờ đến khi Hàn Liệt quyết định muốn ăn cái gì. Mà cũng thật tội cho *** tiểu nhị tốn công tốn sức đến chào hỏi, đôi chân cũng sắp ê ẩm tê dại tới nơi.

Đợi hồi lâu, Hàn Liệt cuối cùng mở miệng, bất quá người này vừa mở miệng đã làm cho Ngả Diệp thiếu chút nữa té ngã khỏi ghế.

“Tất cả các món trên thái đơn đều đem đến hết!” Không hề suy nghĩ, nếu không có cách nào quyết định thì mỗi món đều đem đến một phần đi, dè dặt cái này ăn không được, cái kia ném không ngon, thống khổ cực kỳ à!

“Cha... Ta không có nhiều tiền như vậy à, hơn nữa... Ăn không hết...” Y có tiền, nhưng y cũng không muốn dùng tiền Lý Đức Tân cho mình.

“Yên tâm, ta có, ta ăn hết được!” Hàn Liệt vừa nói vừa từ trong ngực áo móc ra một xấp tiền... Một xấp tiền giấy...

“Cái này không thể dùng được!” Ngả Diệp đột nhiên đứng lên, vỗ bộp lên cái bàn, đương nhiên cũng rước đến một đồng tầm mắt hồ nghi của những khách nhân ngồi ở các bàn xung quanh. Bất quá Hàn Liệt trái lại cũng phản ứng nhanh chóng, đồng dạng đứng lên, dè dặt hai vai Ngả Diệp cười nói: “Người có phải đang chê ta đem chưa đủ tiền phải không?”

“Người...” Đột nhiên trong lúc này y lại cảm giác được Hàn Liệt cực kỳ vô lại, bất quá cũng không có biện pháp, chỉ sợ hần sẽ thật sự gọi tiểu nhị lại nữa, mỗi dạng món ăn cũng kêu thêm một phần, nếu như vậy bọn họ sẽ thật sự ăn đến tắt thở!

Y bình tĩnh ngồi xuống, cùng Hàn Liệt đối mắt hồi lâu, cuối cùng thức ăn cũng được dọn lên...

Trông thấy một bàn đầy ắp thức ăn, hai cha con đều đồng thời cầm lên đôi đũa. Ngay thời điểm này, hai người bọn họ lại lần nữa nhìn chăm chăm nhau, hai mắt đều trừng thật lớn, hỏi ra cùng một vấn đề.

“Người dùng tay trái cầm đũa không bị trường bối nói gì à?”

Vấn đề này đã làm cho song phương đều nhớ tới mấy năm trước, lúc dùng tay trái viết chữ...

Hai mươi mấy năm trước tại Hàn gia. haehyuk8693

Năm ấy Hàn Liệt bốn tuổi thiên phú dị bẩm, đã có thể viết được rất nhiều chữ, cho nên ở trước mặt trưởng bối hần luôn rất được yêu thương, chỉ có điều làm cho các trưởng bối nhìn không được chính là thói quen...dùng tay trái.

Hôm nay hần lại vừa luyện chữ, cũng là dùng thói quen thường ngày của hần xài tay trái, bất quá mới không viết được mấy chữ, một cây roi mây đã không chút lưu tình vỗ cái bốp lên lưng bàn tay hần. Lực đạo quá lớn, lưng bàn tay của hần thoáng cái đã chảy ra huyết, bất quá Hàn Liệt ngay cả nhàn mặt nhăn mày một chút cũng không có.

“Liệt nhi! Vì phụ đã nói với con không biết bao nhiêu lần rồi, không cho phép dùng tay trái viết chữ!” Tiếp theo lại truyền vào bên tai tiếng khiển trách đầy tức giận của phụ thân, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên bị quở trách về chuyện này, bất quá Hàn Liệt vẫn cãi lại: “Vậy tay trái phải dùng để làm cái gì? Ngõ...”

“Còn tranh luận?!”

Một tiếng roi chát chúa trực tiếp hôn lên bờ vai của Hàn Liệt— lưu lại một vết sẹo thật dài cũng chính là vết sẹo mà Ngả Diệp đã liếm liếm ngày đó ...

Mà mười ba năm trước tại nhà của Ngả Diệp... haehyuk8693

Ngả Diệp kích động đem trang giấy trên tay mình bày ra ở trước mặt Ngả lão gia, vẻ mặt chờ mong nhìn lão. Ánh mắt kia giống y như chú chó nhỏ thầm nghĩ tới lúc chủ nhân sẽ khen thưởng mình.

Ngả Nhân. ()

Ngả lão gia nhìn hai chữ to có điểm xiêng xiêng vẹo vẹo trên trang giấy, tuy nói chữ viết nhìn không đẹp lắm, nhưng khi lão nhìn thấy tên của chính mình, khóe miệng của lão không khỏi cong lên một độ cung đầy sủng nịch. Tiếp theo, Ngả lão gia lại dùng đôi bàn tay đầy nếp nhăn của mình sờ sờ mái tóc có chút hỗn độn của Ngả Diệp, nói: “Tiểu Diệp viết chữ giỏi quá, bất quá nếu con còn dành thêm nhiều công phu để luyện chữ thì tốt biết bao!”

Câu nói đầu tiên đích xác là lời nói dối thiện chí, bất quá câu thứ hai mới chính là trọng điểm của vấn đề.

“Dạ dạ!” Ngả Diệp rất nhanh ngồi xuống đất, thủ pháp mài mực rất là thuần thực, sau đó y lại nhấc lên chiếc bút dính chút mực nước, lúc chuẩn bị muốn viết chữ, lưng bàn tay đột nhiên bị Ngả lão gia đè lại, chỉ nghe lão nói: “Người không biết dùng tay phải để cầm bút à?” Ngữ khí kia nghe tới có chút hơi nghiêm khắc.

Cho nên Ngả Diệp liền đổi thành dùng tay phải cầm bút, lúc đang chuẩn bị muốn viết chữ, lại nghe Ngả lão gia nói: “Không sao... Người thích dùng tay nào thì dùng tay đó đi!”

Nghe xong lời này, Ngả Diệp phảng phất như nhận được sự ban ân, không chút do dự đem tay cầm bút đổi thành tay trái. Sau khi lắc lư vài cái, y lại ghé lên bàn bắt đầu chăm chú viết chữ

Y đã viết một chữ... haehyuk8693

Quý.

Chỉ vì vừa nãy y lại mới nhìn thấy một nam quý hồn toàn thân ướt đầm.

46. Chương 45

Bây giờ là canh giờ nào rồi?

Quay về với hiện tại...

Sau khi bọn họ ăn xong một đồng thức ăn, Hàn Liệt lại hăng hái bưng bưng lôi kéo Ngả Diệp đi chơi trò dùng vợt giấy vớt cá vàng và ném vòng. (ném vòng , ko bik có phải là ném vòng lấy quả như hiện tại của mình ko nữa, bạn nào bik xin chỉ záo)

Ngả Diệp vừa đi vừa nhìn theo Hàn Liệt đang giúp y đeo lên một chiếc vòng cổ màu lam, còn có hai bạn cá vàng, một lớn một nhỏ trong túi——- con lớn là do Hàn Liệt mò được, còn con nhỏ là do Ngả Diệp vớt lên được.

Mà chiếc vòng cổ kia...lúc Ngả Diệp vừa mới bắt đầu đeo nó lên, còn mơ hồ cảm giác được một cảm giác mát lạnh, nhưng cảm giác mát lạnh này rất nhanh đã biến mất, cho nên y đã không phát giác được sự cổ quái từ chiếc vòng kia...

Hai người bọn họ chơi đùa một hồi rất nhanh đã tới buổi tối, Hàn Liệt vốn định len lén theo Ngả Diệp cùng vào Vương phủ, để bảo vệ Ngả Diệp, thuận tiện đi dạo chợ đêm. Bất quá ngay vào lúc đó, hần lại cảm giác được khí tức của Diêm Hồi... Cho nên hần mới đem cá vàng về khách *** bình dân trước, để cho Ngả Diệp đi tìm Lý Đức Tân...

Tính tính canh giờ, Lý Đức Tân hần là đã đàm thành sinh ý rồi.

Quả không ngoài dự liệu, vừa đến cửa Vương phủ liền phát hiện Lý Đức Tân đang nhìn ngó chung quanh cửa, thẳng đến khi Ngả Diệp hướng hần hươu hươu tay.

Lúc đi trên đường quay về khách *** thì bọn họ lại gặp phải một đại phiền toái...

Đây cũng chính là một phiền phức lớn có thể sẽ ảnh hưởng đến cả đời của Ngã Diệp —— có lẽ đó cũng không phải phiền toái, nếu nhìn theo một góc độ khác mà nói, đây cũng là một trong những biện pháp giải quyết vấn đề.

Chính là khi bọn họ vừa đi vừa ở trên đường bàn bạc về chuyện hàng hóa công việc, Lý Đức Tân lại miễn cưỡng nhìn về phía con đường tối tăm trước mặt bất an quan sát... Nơi đó có một đoàn ánh sáng màu tím đỏ, từ xa xôi thăm thẳm, đang dần dần hướng về phía hai người bọn họ.

Cái thứ đang xông tới kia không biết là người hay quỷ, vẻ ngoài bất nam bất nữ, mái tóc dài phiêu dạt màu xanh biếc đầy quý dị, một thân trường sam đen nhánh nhẹ phiêu phiêu, còn kéo theo một chiếc đèn ***g màu tím. Hắn ta không để ý tới Ngã Diệp, mà chậm rãi tung bay về hướng Lý Đức Tân, thẳng đến khi cơ hồ đã chạm đến thân thể đối phương hắn mới dừng lại, hỏi một câu.

“Bây giờ là canh giờ nào rồi?” haehyuk8693

Ngữ khí có vẻ trêu tức, còn có chút nức nở làm cho ai nghe được cũng sồn gai óc, chính là hắn rõ ràng đã biết đáp án, nhưng lại muốn nghe người khác trả lời.

Lúc Lý Đức Tân đang muốn trả lời, lại bị Ngã Diệp bưng kín miệng.

“Đức Tân, người sẽ chết, đừng nói!”

Nghe vậy, cái tên bất nam bất nữ kia lại cười toe toét, mà nụ cười kia vốn cực kỳ vặn vẹo còn mang theo sự ác tâm. Tiếp theo tên kia liền cứng ngắc xoay người, cúi đầu ở bên tai Ngã Diệp thì thầm mấy câu. Nói xong hắn vừa cười ha ha, rồi đột nhiên hóa thành một làn khói, biến mất ở trước mặt hai người, chỉ lưu lại một chiếc đèn ***g màu tím rớt xuống từ trên tay hắn.

“Ngã Diệp ha... Ngã Diệp... Ta cam đoan, không lâu nữa, người tuyệt đối sẽ bồi mạng cho ta! Ha ha ha ha... Ha ha a...”

Tiếng nói nghẹn ngào kia đã chiếm lấy toàn bộ đầu óc của y, hơn nữa còn không ngừng lặp lại, một lần rồi lại một lần, càng lúc càng lớn hơn, thẳng đến khi Lý Đức Tân mở miệng nói chuyện.

“Tiểu Diệp... Vừa nãy là quỷ sao? Hắn nói với người cái gì? Có quan trọng lắm không?”

Đối mặt Lý Đức Tân, y lắc lắc đầu. Y quyết không đem chuyện này nói cho Lý Đức Tân, cũng không nói cho Hàn Liệt...

Làm xong quyết định, y ngược lại còn hướng Lý Đức Tân cười nói: “Không có cái gì, hắn chỉ là nói với ta...nói...nói ta...”

Ngã Diệp gãi gãi đầu, y không biết nói dối, cũng nghĩ không ra lý do gì. Lý Đức Tân thấy thế liền hảo ý vỗ vỗ vai y: “Không sao, không muốn nói thì thôi!”

“Hả?! ... Cảm ơn người...” Y nhất thời lấy lại phản ứng, chỉ thấy Lý Đức Tân kéo theo tay y: “Ừ... Tốt lắm, không có việc gì nữa rồi, chúng ta quay về khách *** đi!”

“Hảo.” haehyuk8693

Ngã Diệp một hồi vừa về tới khách *** liền chạy về phòng của mình, y đã chờ không nổi đến khi thấy Hàn Liệt rồi.

Chỉ là kết quả đã làm cho y thất vọng...

Hắn không có ở bên trong phòng à.

Mặc dù khó nén tâm tình thất vọng trong lòng, bất quá nghĩ lại một chút, kỳ thật Hàn Liệt không hiện ra cũng là chuyện tốt. Chỉ cần hắn trốn đi, không tùy ý hiện hình, thì sẽ không bị Hắc Bạch Vô Thường hoặc Chung Quỷ bắt được. Nghĩ vậy, tâm tình của y nhất thời sáng tỏ thông suốt, chậm rãi đem cửa lớn khép lại, y không có đóng hoàn toàn cánh cửa lại, một mặt trong miệng lại thầm đọc: “Cha... Người mau vào đi!”

Tuy nói y biết quỷ sẽ xuyên tường, nhưng bây giờ Hàn Liệt đã có thân thể rồi, cho nên mình phải mở cửa thì hắn mới vào được... nghĩ như thế cũng đúng mà?

Đang lúc Ngã Diệp chuẩn bị thay quần áo đi ngủ, y đột nhiên nghe thấy dưới lầu có hai người đang thì thầm. Thế là y đã không khống chế được mở cửa sổ nhìn xuống. Thấy người nam chính là Hàn Liệt, Ngã Diệp nguyên bản sắp cong khóe miệng thành nụ cười, nhưng khi nhìn thấy quỷ hồn đang nói chuyện cùng Hàn Liệt kia, y đã không thể tin được vào hai mắt của mình.

47. Chương 46

Đó là một nữ quỷ rất xinh đẹp. haehyuk8693

Theo vị trí của Ngã Diệp quan sát bọn họ, nữ quỷ còn đang oa ở trong lòng Hàn Liệt... Không biết vì sao, lúc chứng kiến một màn này, cả người y đều rất là tức giận...

Bất quá khi y chứng kiến Hàn Liệt đem nữ quỷ kia đẩy ra, trong lòng Ngã Diệp đột nhiên có một loại khoái cảm không hiểu nổi, khóe miệng cũng nhếch thêm cao.

Y trước kia không phải là người như thế, nếu như là y của quá khứ, y nhất định sẽ ở trong lòng máng Hàn Liệt là một kẻ thô nhân không biết thương hương tiếc ngọc. Nhưng là bây giờ, y dĩ nhiên lại đối với hành động này của Hàn Liệt cảm thấy rất cao hứng?!

Bất quá đối nữ nhân kia..y vẫn có điểm để ý...Quên đi, nhắm mắt làm ngơ!

Kéo kẹt một tiếng.

Ngã Diệp đem cửa sổ gắt gao đóng lại, y không chỉ đóng lại cửa sổ, mà cũng đóng luôn cánh cửa trong nội tâm của mình...

Sắc tức thị không

Tuy nói bị Hàn Liệt vô tình đẩy ra xa, bất quá La Sát vốn là một quỷ rất có nghị lực, chỉ chốc lát ả đã dính lên trên ngực Hàn Liệt: “Liệt ca! Tiểu Diệp Nhi của ngươi vừa lúc không có ở chỗ này, có cái gì phải sợ chứ?”

Nàng thật sự không hiểu nổi Hàn Liệt, sao lại đối với đóa hoa xinh đẹp như nàng không chút rung động, lại hết lần này tới lần khác đối Tiểu Diệp tâm thương kia tình hữu độc chung như vậy?

Ngay lúc Hàn Liệt và La Sát đang giằng co với nhau, hai người lại đột nhiên trông thấy một thân ảnh xuất hiện từ không trung ——với một mái tóc đỏ rực như lửa, bộ dạng so với Hàn Liệt cực kỳ tương tự ——không ai khác đó chính là Diêm Hôi!

Vừa mới xuất hiện ở trước mặt hai người, Diêm Hôi liền đột nhiên vươn tay nắm lấy vai Hàn Liệt cố tình chỉ vào La Sát thở dài nói: “Aiii ai! Thật là... Ca ca ngươi nhìn! Tiểu mỹ nhân này, ... đáng vẻ lại tốt như vậy..., thất lưng ra thất lưng, ngực ra ngực, hông cũng ra hông..., ngươi không... Ai da!” Cái câu tiếp theo “ngươi không được thì cho ta đã vì ánh mắt đầy sát khí của Hàn Liệt, mà bị găng gượng nuốt trở về.

“Ngươi đó hả... Sắc tức thị không mới là tốt nhất!” Hàn Liệt nhắc nhở, đánh vào đầu Diêm Hôi một phát, đồng thời cũng quyết định đem chuyện Diêm Hôi nhìn nữ nhân khác báo cáo cho Bạch Tử Khước, thuận tiện cố gắng lúc hỗn loạn đổ thêm hủ dấm chua. Ai kêu tên Diêm Hôi này lại đột nhiên xuất hiện khiến hắn không nhận thấy được, hại hắn không thể theo Ngã Diệp cùng nhau quay về khách ***, đã vậy còn để cho Lý Đức Tân có cơ hội theo Ngã Diệp cùng nhau đi dạo chợ đêm nữa chứ!

Hàn Liệt đối với chuyện này hận đến nghiến răng ngứa lợi... Tuy nói hắn hận Lý Đức Tân giết hắn, nhưng lại cảm kích Lý Đức Tân chiếu cố Ngã Diệp. Bất quá chỉ cần vừa nghĩ đến bọn họ hai người cùng một chỗ mà chính hắn không có ở đó, trái tim của hắn lại thêm trầm xuống...Mà chuyện quan trọng nhất hiện tại là làm thế nào để thoát khỏi hai người phiền toái này sau đó đi tìm Tiểu Diệp đây? Thật phiền phức mà!

Lúc hắn không có bên cạnh Tiểu Diệp, tên Lý Đức Tân kia tốt nhất nên bảo trì khoảng cách với Tiểu Diệp của hắn... Nếu không...

Đang lúc Hàn Liệt âm thầm oán giận, Bạch Tử Khước đột nhiên tới.

“Diêm Hồi đại nhân!” Sắc mặt của Bạch Tử Khước rõ ràng đã mang theo sự bức bối, hơn nữa vừa trông thấy Diêm Hồi ôm lấy bả vai Hàn Liệt, hấn lại càng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bất quá, phản ứng của Diêm Hồi tựa hồ cũng không quá để ý, “Ồi... Sao lại là ngươi?” Hấn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cũng chất vấn Hàn Liệt: “Ta biết rồi, nhất định là ca ca nói cho hấn biết phải không?”

“Hừ... Ai kêu ngươi làm nhiều chuyện có lỗi với ta như vậy.”

Hàn Liệt bỏ qua cánh tay của Diêm Hồi, cực kỳ tức giận rống to: “Kẻ đầu sỏ trộm thi thể của ta không chịu trả!” haehyuk8693

Thấy dáng dấp tức giận làm cho người khác sợ hãi này của Hàn Liệt như thế, Diêm Hồi xoay người run run vài cái, còn muốn giải thích.

“Ta...”

“Còn gọi nhiều người đến bắt ta như vậy!”

“Đó là bởi vì...”

“Còn muốn nhốt ta?” Khí thế của Hàn Liệt đã hoàn toàn đem toàn bộ Diêm Hồi ép tới gắt gao. Bạch Tử Khước đứng ở một bên cùng nữ quỷ La Sát rất thức thời không nói chen vào.

“Này hết thấy đều là bởi vì yêu à!”

“Chung Qùy là ngươi phải tới?” haehyuk8693

“Đúng vậy...Thì sao? Hấn cũng bảo không được ngươi... Ngao!!”

Hàn Liệt dùng hết khí lực toàn thân hướng bụng của Diêm Hồi hung hăng đánh ra một quyền, mắng to: “Ngươi cái tên cặn bã hại con ta chảy máu! Tên đệ đệ như ngươi làm được cũng thật sự rất thành công!” Đại khái là vì hình ảnh Ngã Diệp bất tỉnh vừa hiện ra trong đầu quá mức kích động, thanh âm của hấn còn mang theo chút vụn vỡ.

Hình ảnh Hàn Liệt ngày đó lại một lần nữa lặp đi lặp lại không ngừng... Ngã Diệp trên trán đều là máu, ngã bên cây cột hấp hối...

“Ta...” Diêm Hồi tất nhiên là chống đỡ hết nổi ngã lăn xuống đất... Trong mắt của hấn còn lộ ra một chút áy náy...

Bất quá Hàn Liệt bị tức đến sắp bùng nổ lại không có chú ý đến, chỉ là lạnh lùng hướng Bạch Vô Thường nói: “Tử Khước! Hấn mới vừa rồi không chỉ xuất ngôn đùa giỡn La Sát, còn đối với ta động tay động chân... Đợi lát nữa lặn lên giường, ngươi phải hảo hảo giáo huấn hấn cho ta! Tốt nhất làm cho nửa sinh mệnh của hấn hoàn toàn tàn phế luôn!” Một câu nói cuối cùng còn đặc biệt nhấn mạnh...

“Ta đã làm tốt chuẩn bị rồi!” Bạch Tử Khước cười trêu tức, rất nhanh đã đem Diêm Hồi té ngã trên đất khiêng lên vai. Bất quá Diêm Hồi lại rất không an phận, cứ dấm cứ đánh vào vai Bạch Tử Khước: “Chờ một chút... Các ngươi... Tử Khước! Buông ta ra!”

“Còn giãy dụa nữa thì làm ở chỗ này luôn!” Trong tình huống đầy uy hiếp này, khuôn mặt tuần mỹ của Bạch Tử Khước đã giăng kín một tầng tươi cười âm hiểm, tiếp theo liền khiêng Diêm Hồi đã thất thời cầm miệng cùng nhau biến mất.

Mà nữ quỷ La Sát mắt thấy Hàn Liệt tức giận như vậy cũng không dám chọc hấn nữa, hiển nhiên rất biết ý tứ rồi đi luôn một thể.

Lưu lại một mình Hàn Liệt... haehyuk8693

Tiểu Diệp... Ta tới tìm ngươi đây!

48. Chương 47

Xiên kẹo hồ lô thứ ba

“Tiểu Kim Ngư à... Người nói! Ta có phải đã yêu Hàn Liệt rồi không? Nếu như đúng là vậy...Ta có nên thắng thắng với hắn, nói cho hắn biết...đừng bảo ta là Đẳng Nhi nữa! Đừng đem ta làm con của hắn nữa, ta cũng không muốn gọi hắn là cha, ta nghĩ muốn gọi hắn là...Liệt!”

Có thể chứ? Y có phải đã quá tham lam rồi không? Có khi lão thiên gia sẽ cảm thấy y quá tham lam rồi trừng phạt y, làm cho mọi chuyện điều đi ngược lại với chờ mong. Y chỉ sợ đến khi mình biểu lộ tâm tình, Hàn Liệt sẽ phản cảm với việc mình đoạn tụ chi phích, hoặc là Hàn Liệt sẽ nói một câu: “Ta chỉ xem người là Đẳng Nhi...”

Cứ như vậy, mìn ở trước mặt Hàn Liệt, ngay cả tư cách làm một Ngả Diệp cũng không còn nữa rồi! haehyuk8693

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Ngả Diệp càng thêm ảm đạm... Hai bạn cá vàng tựa hồ cũng hiểu được tâm tình của Ngả Diệp, biên độ đong đưa ở đuôi cá lại đột nhiên trở nên càng lớn mạnh, lớn đến nỗi làm cho bọt nước bắn tung tóe khắp nơi, bất quá Ngả Diệp đang âm thầm đã thương thần trí của mình lại không có phát giác ra động tác của hai bạn cá nhỏ.

Lau đi ngón lệ nơi khóe mắt, hấp hấp cái mũi chua xót, Ngả Diệp miễn cưỡng vui cười nói: “Tiểu Kim Ngư à... Ta hi vọng hắn sẽ xem ta là tình nhân... Nói với ta một tiếng...một tiếng...”

“Ta yêu người!” haehyuk8693

“Đúng vậy! ... Di?! Ngô uh...” Ngả Diệp quay đầu lại, một viên tròn tròn gì đó lập tức bị nhét vào miệng của y thông qua vành môi của một người nào đó. Đồ vật kia rất ngọt, môi thì mỏng lại rất nhiệt, còn có mùi vị mê người trên thân thể của Hàn Liệt.

Khi Ngả Diệp đang chuẩn bị cắn xuống viên kẹo hồ lô Hàn Liệt đưa vào miệng mình thì lại phát hiện hàm răng của mình đã bị đầu lưỡi của đối phương bá đạo công phá. Tiếp theo đó, mỗi một chỗ trong khoang miệng đều bị người nào đó công chiếm hết toàn bộ. Đến khi y bị hôn đến sắp không thở nổi nữa, Hàn Liệt mới rời đi bờ môi kiều diễm ướt át của y, giữa hai vành môi của hai người còn đang dất theo một sợi tơ bạc mập mờ. Sợi tơ bạc kia giống như dây tơ hồng của Nguyệt lão, đã đem hai người gắt gao dính kết cùng một chỗ—— như định mệnh đã định sẵn từ trước.

Chỉ là hôn môi, mà gương mặt của Ngả Diệp đã đỏ hồng một mảng, Hàn Liệt hài lòng vỗ về mái tóc của Ngả Diệp, ôn nhu nói: “Tiểu Diệp, nhớ kỹ... Chờ chút nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì... Cũng không thể đem đường hồ lô cắn bẻ, đợi đến khi ta nói được mới thôi.”

Kỳ thật Hàn Liệt rất băn khoăn đến an toàn của Ngả Diệp, chính hắn cũng đã sớm hạ chú ngữ trong đường hồ lô, làm cho đường hồ lô phồng lớn, sau đó mới cố định trong đầu lưỡi của Ngả Diệp, tránh cho y không cẩn thận đem đường hồ lô nuốt xuống. (sợ e nó bị nghẹn chết mà còn phóng to ra...)

“Hả?! Uh uh...”

Ngả Diệp gật đầu, bất quá y lập tức phát hiện chính mình đã đáp ứng quá nhanh chóng. Y cũng chưa từng nghĩ tới việc ngậm một khối đường hồ lô trong miệng lại khiến mình khó có thể nói rõ một câu chữ rõ ràng nào, chỉ có thể ân ân a a gọi, thật là có chút cảm giác không được an toàn à...

“Tốt lắm! Tiểu Diệp... Ta muốn thoát y phục của người, được không? Nguyên ý đem chính mình giao cho ta chứ?”

“Uh uh...” haehyuk8693

Mất thấy đối phương gật đầu rồi, Hàn Liệt liền dùng chút sức đè lại bờ vai của y đem y ấn ngã lên trên giường, chính hắn thì nhẹ nhàng ghé vào lưng đối phương, chỉ sợ sẽ đè đau đối phương. Tiếp theo, hắn lại dùng hai tay xoa nắn ngực của y, trực tiếp đem quần áo kéo ra.

Hôm nay, Hàn Liệt phản ứng không được ôn nhu như ngày thường, Ngả Diệp có chút bất an giãy dụa thân hình, trong miệng a a gọi theo, bất quá lại bị Hàn Liệt vỗ mạnh vào cái mông.

“Tiểu Diệp! Người có tin tưởng ta không hả?”

Câu nói của Hàn Liệt vừa này đã làm cho Ngã Diệp yên tĩnh trở lại, chỉ nghe hần lại nói: “Chờ một chút...Người sẽ rất khoái nhạc! Nhất định sẽ!”

“Dạ...”

“Hử?”

“Gia...”

Ngã Diệp rất nỗ lực muốn nói ra một chữ “Liệt”... Nhưng là trong miệng lại đang ngâm đường hồ lô, dù có nói thế nào cũng không rõ lời được. Y lập tức quay đầu, dùng ánh mắt đắm lệ lưng trông nhìn Hàn Liệt.

Lúc này, Ngã Diệp không biết ánh mắt phiếm lên thủy quang của chính mình mê người đến thế nào, chỉ biết phân thân của Hàn Liệt đã không tự chủ được cương lên. Hần không khỏi thấp giọng nói: “Đáng giận! Sao lại nhanh như vậy?” Lập tức ngắt vài cái trên đầu nhũ của Ngã Diệp, làm cho người dưới thân run rẩy vài cái, Hàn Liệt lặng lẽ tới gần bên tai y, chợt nhẹ nhàng phun ra một trận nhiệt khí.

“Người đúng là tiểu yêu ***!” haehyuk8693

Hàn Liệt vừa nói xong câu này lại tiếp tục trừng phạt đối phương, một mặt thì dùng hàm răng *** té gặm cắn dọc lỗ tai nhỏ bé khả ái, một mặt lại dùng đôi tay, trổ hết khả năng âu yếm thân thể nhạy cảm của y.

“Uh... Ha ha... A ha...” Ngã Diệp nhắm lại ánh mắt đã lóng lánh ánh nước, len lén thò ra một tay tính đem mút quả trong miệng lấy đi. Bất quá rất dễ dàng có thể tưởng tượng được hậu quả, chỉ thấy Hàn Liệt trong mắt *** quang chợt lóe, nhanh chóng đem hai tay của Ngã Diệp khóa chặt, cũng dùng mảnh vải trói lại cổ tay mảnh khảnh của y ở sau lưng.

“Sao vậy? Phun ra không được lại định dùng tay lấy ra? Ha hả... Người thật sự là lớn mật đây, trừ việc trói chặt tay còn phải bị trừng phạt!” (càng lúc càng thấy a công phúc hắc thấy sợ @@)

Đã nghĩ tới Ngã Diệp sẽ chịu không nổi muốn phun ra đường hồ lô, Hàn Liệt có chút đắc ý với mưu tính sâu xa của chính mình, tiếp theo liền lấy ra thêm một viên đường hồ lô, đem hai nửa cánh móng tròn căng banh ra, cười xấu xa đem viên mút quả chậm rãi đẩy mạnh vào hậu đình của Ngã Diệp.

Trừng phạt như vậy làm cho Ngã Diệp có điểm nan kham, y lắc đầu, nhưng lại không có cách nào nói ra bất kì câu gì: “Ha ha...” Bởi vì cái miệng nhỏ nhắn đang khê nhếch lên, nên sợi chỉ bạc không thể khổng chế được mà chậm rãi chảy dọc theo cần cổ của y, nhỏ giọt xuống sàng đan, mà cảnh tượng này hiển nhiên lại cực kì hiệu quả trong việc làm người nào đó dục hỏa đốt thân.

Thấy viên mút quả đã khảm vào trong cửa huyết nhỏ nhắn, Hàn Liệt lại đem thân thể của đối phương chậm rãi lật qua, để cho y nằm ngửa lên, ngay lúc Hàn Liệt vươn đến, vòng cổ hoàn mỹ không tỳ vết trên cổ Ngã Diệp chợt lóe sáng chói mắt...

“Ha ha... Tư thế này khá hơn chứ?” Ngã Diệp xem ra có chút mệt mỏi, Hàn Liệt cầm gối đầu mềm mại chèn ở dưới hông của Ngã Diệp, nâng lên thất lưng xinh đẹp, để cho hần có thể thấy rõ ràng hơn... viên mút quả vẫn còn đang cắm chốt trong động khẩu.

“Ha ha Uh...” Không thể chịu đựng được cảm giác khó chịu truyền đến từ hậu đình, Ngã Diệp hít sâu một hơi, bất quá lại bị Hàn Liệt nhìn ra được, hần lập tức đưa ra cảnh cáo, ngữ khí vốn là trêu tức lại có thêm mấy phần ôn nhu: “Co chặt lại! Không cho phép đẩy nó ra, nói cách khác...chờ chút nữa sẽ không cho người.”

Nói xong, Hàn Liệt lại đem đường hồ lô thoáng đỉnh vào, hậu đình cũng lập tức chảy ra chất nước của kẹo hồ lô!

“Dạ... dạ... A uh...” Không phải Ngã Diệp lỗi giác... Mà viên kẹo hồ lô trong hậu đình của y hình như lại chậm rãi biến lớn rồi —— chỉ cần phía sau thoáng dùng sức...

“Nói cái gì vậy hả? Cố gắng thêm chút! Co lại nào!”

“Uh uh... A ha...” haehyuk8693

Ngả Diệp bất an giãy dụa thân mình đã sớm trở nên đỏ bừng, nước miếng còn không ngừng tràn ra từ trong miệng, hai gò má đỏ bừng vừa thấy đã phi thường động lòng người, làm cho người ta chỉ muốn cắn một cái. Mật huyết hồng nhạt muốn co lại cũng không được, buông lỏng cũng không xong, nhưng y lại không có được sự trợ giúp nào à... Thật là quá bàng hoàng! Đơn giản là vì tầm mắt nóng rực của Hàn Liệt đang gắt gao nhìn chăm chú vào mỗi một tác thân thể của y, nhãn cầu kia dường như đã đem toàn thân y nhìn đến vài chục lần mà vẫn chưa thấy đủ —— nhưng sao Hàn Liệt còn chưa có muốn y?

“Tiểu Diệp, hy vọng ta muốn ngươi sao?” Phảng phất như có tâm linh tương thông, Hàn Liệt đột nhiên hỏi ra vấn đề này đã làm cho y vừa mừng vừa sợ, vội vàng gật đầu đáp ứng. Bất quá đối phương tựa hồ còn chưa có chịu theo ý tứ của y, ngược lại còn bắt lấy hạ thể của y, chậm rãi bộ lộng ở trong bàn tay, an ủi vỗ về, tự nhiên càng làm cho Ngả Diệp thêm chật vật.

Y gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không được, chỉ có thể a a gọi theo, hơn nữa địa phương được Hàn Liệt mơn trớn lại giống như bị hỏa thiêu kích thích, y cảm giác được bản thân mình sắp chịu không được rồi.

“Hảo! Không sai biệt lắm có thể ăn rồi! Trước nhắm nháp trong miệng là được.” Hàn Liệt nói xong lập tức đem hạ thể của chính mình bắt đầu ức hiếp thân thể trong trắng lộ hồng của người dưới thân, còn đem bờ môi của hắn dán dính lên môi của y, tiếp theo đầu lưỡi liền bá đạo chui vào khoang miệng, quần quýt lấy đầu lưỡi đang lúng túng của đối phương.

“Đừng uh... Ha... Uh ~ Dạ...dạ ~ Liệt! Liệt!”

Trong nháy mắt Hàn Liệt đem đường hồ lô hút trở về, Ngả Diệp đã nhịn hồi lâu cuối cùng đã có thể mở miệng gọi ra một chữ Liệt... Y muốn được thỏa thích biểu lộ tình cảm của mình, tình cảm kéo hoài không dứt của mình với Hàn Liệt, bằng một chữ Liệt này!

“Tiểu Diệp... Cứ như vậy gọi ta cả đời, được không?” Thân thể của hai người họ đang dính chặt vào nhau, muốn nói có bao nhiêu tương thích liền có bấy nhiêu tương thích.

“Liệt...Liệt... Ta...” Y muốn nói ra! Muốn nói y thương hắn! Nhưng lại sợ bị đả thương...

Thấy Ngả Diệp do dự không quyết, Hàn Liệt có chút nóng lòng, nhưng cũng chỉ an ủi mái tóc của y, đối Ngả Diệp nói một chữ: “Nói!”

Nói cái gì đây? Y sẽ nói với hắn điều gì? Tiểu Diệp... Ngần vịn lần đừng làm cho ta thất vọng!!

Hàn Liệt nín thở ngưng thần, hắn cả đời cũng chưa từng khẩn trương qua như vậy, thậm chí so với cái đêm thê tử sắp sinh hạ Hàn Đăng còn muốn khẩn trương hơn rất nhiều! Rất rất khẩn trương à! Cả cuộc đời chỉ mới có lần này đây!

Đáp án của Tiểu Diệp đến tột cùng là cái gì?

Hắn hy vọng Tiểu Diệp có thể chính miệng nói ra tâm ý với hắn—— mà không phải tâm tình với Tiểu Kim Ngư.

Nghĩ muốn xác định thêm một lần nữa!

Y yêu ta sao? haehyuk8693

Là tình yêu dành cho phụ thân hay là tình yêu dành cho tình nhân?

Rốt cục là loại nào đây?

49. Chương 48

Không nên làm phụ tử – H

“Liệt! ... Ngươi có thể để cho ta yêu ngươi không?”

Y đã nói ra rồi! Bản thân dù chưa thể tin được dũng khí của chính mình, nhưng còn sau đó...kết quả sẽ là gì đây? Là bị thương hay là vui sướng?

“Người không gọi ta...là cha nữa?” Hấn mới vừa rồi không có nghe sai, không phải tình yêu đối với phụ thân! Mà đúng là tình yêu đối với tình nhân! Đối với tình nhân đó! Trời biết bây giờ hấn có biết bao nhiêu hưng phấn đâu? Nhưng lúc này, Hàn Liệt lại không thể tin được cái lỗ tai của mình, đại não trước đó còn không tự chủ bật thốt ra vấn đề hóc búa này trong đầu, vậy mà...

Nghe thấy lời đáp lại của đối phương, toàn bộ thế giới của Ngả Diệp nhất thời như long trời lở đất, trước mắt không biết làm sao đột nhiên ươn ướt, một viên nước mắt trong suốt không chịu thua kém chảy xuống, uất nghẹn nói: “Ta... Ồ... Xin lỗi... Ta biết người nhất định cho rằng ta rất ác tâm, người buông ta ra! Để cho ta đi thôi... Ta không muốn làm con của người... Ta là Ngả Diệp, ta không phải Hàn Đằng, xin người thả ta đi đi...”

Ngả Diệp đột nhiên xoay người, cầu hấn thoát khỏi trói buộc, lệ trên khóe mắt thì càng chảy càng nhiều, Hàn Liệt thấy mà trái tim cực kỳ đau đớn, liền cúi xuống thương yêu hôn lên dòng lệ đang cuộn cuộn chảy ra nơi khóe mắt, đồng thời kích động nói: “Tiểu Diệp, ta yêu người! Ta vốn không nghĩ chỉ là cha người, mà còn là Hàn Liệt! Người không phải Hàn Đằng, là Tiểu Diệp Nhi của ta! Hàn Liệt yêu Tiểu Diệp... Từ thật lâu thật lâu trước kia đã yêu người rồi! Chỉ là Hàn Liệt quá ngu ngốc, phân không rõ cái gì là tình yêu phụ tử, cái gì mới là tình yêu giữa tình nhân, nên đã làm cho Tiểu Diệp chịu khổ... Đều là do ta không tốt!” (sến quá quá~~)

“Thật sao?” Ngả Diệp sững sốt, thế giới của y nhất thời đình chỉ đột ngột đóng băng, đều là bởi vì lời nói của Hàn Liệt mà đã cứu được y rồi. Còn sau đó, ngay sau đó, càng làm cho y cảm động chính là giọt nước ươn ướt trên gò má...là lệ quang trong suốt, không phải của y, mà là của Hàn Liệt...

“Thật sự! Đều là sự thật cả! Tiểu Diệp... Ta yêu người! Ta yêu người!” Hấn không nghĩ tới Ngả Diệp sẽ vì câu nói trước đó của hấn mà bật khóc... Hấn không dám hồi tưởng lại những khi hấn gọi lên xưng hô Đằng Nhi này, trong lòng Tiểu Diệp đã đau đớn bao nhiêu.

Hảo! Chúng ta không làm phụ tử! Chuyện người là Hàn Đằng vĩnh viễn sẽ trở thành bí mật!

Từ hôm nay trở đi, người là Ngả Diệp! Là người yêu của ta!

Hàn Liệt hảo kích động, Ngả Diệp cũng thật là cảm động, cảm động tột đỉnh. Y dùng tay lau đi nước mắt của Hàn Liệt, quay người ôm lấy hấn, cái mũi thân thiết chạm vào mũi đối phương: “Liệt, ta cũng yêu người...”

Trong lúc bầu không khí giữa hai người lên đến đỉnh điểm, đang chuẩn bị đến hồi lửa nóng triền miên, thì lại bị một người đột nhiên tiến vào quấy rầy...

“Tiểu Diệp! Ta mới vừa đi tra sách! Cái thứ mà chúng ta mới vừa gặp kia chính là...”

Lý Đức Tân ngay cả gõ cửa cũng không có, hơn nữa vì chạy vội đến lão đảo, thở hổn hển mà phá cánh cửa nhào thẳng vào, nên vừa mở cửa liền trông thấy ngay hình ảnh này...

Chính là cảnh tượng hai người trần như nhộng. Phía dưới chính là Ngả Diệp, mà người nam nhân đang nằm trên thân y thì lại là...

“Hả? Là... Là người...Không nên! Không nên... Xin lỗi... Hàn Liệt... Ta xin lỗi người...” Lý Đức Tân ôm đầu quỳ xuống.

Hàn Liệt bên này còn đang bận rút chăn mền ra che lên người Ngả, sau đó cũng mặc lại quần áo của mình, ngồi xếp bằng trên giường, trong khoảng thời gian này cũng không biết mở miệng như thế nào. Hấn đối Lý Đức Tân vốn là vừa hận lại cảm kích...

Cuối cùng người mở miệng trước tiên lại là Ngả Diệp, y ngồi dậy, dùng chăn che lại da thịt hoàn mỹ không chút tỳ vết của mình, cũng cố gắng quên đi cảm giác khó chịu do viên mứt quả đang chôn trong hậu huyệt gây ra, cùng với cánh tay đang vỗ về chơi đùa phần thân của y dưới lớp chăn của Hàn Liệt, đối Lý Đức Tân hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy Đức Tân? Người mau đứng lên! Liệt sẽ không làm gì người hết!”

Bây giờ chính y vì có chút nguyên nhân khó nói mà không có cách nào xuống giường được...

“Không! Ta xin lỗi Hàn Liệt! Xin lỗi người! Ta...” Lý Đức Tân bắt đầu run rẩy, thẳng đến khi Hàn Liệt lên tiếng ngăn cản hấn.

“Không sao cả rồi, Lý Đức Tân, hết thấy cũng không sao cả rồi!” Thấy bộ dạng uất ức này của Lý Đức Tân, Hàn Liệt liền hướng hắt khoát khoát tay, lại nói: “Người đi ra ngoài đi, cái gì cũng đừng nói!”

“Không! Ta muốn nói! Ngã Diệp, là ta giết cha ngươi! Ta giết cha ngươi...” Lý Đức Tân đã có chút điên dại, cái gì cũng không nghe mà gào thét: “Cha ngươi chính là hắt! Chính là Hàn Liệt! Ta giết Hàn Liệt... Tha thứ cho ta...” Tiếp theo, hắt chậm rãi hướng về phía Hàn Liệt, run lắc bờ vai của Hàn Liệt, hai mắt trừng to, nói: “Ta biết cái gì tới cuối cùng cũng sẽ tới... Ta biết ngươi là đến lấy mạng ta! Ngươi đem mạng của ta cướp đi đi...”

Không được! Hắt vẫn không có cách nào buông bỏ sự sợ hãi với Hàn Liệt, hay là nói hắt không có cách nào đối mặt với Hàn Liệt, càng hồng hét chính là, bây giờ hắt ngay cả Ngã Diệp cũng không có tư cách đối mặt rồi... Thật sự là tự làm vậy không thể sống...

“Đức Tân... Ngươi lại gạt ta?” Y không thể tin được, y nhìn qua Hàn Liệt, lại nhìn qua Lý Đức Tân, trong đầu chen chúc thật nhiều hình ảnh vụn vặt, không biết đáp lại như thế nào.

50. Chương 49

Hàn Liệt chính là cha của y. haehyuk8693

Lý Đức Tân, Lý Đức Tân đối tốt với y như vậy lại chính là cừu nhân đã giết chết cha y.

Y cùng Hàn Liệt vốn là phụ tử... Như vậy bọn họ không thể làm tình nhân nữa rồi? Vậy thì lời thề vừa này lại tính là cái gì đây?

Lý Đức Tân đối xử với y tốt như thế, đều là bởi vì áy náy... Kỳ thật Lý Đức Tân cũng không phải thật sự tốt đến vậy...

Thấy Ngã Diệp cả người vừa cương cứng lại, Hàn Liệt đem bàn tay đang nắm lấy phân thân của y dời y, dùng bàn tay kia vỗ vỗ bả vai của Ngã Diệp: “Tiểu Diệp...? Ngươi không sao chứ?”, rồi lại nói: “Lý Đức Tân, ngươi đừng có như vậy nữa, ta nói ta sẽ không giết ngươi!”

“Tốt lắm! Các ngươi cũng đi ra ngoài, ta muốn một mình yên lặng một chút!” Ngã Diệp đột nhiên mở miệng, mà vừa mở miệng chính là muốn đuổi người.

Thấy thế, Hàn Liệt cùng Lý Đức Tân thoáng nhìn qua nhau, rồi nhẹ gật đầu, đi ra khỏi phòng...

Ra đến cửa, hai người đều đồng thời thở dài, lần nữa nhìn nhau một trận.

Một lúc lâu sau, Lý Đức Tân dẫn đầu mở miệng.

“Ngươi thật sự không có ý định lấy mạng của ta?”

“Lấy thì đã sao?” Hàn Liệt cười cười, lại nói: “Oan oan tương báo khi nào mới hết? Huống chi... Ngươi chiếu cố Đằng...” Hàn Liệt ngấm lại không đúng, ngược lại nhanh chóng đổi giọng: “Tiểu Diệp nhiều năm như thế...Ta hắt là cảm kích ngươi, hướng hồ... Nếu ta giết ngươi, Tiểu Diệp hắt là sẽ thương tâm.”

Vô luận có bao nhiêu oán hận, hắt đều biết Ngã Diệp sẽ không nỡ đi thương tổn một người.

“Vậy... Ngươi bây giờ có ý định gì? Cứ như vậy theo Tiểu Diệp cùng một chỗ cả đời sao?”

“Ta chính là hy vọng như vậy!” Hàn Liệt gật đầu, rất kiên định, nhưng trong lòng đã âm thầm nói tiếp một câu bất quá ông trời luôn không chịu ý người.

“Ta rõ ràng rồi...”haehyuk8693

Hàn Liệt nhìn vào ánh mắt Lý Đức Tân, hắt rõ ràng thấy được, tâm tình được gọi là mất mát kia đang rõ ràng đọng lại trên gương mặt tiêu tụy của Lý Đức Tân.

Tiếp theo, hai người nam nhân cứ như vậy lẳng lặng canh giữ ở cửa... Bọn họ không biết bên trong phòng, Ngã Diệp đang đối mặt với một đại nguy cơ.

H

“Dừng dừng...”

Bên trong phòng, Ngả Diệp đang toàn thân xích lôa, hai tay hai chân bị dải lụa màu thủy lam trói chặt, ngay cả miệng cũng bị thắt lưng tơ lụa che kín lại, ở trên giường quay cuồng giãy dụa.

Ngay khi y đem Hàn Liệt cùng Lý Đức Tân đuổi ra khỏi cánh cửa, thì vòng cổ trước mặt y lại đột nhiên sáng lên, tiếp theo đó là một quỹ hồn cả thân mình đều là màu thủy lam bay đến từ trong vòng cổ. Quỹ hồn cười tà nhìn y, vừa giơ lên một tay, bản thân y liền biến thành thảm trạng như vậy.

Đang lúc Ngả Diệp âm thầm thống hận chính mình vô dụng, thì hai bạn cá vàng trong thùng nước lại đột nhiên di động, hướng về phía cánh cửa đựng tới, muốn làm cho hai người ở bên ngoài chú ý đến.

Cửa mở...haehyuk8693

“Đáng hận! Ta vậy mà lại không phát hiện ra được!”

Hàn Liệt phun một ngụm, đang muốn giáo huấn cái con quỷ màu xang lam kia một trận thì lại phát hiện về mặt kinh ngạc của con quỷ kia trong khi đang dần dần tiêu thất—— Nó rõ ràng đã dùng một ánh mắt rất hoảng sợ nhìn Lý Đức Tân, sau đó liền biến mất.

Hắn quay đầu nhìn Lý Đức Tân... Nguyên lai là bởi vì phù chú trên người hắn...

Mà Lý Đức Tân tựa hồ cũng đang kinh ngạc vì tấm phù chú tùy thân của mình lại có uy lực đến vậy, bất quá hắn rất nhanh đã hồi phục lại, đối Hàn Liệt nói: “Ta không quấy rầy các người... Lý phủ còn có việc chờ ta về làm, ta đêm nay cần phải chạy suốt đêm trở về.”

“Đa tạ! Bảo trọng!”, Hàn Liệt luôn luôn có ân báo ân, có oán báo oán, mới vừa nãy nói sau cũng là Lý Đức Tân cứu Ngả Diệp một mạng, hắn cũng nên nói một tiếng cảm ơn.

Lý Đức Tân gật đầu, dùng ánh mắt mang theo quyền luyện nhìn Ngả Diệp một hồi lâu, ngay sau đó cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi.

“Tiểu Diệp...”

Lý Đức Tân vừa rời đi, Hàn Liệt vội vàng chạy đến trên giường, đem đồng lụa quấn trên người Ngả Diệp gỡ xuống hết. Hắn cởi rất chậm rất chậm, dải lụa màu thủy lam phối xứng với da thịt trong trắng có hồng của Ngả Diệp, lại trở lên một phen phong vị rất gợi cảm... Thậm chí phân thân của hắn đã bắt đầu cương lên rồi!

“...” Ngả Diệp đang được ai đó cởi bỏ đám lụa xanh, không khỏi giương mắt nhìn Hàn Liệt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên gọi hắn là cha hay nên gọi hắn là Liệt ... Cái miệng nhỏ vừa hé ra lại e ấp khép lại, trông quá ư đáng yêu.

“Tiểu Diệp, người đang trách ta sao?” Thấy y mãi vẫn chưa nói lời nào, Hàn Liệt liền mở miệng hỏi trước.

Nghe vậy, Ngả Diệp lắc đầu, cầm lấy tay Hàn Liệt vội la lên: “Không! Ta... Ta chỉ là khổ sở, chúng ta vốn là phụ tử, cho nên không thể trở thành người yêu.”

“Nói vậy!” Hàn Liệt bật cười, vươn đôi bàn tay vừa dày vừa ấm áp của mình nâng lên hai gò má của y.

“Cho nên... Chúng ta có thể là người yêu? Là...” Ngả Diệp còn chưa nói xong, Hàn Liệt đã đoạt trước cười nói: “Tình nhân à...” Ngoài ra, hắn còn tươi cười bổ sung thêm một câu:

“Chính là loại có thể bá đường thành thân đó!”haehyuk8693

“Ừ!” Ngả Diệp gật đầu, thật cao hứng nhồm dậy ôm lấy thắt lưng của Hàn Liệt.

Mà lúc này, Hàn Liệt đang dùng đầu ngón tay chân chừ qua lại bên ngoài tiểu huyết của Ngả Diệp: “Tiểu Diệp! Người không ngoan à...”

“Hả?”

“Đường hồ lô đâu?” Nghe Hàn Liệt nhắc nhở, y á khẩu không trả lời được

“Hả... Cái kia... Cái kia...a a...” Ngả Diệp hoàn toàn không có cách nào phản ứng lại, vừa lúc trông thấy Hàn Liệt đang cúi đầu hút liếm hậu đình của mình, còn dùng đầu lưỡi từng chút từng chút vờ vào trong, liếm đến nỗi đường hồ lô...đã sớm lặn xuống giường rồi.

Ngả Diệp khó nhịn được giãy dụa thân thể, “Ư a... Liệt... Hả ngứa à...Uh hừ...”

“Ha ha ~ ta còn chưa có tự mình ra trận đây này...” Hàn Liệt cười xấu xa, ngẩng đầu ở chớp mũi Ngả Diệp nhẹ nhàng điểm một cái, “Uh... Hả là đủ ẩm ướt rồi... Người rất muốn rồi phải không?” Chất lỏng trong suốt không biết từ bao giờ đã chậm rãi tràn ra khỏi cúc huyệt của Ngả Diệp, Hàn Liệt cũng đã sớm không thể chờ đợi lâu hơn nữa mà đào ra tính khí cương cứng của mình, hữu lực đỉnh thẳng vào.

“Ha ha... Liệt... Ta... A...”

Đây là lần đầu tiên Hàn Liệt trực tiếp tiến vào như vậy, bàn tay nắm chặt lấy chần đơn của Ngả Diệp cũng đã trở nên trắng bệch, nhưng mặt khác y lại chìm đắm vào cái cảm giác vừa đau đớn vừa thoải mái này. Ngả Diệp không khỏi mở miệng lần nữa, đưa ra một yêu cầu hết sức động lòng người: “Liệt... Thật thoải mái...Thoải mái... Uh a... Tái sâu hơn một chút...ha...”

“Không thể tham lam như vậy à!” Hàn Liệt nói xong câu này liền đem phân thân cực đại ướt át của mình rút ra, dùng tay lấy gói đầu thắt tấp nằm xuống, rồi lại cất tiếng nói cực kỳ có từ tính của mình, ôn nhu nói: “Nếu muốn thì tự mình đến đi... Ngồi lên trên ta!”

Mái tóc đen dài tùy ý xỏa tung bên gối đầu, khuôn mặt tuấn dật, cơ thể với những đường nét rõ ràng không chút sơ lỗi, còn có cơ bụng với từng thớ thịt rắn chắc, cùng phân thân cực đại đang nghiêng cao, thân mình nam tính hoàn mỹ như vậy, Ngả Diệp thật sự không có cách nào kháng cự được, như người mất hồn cười lên người hân, đem phân thân của đối phương khảm sâu vào trong cơ thể của mình. (chảy máu mũi~~)

Cảm giác lúc này thật sự là quá sức tuyệt vời, không đợi Hàn Liệt nói gì, Ngả Diệp đã tự mình bắt đầu đóng đưa thắt lưng, chậm rãi làm cho vật cực đại kia xâm nhập, xâm nhập, lại xâm nhập sâu hơn nữa...dù đã nhanh chạm đến vách ruột rồi, nhưng y vẫn cảm thấy không đủ! Không đủ!

“Liệt...tiến sâu vào nữa...ha ha... Liệt...”

Hàn Liệt cũng bắt đầu đáp lại y, vươn bàn tay phủ lên phần eo làm điểm tựa vững chắc cho đối phương, hai người cùng nhau luật động thật ăn ý.

“Ngô... Tiểu Diệp... Tiểu Diệp...Người thật sự là cực phẩm...” Cảm giác mất hồn như vậy, hân chỉ thấy mình rất nhanh sẽ bắn ra mất...

“Liệt... Ha ha... Uh hừ...”

Trong cơn sóng nhiệt lúc này, bất luận kẻ nào đều không thể so đo về độ kích thích với bọn họ được, động tác kịch liệt đến nỗi làm cho ván giường không ngừng vang lên những tiếng kéo kẹt. Cuối cùng vào một khắc...khi tình cảm mãnh liệt của cả hai đã không thể khắc chế, hai người đều đồng thời bắn ra.

“Tiểu Diệp...đồ vật của ta...đã vào trong thân thể người rồi, thỏa mãn chứ?” Hàn Liệt vừa hỏi xong liền lấy tay dính chút dịch thể của Ngả Diệp bắn ở trên bụng, đưa vào miệng chậm rãi nhắm nháp.

Chỉ nghe sau khi Ngả Diệp ghé vào trên người hân thở hổn hển, thì lại tiếp tục nói: “Vù vù... Liệt... Có thể làm lại một lần nữa không?”

Nghe vậy, Hàn Liệt đầu tiên hơi sửng sốt chút, tiếp đó liền cười to: “Như người mong muốn!” Vừa mới nói xong, hân liền tiến vào trong cơ thể Ngả Diệp lần nữa...

“Ha ha...uh... Liệt!”haehyuk8693

“Tiểu Diệp, Tiểu Diệp...Uh...”

Tiếp theo đó lại là một hồi tình cảm mãnh liệt...

Bên ngoài, trên bầu trời cao có vài điểm nhỏ chợt lóe trong đêm đen, phảng phất như một lời chúc phúc tối chân thành dành cho đôi tình nhân đang chìm đắm trong hạnh phúc.

51. Chương 50

Edit – HaeHyuk8693

Anh linh

Bọn họ ở tại khách *** nghỉ ngơi khoảng hai ngày, Ngả Diệp mới có thể xuống giường đi lại được. Trước mắt, y nghĩ muốn quay về Lý phủ, đơn giản là vì muốn trả lại túi tiền mà Lý Đức Tân đã đưa cho y ngày đó, y không thích thiếu nợ của người khác, mà Hàn Liệt cũng đáp ứng rồi.

Trên đường trở về, Hàn Liệt mua một con ngựa... là một tuần mã khỏe mạnh màu đen.

Đây là lần đầu tiên Ngả Diệp kỵ mã, còn cùng Hàn Liệt ngồi cùng một chỗ, gắt gao dán sát vào nhau.

Tuy nói đường xá hơi có chút xóc nảy, nhưng có Hàn Liệt ở bên cạnh, chỉ cần hảo hảo tựa vào trong lòng Hàn Liệt, y liền cảm thấy như phiêu phiêu dục tiên(nhẹ nhàng bay bổng như thần tiên).

Y không khỏi quay đầu lại, ngồi ở phía sau chính là Hàn Liệt đang kéo giữ dây cương, điều khiển con ngựa, bộ dáng của hắn lúc này xem vào mắt cực kỳ anh dũng, mạnh mẽ lại oai vệ.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Ngả Diệp, Hàn Liệt hạ thấp đầu nhếch miệng cười nói: “Sao vậy? Lại muốn rồi sao?”

Nghe vậy, cả khuôn mặt Ngả Diệp đều trướng hồng như cục máu, chu chu môi kháng nghị.

“A... Tức giận?” haehyuk8693~ aka NY

Ngả Diệp lắc đầu, bất quá cái mỏ chu cao cao kia rõ ràng đã nói rõ Ngả Diệp lại đang nổi lên tính tình tiểu hài tử của y rồi. Hàn Liệt không khỏi tươi cười, một ngón tay vô thanh vô tức đụng vào hậu đình của Ngả Diệp. Tuy là cách một lớp quần, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận rõ ràng bờ mông hoàn mỹ của Ngả Diệp.

“Liệt...” Ngả Diệp nhìn quanh bốn phía, rồi giật mình phát hiện hai người bọn họ đã bắt tri bất giác tiến vào một bãi tha ma từ lúc nào!? Bất quá tuy là bãi tha ma, các quỷ hồn lại ngoài ý liệu xuất hiện rất ít.

“Đừng lo lắng! Không có việc gì đâu, có ta ở đây!” Hàn Liệt vui đùa vào mái tóc của Ngả Diệp, hít ngửi hương thơm mê người từ Ngả Diệp. Mà cánh tay trống còn lại cũng đã bồi hồi ở bên ngoài hậu huyệt của y, ngẫu nhiên còn có thể mò mẫm tới phần đùi trong mẫn cảm.

Ngả Diệp đỏ khốc đỏ cười, rất bội phục hắn vậy mà có thể ở một bãi tha ma động tay động chân với y...

“Tiểu Diệp... Ở trên ngựa thử xem, có được không?”

“Hả?” Yêu cầu rõ ràng như vậy, Ngả Diệp rất nóng lòng muốn thử, bất quá nơi này là bãi tha ma à...”Ra khỏi nơi này, tìm một chỗ không có người được không?”

“Hảo! Luôn nghe theo lời người!”

“Uh.” haehyuk8693~ aka NY

Đang lúc hai người bọn họ đang muốn hôn hôn môi thì...

“Oa oa oa...”

Từ phía sau có một trận tiếng khóc la truyền đến. Thanh âm kia rõ ràng được vọng ra từ giữa những ngôi mộ tầm thường nhất so với các nơi khác lại cực kì hoang vu.

Bọn họ giục ngựa đi tới, hướng đến nơi tiếng khóc truyền đến nhìn lên.

“Hả? Sao lại có người?”

Ngả Diệp nhận ra quỷ nam đang ôm đứa trẻ sơ sinh kia!

Đó chính là nam quỷ ngày đó khi y bị đám đại hán kia bao vây, hắn đã nhắc nhở y chú ý đến bọn họ trước đó.

“Thay ta chiếu cố con ta... Van cầu các người!” Không chờ bọn hán phản ứng lại, nam quý kia đã ôm theo đứa bé mới sinh bay tới trước mặt hai người, cũng quỳ xuống đau khổ cầu khẩn.

Thấy bọn họ không nói chuyện, nam quý hướng bọn liên tục kể rõ tình huống của mình. haehyuk8693~ aka NY

Đại khái chính là, hán bởi vì ngày thường xinh đẹp cho nên mới bị tên đại hán kia coi trọng. Hán vốn có thể phản kháng lại, nhưng mà đám đại hán kia lại bắt đi người yêu của hán... Cũng chính là ca ca của hán và hài tử đến uy hiếp, bởi vậy vì không còn cách nào khác hán cũng chỉ có thể trở thành công cụ tiết dục cho đám khốn nạn kia, rồi sau đó bị bọn chúng luân phiên cường bạo đến chết. (T^T

)

Nghe đến đó, Hàn Liệt không khỏi nắm chặt song chương... Sớm biết vậy ngày đó hán đã tiện thể đem cả lũ ác ôn này đập cho chết hết! Thật sự là thả cọp về núi mà!

Còn Ngã Diệp lại như đã phát giác có chút không bình thường...

“Đây là con ruột của người? Nhưng người yêu của người... vốn là ca ca người... còn là nam nhân à!”

“Nam nhân sao không thể sinh con? Huynh đệ lại sao không thể cùng một chỗ?” Quý hồn cười cười, còn nói: “Chúng ta muốn có một gia đình hoàn chỉnh, nên đã đi đến đảo Bồng Lai cầu được sinh tử... Nhưng... Ta còn tưởng rằng một nhà của ta về sau sẽ viên mãn rồi, nghĩ không ra lại gặp phải đám đại hán kia... Nói đến đều là ta không tốt, là bọn hán coi trọng dung mạo của ta, ta đáng ra phải nghe lời cảnh báo của ca ca, đừng tùy ý ra ngoài xuất đầu lộ diện. Nhưng nếu ta không ra ngoài làm nam kỹ, nếu chỉ dựa vào ca ca của ta, căn bản không có cách nào nuôi sống cả nhà à... Ô ô...”

Quý hồn càng nói càng khổ sở, Ngã Diệp không nhịn được xuống ngựa, đi tới trước mặt hán nói: “Hài tử nếu để cho chúng ta nuôi dưỡng, vậy còn người?”

“Ta sao? Đương nhiên phải đi tìm ca ca ta rồi, hán đã đầu thai, ta muốn đi theo hán.”

Đó là lần đầu tiên Ngã Diệp nhìn thấy nụ cười của quý hồn, nụ cười rất đẹp còn có hai má lúm đồng tiền, khó trách sẽ bị... Quên đi, y không dám suy nghĩ sâu xa hơn nữa!

“Đăng Nhi bởi vì theo ta, bị lây nhiễm âm khí, cũng dần dần thành quỷ... Hy vọng các người có thể hảo hảo chiếu cố nó, nếu có kiếp sau, Hàn mỗ tất sẽ báo ân này!”

Câu nói vừa rồi của quý hồn đã làm cho hai người hết sức kinh ngạc, bọn họ đồng thời hỏi ra:

“Nhi tử của người gọi là Hàn Đăng?!”

“Không sai.” haehyuk8693~ aka NY

“...”

Hai người nhìn nhau cười, cùng nghĩ đến một việc..

52. Chương 51

Tính cách cùng giáo dục – HHHHH

Cáo biệt Quý hồn, Ngã Diệp thật cao hứng đem Hàn Đăng ôm vào trong ngực, thỉnh thoảng lại hướng nhóc làm quỷ mặt, đem đầu ngón tay lượn tới trong miệng của nhóc để cho nhóc mút mút. Mà y chung quy cứ cảm thấy đứa trẻ mới sinh này đã từng gặp gỡ với y trước kia rồi, cảm giác còn rất thân thiết.

“Hả!? Liệt! Người xem... Đăng Nhi cười! Đăng Nhi cười!”

Nghe vậy, Hàn Liệt bĩu môi... Kỳ thật đối với Hàn Liệt mà nói, Hàn Đăng tươi cười gì gì vốn chẳng có chút đẹp mắt, ngược lại chỉ có nụ cười sung sướng của Ngã Diệp, mới có thể làm cho hán cảm nhận được một sự ấm áp không nói nên lời. haehyuk8693

Sớm biết vậy đã không đáp ứng quỹ hồn kia thu dưỡng Hàn Đăng rồi, làm cho hần bây giờ phải mất đi cơ hội cùng Ngả Diệp làm chuyện vợ chồng trên lưng ngựa à!

Nơi này không phải là bãi tha ma, nơi này đã là cánh đồng bát ngát không có bóng người rồi đấy!

Ngả Diệp dĩ nhiên đã quên mất chuyện vừa nãy, y bây giờ còn đang tập trung chơi đùa với nhóc Hàn Đăng kia! Còn làm mất quỹ nữa chứ!

Bất quá xem Ngả Diệp đối với đứa nhỏ cưng chiều như vậy, hần cũng không thể nói ra câu gì, đành phải ở một bên nhẩn nại cùng...đổ kỵ!

“Hả! Ngươi rồi! Liệt... Hài tử ở chỗ này, vậy... vậy chúng ta làm sao mà làm à?”

Nghe vậy, Hàn Liệt nguyên bốn đang bực mình vì nguyên nhân nào đó đã bị những lời này càn quét sạch bách, hần nhìn Ngả Diệp một chút, lại nhìn qua Hàn Đăng...

Hần đột nhiên nghĩ ra một biện pháp!

Hần xoay cổ sang trái rồi lại ghé sang phải, nói: “Tiểu Phùng? Ngươi có đây không?”

Hàn Liệt mới vừa nói xong, một thiếu niên quỹ hồn lập tức xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Hàn thúc thúc, tìm ta có việc sao?” haehyuk8693

“Thay ta trước chiếu cố đứa nhỏ này, không thành vấn đề đi?”

“Tốt!” Phùng Lịch không thể chờ đợi mà tiếp nhận đứa nhỏ Hàn Đăng... Ông trời không phụ khổ tâm của hần, hần cuối cùng đã đợi được y rồi!

“Cảm ơn ngươi!”

Đợi Tiểu Phùng ôm theo Hàn Đăng biến mất, Ngả Diệp liền kéo góc áo của Hàn Liệt, sắc mặt còn có điểm thẹn thùng, nhưng lại không quá nữ khí.

“Liệt...”

“Ha hả... Chờ không nổi nữa rồi à?” haehyuk8693

“Ân...” Ngả Diệp cũng không phủ nhận, tự động dịch về phía trước, cái miệng khe ưỡn cao, có chút khấn trương bắt lấy bờm ngựa: “Như vậy được sao? Ha ha...”

Bàn tay to bự của Hàn Liệt đã sớm không thể chờ đợi được mà liên tục nắn bóp cánh móng *** mỹ của y: “Hết thấy cứ để cho ta tới là tốt rồi, ngươi chỉ cần rèn rũa mà thôi, ha hả...”

“Liệt! A ân... Chờ một chút... Ta còn chưa có chuẩn bị... Uh a a...” Hàn Liệt đưa tay chuyển qua trên lưng của y, chậm rãi cỡi xuống vạt áo, lấy tay sờ sờ một đường thẳng đến phần háng của y, trườn đến bắp đùi non, tiếp theo lại bắt lấy ngọc hành mẫn cảm, ra sức khiêu khích bộ lộng nó.

Bởi vì một tay đang kéo lấy dây cương, nên tất cả động tác của Hàn Liệt đều được hoàn thành bằng một cánh tay.

“Liệt... Ngươi trước đem ngựa dừng lại...A a...” Cảm thấy phân thân của y dưới sự khiêu khích của Hàn Liệt rất nhanh đã có phản ứng, y bất an xoay xoay thân thể.

“Không nên! ... Ngươi phải tin tưởng ta!” Hàn Liệt đem thân mình tựa vào trên vai Ngả Diệp, ghé vào lỗ tai y phun vào một hơi khí ấm, thưởng thức vài sợi tóc khe lay động bên tai y.

Không có cách nào chống cự lại những vuốt ve đầy thành thạo của ai kia, đang lúc Ngả Diệp cứ nghĩ mình sẽ như vậy tiết ra trong tay đối phương, Hàn Liệt vậy mà lại nổi lên ý xấu cầm chặt lấy dục vọng đang phần chân bưng bưng của y.

“Ha... Buông ra... Liệt... Ta thật là khó chịu...” Y nghĩ muốn bắn ra, nhưng Hàn Liệt không cho phép.

“Vậy ngươi kêu to thêm chút nữa... để cho ta biết ngươi đang vui sướng!”

Nghe vậy, Ngả Diệp liền dùng sức rên rỉ, thân thể còn khó nhẹn xoay lắc không ngừng: “Uh uh... Ha ~! ~ Liệt! Xin người... Để cho ta bắn... để cho ta...a a...”

Hàn Liệt cực kỳ hài lòng với biểu hiện của y, trong phút chốc hần đưa tay buông ngọc hành ra, chất lỏng trắng sữa cứ như vậy bắn thẳng tới, thấm ướt cả tay Hàn Liệt.

“Ném thử đi...” haehyuk8693

Ngả Diệp nghe lời há mồm, chậm rãi hút lấy dịch thể trong tay Hàn Liệt, sau lại thỉnh thoảng gặm vết chai thô to, lúc hàm răng của y chạm vào mảnh da cứng rắn thô ráp, đó là một loại cảm giác kỳ diệu không nói nên lời.

“Ăn ngon không?”

Chất lỏng trắng sữa kia vốn là vị đạo của y... Bất quá y yêu nhất mùi vị trên đầu ngón tay Hàn Liệt à! Y gật đầu, đột nhiên đỉnh đặc nói: “Liệt, người có thể tiến vào không?”

Đây hiển nhiên là một yêu cầu rất *** mỹ, nhưng lại không hề có một tia phong trần, hết thảy chỉ là một lời cầu yêu rất đơn thuần.

Hàn Liệt cười cười, cách lớp quần, hần lại đem tính khí trướng đại của mình nhẹ nhàng đụng chạm với hậu đình của đối phương, thông thả cọ cọ chà xát. Quần áo che chắn trên thân mình của hai người đều đã có chút chật chội, bởi vậy hai người bọn họ cho dù không có trần như nhộng, cũng có thể rõ ràng cảm giác được sự nhiệt tình cùng độ ẩm truyền đến từ cơ thể của nhau.

“Uh hừ...” Ngả Diệp vừa nắm chặt bờm ngựa, một bên cắn môi dưới, nhắm lại hai tròng mắt lẳng lặng cảm thụ nơi nóng rực kia của Hàn Liệt. Cho dù đã cắn chặt môi dưới, nhưng y vẫn không có biện pháp khắc chế được tiếng rên rỉ của mình.

53. Chương 52

“Gọi ta...” haehyuk8693

“Liệt... Ha ha...” Hàn Liệt đột nhiên thẳng tiến về phía trước, làm cả người Ngả Diệp đều bị kinh hách, không cẩn thận dùng lực, đá vào con ngựa.

Con ngựa bị đá trúng lập tức dựng thẳng cả thân mình, tiếp theo liền mất đi không chế đâm thẳng về trước...

May mắn Hàn Liệt phản ứng cực nhanh, nhìn con ngựa phát điên chạy trời chết, hần liền ôm lấy Ngả Diệp, dứt khoát nhảy về phía sườn trái. Dựa vào thân thủ nhạy bén, hần ở trên không trung lộn một vòng, sau đó hai chân liền tiếp đất.

“Xin lỗi, ta không nên đột nhiên như thế...ta nên trước nghĩ đến an toàn của người, không bắn khoắn đến hậu quả, ta...ngô...”

Kỳ thật trong tích tắc vừa rồi, trái tim của Hàn Liệt đã chấn động mãnh liệt, may mắn Ngả Diệp không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nếu không hần nhất định áy náy đến chết! Bất quá, mặc dù Ngả Diệp không có việc gì, hần vẫn không cách nào tha thứ chính mình, ngay lúc hần dùng dùng nói ra một đoạn xin lỗi thật dài với Ngả Diệp, một đôi mềm mỏng lại đột nhiên ngăn trở lời xin lỗi của hần —— không thể nghi ngờ đây chính là cặp môi thơm ngon của Ngả Diệp.

Hồi lâu, Ngả Diệp mới cam nguyện rời đi bờ môi của Hàn Liệt, ngược lại còn kéo lấy tay hần, chỉ đến bờ sông nói: “Liệt, nơi này có sông, ta muốn vào trong đó tẩy một chút, được không?” Tuy nói vừa rồi mới phát sinh một hồi kinh hiểm ngoài ý muốn, bất quá Ngả Diệp vẫn như không có gì xảy ra, hơn nữa vẻ mặt của y thoạt nhìn còn giống như chưa đã thèm... căn bản không có đề cập đến chuyện vừa này...

“Ân...” Ngả Diệp của hần thật sự là thiện giải nhân ý (am hiểu ý người)...

Ngả Diệp tự mình cởi bỏ quần áo, giao cho Hàn Liệt xong liền kích động nhảy xuống giữa lòng nước trong suốt.

Da thịt trắng nõn nà, phía trên còn có vài bọt nước áp lên, điều động lòng người nhất chính là nụ cười trên mặt y, thản nhiên, tự tiểu phi tiểu, tựa như một tiên tử không nhiễm chút khói lửa nhân gian.

Thấy thế, Hàn Liệt rốt cục giống như đã bị mê muội, ném quần áo của Ngã Diệp sang một bên rồi lập tức hướng đến chỗ của y, vừa đi vừa cởi quần áo trên người mình. Bất quá Ngã Diệp tựa hồ chưa phát hiện ra, y còn đang khom lưng đem nước tưới lên người mình, thuận tiện còn tìm kiếm mấy con cá, xúc cảm khi chạm đến vẩy cá lạnh như băng làm cho y rất thoải mái.

“Tiểu Diệp!” haehyuk8693

“Liệt!? ... Ngô ân... Ngô ngô...”

Hàn Liệt không nhìn được, từ phía sau ôm chặt lấy Ngã Diệp không hề phòng bị, lật qua khuôn mặt của y, nhắm ngay đôi môi đỏ mọng hôn lên.

Hai người ở ngay chính giữa sông không hề cố kỵ hôn môi nồng nhiệt, Hàn Liệt còn thuận thế đem đối phương áp đảo. Nước sông trong suốt thấy đáy, nhưng hẳn lại không chút nào bận tâm đến mấy con cá chung quanh...

“Tiểu Diệp, có lạnh không?” Hàn Liệt đem y đặt ở dưới thân, dùng đôi tay to bự an ủi lần mò toàn thân y. Mặc dù nước sông vốn rất băng lạnh, bất quá toàn thân Ngã Diệp lại rất ấm áp, nhất là những nơi bị Hàn Liệt vuốt ve qua. Bởi vậy y liền lắc đầu, vươn tay đến vòng quanh cần cổ của Hàn Liệt, còn bưng bình ở phía sau gáy hẳn mút một cái.

“Liệt...” Ngã Diệp vuốt ve hôn ngân vừa mới được mình tạo ra trên người Hàn Liệt, tiếp theo lại có chút bốc đồng tuyên bố: “Người là người của ta!” Vừa nói xong y lại càng ôm chặt đối phương vào trong lòng.

Hàn Liệt ha hả cười, ngón tay xẹt qua làn da *** té của Ngã Diệp trong nước, tiếp theo đó lại sờ đến gương mặt, cổ, ngực... Rất nhanh đã tới bên ngoài lỗ nhỏ, hai ngón tay cứ thế tiến quân thần tốc, ở trong nội bích căng chặt khuấy đảo trở mình, bất quá bởi vì lực cản dữ dội từ sức nước, cử động này của hắn cũng không dễ dàng.

“Tiểu Diệp...Ta ở chỗ này muốn người, có được không?”

Hàn Liệt vừa mới hỏi xong, bàn tay của Ngã Diệp đã lặng lẽ dò xét đi xuống, cầm lấy phần thân cực đại của đối phương, trong chớp mắt y đã bị hù không nhẹ, đỏ mặt nói: “Người... Người đã...”

“Ha hả...” Hàn Liệt hớp lấy nước sông xoa xoa lên hai gò má khô nóng đỏ bừng của Ngã Diệp, vừa hỏi: “Cho ta làm được không?”

Ngã Diệp dừng một hồi, thấp giọng hỏi: “Nếu như ta nói không thì sao?”

“A... Tiểu Diệp à, thân là một người nam nhân, điều trọng yếu nhất chính là phải biết chịu trách nhiệm.” Hàn Liệt không có trả lời vấn đề của y, ngược lại còn đột nhiên nói ra một câu chẳng chút liên quan này.

“Hả?” Ngã Diệp nghiêng nghiêng đầu sang trái, sắc mặt tràn đầy nghi vấn: “Chịu trách nhiệm gì?”

“Còn hỏi?!” Hàn Liệt cười xấu xa, trông mắt hướng xuống phần thân dưới của mình, chuyển qua dục vọng đang trào dâng hừng hực, sau đó lại nhìn sang Ngã Diệp, nháy nháy lông mi, rất hiển nhiên đây là một loại ám hiệu ngầm.

Bất quá Ngã Diệp vẫn trưng ra vẻ mặt rất khổ não, tay trái nắm chặt hòn đá nhỏ trên sông, khẩn trương hỏi: “Ta... Ta phải làm sao để giúp người...?”

“Chính mình tự nghĩ cách, ngẫm lại xem trước đây ta đã làm thế nào!” Hàn Liệt không có trả lời, bởi vì hẳn hy vọng y sẽ tự mình hành động. Nói không chừng Tiểu Diệp của hắn còn có thể đưa ra một sáng ý thập phần kinh người à.

“Dạ...” Ngã Diệp đáp một tiếng, nhìn thứ kia đã cương trưởng đến cực đại suy nghĩ một hồi, rồi lại vươn bàn tay vừa mới rút về, cúi thấp đầu, hé miệng đem phần thân cực đại ngậm vào trong miệng, nhất cổ tác khí thâm nhập sâu vào cổ họng.

“Tiểu Diệp, đừng đâm sâu như vậy, sẽ bị thương!” Hàn Liệt hét lớn một tiếng, bàn tay to hướng đến hai khoảq thù du nổi bật trên ngực Ngả Diệp nghiêm nghịq trừng phạt.

“Đừng đừng!! Ân... Ha ha...” Ngả Diệp nhắm mắt lại, đầu hướng ra phía sau, tiếp theo y lại dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm mát phân thân trong miệng, bất quá liếm một chút y lại lùi về, rồi lại dùng hàm răng thoảng ma sát trên phân thân nóng rực đang phồng càng ngày càng lớn hơn.

Hàn Liệt nhìn cái hành động dục cự còn nghênh(muốn nghênh còn cự tuyệt) này mà tâm tư ngứa ngứa muốn chết, thiếu chút nữa đã mất đi lý trí đề đầu Ngả Diệp ra, bất y ngâm sâu vào cuống họng, đem phân thân của hần hoàn toàn mát liếm.

“Uh uh... A...A...Hừ hừ...” Hành động này đã làm cho Ngả Diệp thiếu chút nữa đã thở không nổi, bất quá may là Hàn Liệt đã kịp thời phát hiện, buông lỏng tay ra, uy hiếp nói: “Còn *** nghịch thể nữa ta sẽ phạt người!”

“Đừng đừng...” Sắc mặt Ngả Diệp đã hồng nhuận lên, cái mũi cố gắng hấp lấy không khí, chuyên chú nhắm nháp phân thân cực đại đang ngâm trong miệng, bộ dạng của y lúc này lại không hề *** đấng, ngược lại còn chọc người thêm mê say.

Nhìn Ngả Diệp đang dùng chiếc miệng nhỏ nhắn của mình cố gắng hầu hạ hần, Hàn Liệt gầm nhẹ một tiếng, đem toàn bộ dịch thể bắn vào trong miệng Ngả Diệp.

“Nuốt không được thì đừng miễn cưỡng!” haehyuk8693

Mất thấy bộ dạng Ngả Diệp đang xanh mặt cố đem đồ vật của hần nuốt vào, Hàn Liệt cực kỳ đau lòng, vỗ về vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của người yêu. Bất quá Ngả Diệp lại lắc đầu cự tuyệt, chậm rãi đem đồng dịch thể, một giọt cũng không chứa nuốt hết vào trong cuống họng — đó là của Hàn Liệt à, dù thể nào y cũng không muốn lãnh phí.

“Liệt... Đừng ân...” Hàn Liệt hăng hái bưng bưng vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ mọng dính đầy dịch thể của hần, một bên lại dùng bàn tay thô to khê chạm vào đỉnh dục vọng của Ngả Diệp —— mà phần trên đỉnh chóp tựa như đang rỉ ra một dòng dịch thể màu trắng sữa...

“Hảo! Được rồi...đến lượt ta chịu trách nhiệm với người...”

“Uh? Ha ha...”

Hàn Liệt cười cười dùng một tay nhẹ đâm vào mật huyết đã ướp nếp dịch thủy của Ngả Diệp, “Hảo ẩm ướt... Muốn ta đi vào trong này không?”

Hần hiển nhiên là đang hỏi lời vô ích, một mặt cũng là vì muốn hảo hảo thưởng thức biểu tình mâu thuẫn muốn đáp lại không nên lời của ai kia.

Cuối cùng, Ngả Diệp tất nhiên là không nhận được nhìn về phía hần, đỏ bừng mặt nói: “Liệt... Ta không nhận được nữa...”

“Hử?” Hàn Liệt niết niết mông cánh hoa, mang theo vẻ mặt cười xấu xa nhìn y.

“Tiến vào...”

“Tiến vào... Nơi nào?” haehyuk8693

“Nơi này...” Ngả Diệp chỉ vào hậu đình của mình, nhưng Hàn Liệt lại không quá hài lòng với câu trả lời này.

“Nói! Nơi nào?”

“Ta...động khẩu... phía sau...” Ngả Diệp lấy tay che lấy khuôn mặt đã sắp đỏ hồng thành quả táo, vừa chậm chạp lại nhỏ giọng nói ra câu này.

“Hảo! Sớm nói ra một chút đã không phải chịu khổ rồi, đúng chứ?”

“Ta...A a... Ác...” Hàn Liệt mạnh mẽ thẳng tiến vào hậu đình, làm cho y không được báo động trước kêu lên thất thanh.

Ngay trong tích tắc này, dục vọng đã tích lũy thật lâu của Ngã Diệp cũng nhân tiện tiết ra một lượt, hòa vào dòng nước nhẹ trôi đi, càng ngày càng xa — dù vậy dòng nước trước mặt vẫn trong suốt không thấy đáy.

“Như thế nào mà khoái đến nổi tiết ra luôn rồi?” Hàn Liệt nện nhẹ vào tảng đá, hẳn có điểm hối hận lúc Ngã Diệp bắn ra không có kịp nắm lấy vật nhỏ của y...

Quyết định rồi! Lần sau nhất định phải ngưng thần chú ý! Nắm chặt thời cơ!

“Ân... Liệt... Thật thoải mái, ta... Ta còn muốn! Còn muốn nữa!”

Hàn Liệt không nói chuyện, chỉ ôm lấy sắc mặt ửng hồng của Ngã Diệp, dùng răng *** tể gặm cắn thân thể của Ngã Diệp, cũng đem dục vọng rút ra, rồi lại chậm rãi từ từ đỉnh vào. Cử động chậm chạp như vậy tự nhiên không có cách nào thỏa mãn Ngã Diệp, cuối cùng, y đã dứt khoát giãy dụa thất lạng kháng nghị: “Liệt... Nhanh lên một chút... Ân ha... Tái sâu hơn nữa!!”

Nhìn bộ dáng Ngã Diệp chủ động tác cầu như vậy đã làm cho đầu óc Hàn Liệt lập tức trống rỗng, không thể không nghe theo lời y nói, đem dục vọng của mình đỉnh vào nơi sâu nhất, tốc độ cũng nhanh đến không thể bì kịp.

“Vù vù... Hả... Tiểu Diệp... Tiểu Diệp... Ngươi hảo chặt... Vù vù!”

“Liệt... Ta... Ha ha... Không được... ân...” haehyuk8693

Luật động kịch liệt của hai người đã làm cho mấy con cá chung quanh cùng bọt nước bắn tung tóe khắp nơi, bất quá hai người bọn họ vẫn chẳng mấy may để ý. Giờ đây, hai người họ đã hoàn toàn trầm luân vào thế giới của riêng mình, không có cách nào tự kiềm chế, muốn nói có bao nhiêu tình cảm mãnh liệt thì nhiều bấy nhiêu. Cuối cùng vào lúc lửa nóng trong người song phương cùng đạt tới đỉnh điểm, cả hai đều không thể dằn nổi mà đồng loạt tiết ra.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Hàn Liệt trực tiếp dùng nước sông tắm rửa sạch sẽ cho Ngã Diệp đang thở hổn hển. Trong tích tắc, ngón tay của hắn tiến nhập vào hậu huyệt của Ngã Diệp, hắn cảm giác được thân thể mẫn cảm này lại run rẩy một chút, hắn lập tức đè lại sóng lưng tràn ngập hôn ngân của đối phương, thấp giọng nói: “Không đem thứ bên trong rửa sạch, người sẽ bị đau bụng.”

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của Ngã Diệp có chút mất mát, ngập ngừng nói: “Hả... Nhưng là...”

“Không được! Nhìn ngươi...mệt thành như vậy, hôm nay không thể làm nữa!” Bất quá y còn chưa nói ra yêu cầu, đã bị Hàn Liệt nhìn thấu rồi, còn bị cự tuyệt, cho nên y chỉ có thể hạ thấp nửa thân dưới, vươn tay trảo lấy hòn đá gập gập đầu. Sau khi nhấp lấy một hớp nước sông làm trơn hòng, Ngã Diệp mới không cam lòng nói: “Ác... Được rồi... Ha ha... Nói không làm... mà sao còn sờ ta nữa... nơi đó...”

Y rõ ràng cảm giác được phân thân của mình đang bị cái gì đó đảo qua.

“Không có à...” Hàn Liệt đang chuyên tâm thay y rửa sạch hậu đình cũng cảm giác được kỳ quái, thế là hắn liền hướng về phía dưới quan sát... haehyuk8693

Một con cá nhỏ đang bơi qua bơi lại trước phân thân của y, đuôi cá còn đang không ngừng quét qua chỗ kia...

Hàn Liệt nhếch miệng cười, đem con cá vớt lên ném đi thật xa...xa xa xa.

“Nghĩ muốn đoạt Ngã Diệp với ta à... Không có cửa đâu cưng!”

Quý ba ba –

54. Chương 53

Quý đánh tường

Ứng Duyệt lạnh mắt nhìn Vương Doãn Kiệt nửa người nửa quỷ trước mặt, hồi lâu mới mở miệng: “Đều là lũ phế vật! Tên quỷ u lam kia chẳng những không thể thương tổn được một cọng tóc của Hàn Liệt, ngược

lại...khi đó Đức Tân cũng ở trong khách *** này, người rút cuộc có phải cố ý không quan tâm đến sự an toàn của Đức Tân không hả?!”

“Người nói cái rắm gì thế?!” Vương Doãn Kiệt vỗ mạnh lên bàn, cả giận nói: “Cmn chứ, nếu không phải cái tên Lý Đức Tân kia đeo Trương Lạn Chỉ trên người, U Lam nhất định đã bắt được Tiểu Diệp làm con tin, ép Hàn Liệt đi vào khuôn khổ!”

“A... Ta còn phải cảm tạ Đức Tân đã đeo ấn phù kia ở trên người...” Ứng Duyệt còn chưa nói xong, đã bị Vương Doãn Kiệt vỗ mạnh một cái tát vào mặt. Y nhất thời không thể bắt bẻ được gì, lão đảo một cái té trên mặt đất, bất quá tươi cười đắc ý trên mặt của y vẫn chưa giảm bớt nửa phần, tự mình đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên quần áo: “Thối tha! Ta chẳng muốn làm âm ỉ với người... Đức Tân phải về phủ rồi, chúng ta cũng cần phải trở về...”

Ứng Duyệt tươi cười chẳng chút hảo ý...

Bất quá Vương Doãn Kiệt cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao hắn đã quen với tính tình âm dương quái khí của Ứng Duyệt, thẳng thừng phun một bãi nước bọt lên trên mặt đất, phẫn hận nói: “Ta lần này nhất định phải diệt trừ Hàn Liệt!” Nói xong hắn liền nhập vào trong thân xác của Ứng Duyệt.

Ngoài cửa sổ, một cặp mắt trống rỗng vẫn đang nhìn theo nhất cử nhất động của Ứng Duyệt cùng Vương Doãn Kiệt... Cũng âm thầm cảm thán năng lực của chính mình còn chưa đủ, đồng thời, trong bảo khối màu lam của hắn lại có một chú cá vàng trượt ra...

Chạy vài ngày đường, Ngã Diệp và Hàn Liệt cuối cùng cũng về đến Lý phủ, chỉ là trong tích tắc, khi bọn họ bước vào phủ đệ, Hàn Liệt liền cảm giác được một bầu không khí cổ quái ở nơi này, bất quá lúc hắn phát hiện được đã không còn kịp rồi...

“Liệt? Người sao lại không đi nữa?” Ngã Diệp sau khi phát giác được dị trạng của hắn liền dừng lại hỏi.

Chỉ thấy Hàn Liệt đi tới trước ôm lấy y, sắc mặt nhất thời ngưng trọng.

“Liệt?”

“Đừng sợ! Tiếp tục bước đi!” Sắc mặt Hàn Liệt nhanh chóng hòa hoãn xuống, đi tới phía trước Ngã Diệp.

“Ân.”

Bất quá Ngã Diệp vẫn kiên trì muốn sống vai cùng Hàn Liệt đi vào trong. Y cũng không phải đồ kém cỏi à! Y không thể trốn ở phía sau Hàn Liệt được!

Hàn Liệt nhìn thấy vậy cũng mỉm cười vui vẻ, vươn cánh tay cường tráng khảm y vào trong ngực, hai người chậm rãi hướng vào bên trong.

Điều quý giá ở đây chính là, cho dù đi như thế nào bọn họ đều trở về cùng một địa phương, cùng một tảng đá lớn, cùng một thân cây... làm cho Ngã Diệp phải chứng kiến đến tám lần cái bồn cây mà Lý Đức Tân yêu nhất. Đến đây, y đã không tự chủ được bắt lấy tay Hàn Liệt, khẩn trương hề hề hỏi: “Sao thế này? Chúng ta đã đi lâu lắm rồi phải không?”

55. Chương 54

Khách không mời

Ngay lúc Hàn Liệt còn đang cùng Ngã Diệp thỏa mãn lẫn nhau, Ứng Duyệt cùng Vương Doãn Kiệt đã nhanh chân chạy đến Lý phủ trước khi Lý Đức Tân trở về. Lúc này, Vương Doãn Kiệt đang bám vào trên người Ứng Duyệt, nên cho dù người đàn ông cao to đang đứng ở trước cửa có đạo hạnh cao thâm cùng kinh nghiệm tróc quỷ phong phú, hắn ta cũng không có cách nào phát giác ra được.

Chỉ nhìn thấy nam tử cao lớn kia đang cầm trong tay một trường kiếm màu đỏ có hoa văn hình rồng, một thân đạo bào bạch sắc đang theo gió phiêu dật, vừa nhìn là thấy ngay một bộ dạng tiên phong đạo cốt.

“Tại hạ Trương Trạch Khiêm, ngài chính là Ứng Duyệt công tử?” Nam tử mặc dù cao lớn, bắt quá bước đi vẫn rất thư thái nhẹ nhàng. Còn người nhìn qua cũng tương đối hiểu biết lễ tiết, lời ăn tiếng nói không tầm thường, vừa thấy người trước mặt liền hướng Ứng Duyệt đánh tiếng chào hỏi.

“Không sai. Đạo trưởng bên này, xin mời!” haehyuk8693

Lúc đi trên đường, Trương Trạch Khiêm không ngừng quan sát hoàn cảnh chung quanh phủ, kỳ thật khi hắn tới bên ngoài phủ, hắn liền cảm giác được âm khí bên trong rất nặng, nhất là nơi bồn cây Ngả Diệp... Đôi mắt sắc như chim ưng của hắn chuẩn xác dừng lại nơi bồn cây mà Ngả Diệp vừa ở hồi lâu, bắt quá âm khí nơi này cũng không phải loại sẽ hại người, cho nên hắn cũng không đem nó để trong lòng.

Trừ bồn cây Ngả Diệp ra, mỗi dạng đồ vật ở nơi này đều làm cho hắn cảm thấy cổ quái. Lâu các, lược đồ, tử quần áo, con cá trong áo, mảnh vải màu xanh lam đang nằm trên giường... Khi nhìn thấy mảnh vải xanh lam kia, hắn lại cảm thấy giống như đã từng thấy ở nơi nào, nhưng hắn nghĩ mãi cũng không ra.

“Đạo trưởng? Chẳng lẽ phủ đệ này thật sự không sạch sẽ?”

Lúc Ứng Duyệt đang hỏi vấn đề này, ánh mắt sợ hãi hoàn toàn viết lên trên mặt y. Vương Doãn Kiệt nhìn thấy mà cười lạnh trong lòng...

Người này rất biết giả bộ! Tốt lắm!

“Có... Hơn nữa còn nhiều đến không thể đếm hết!” Vẻ mặt của Trương Trạch Khiêm trở nên ngưng trọng, lại nói: “Báo cho Lý thiếu gia, tốt nhất nên chuyển nhà.”

“Không có cách nào diệt trừ được sao?” haehyuk8693

“Haii! Bắt quá... Cần một chút thời gian.”

“Vậy thì được! Đạo trưởng ngài cứ việc yên tâm làm phép, có cái gì cần ta hỗ trợ thì ngài cứ nói ra!”

Trương Trạch Khiêm cúi đầu đánh giá Ứng Duyệt... Dù chỉ là một thiếu niên, nhưng ngôn hành cử chỉ của y lại thành thực như một nam nhân trưởng thành.

Hắn đánh giá trong chốc lát, mới nói: “Tốt lắm! Ta phải lên trấn trên chuẩn bị vài thứ, qua vài ngày trở về, không cần làm phiền các người!”

“Tốt.”

Trương Trạch Khiêm mới vừa đi ra, Vương Doãn Kiệt liền dẫn theo Ứng Duyệt ra khỏi thành...

“Tiện nhân! Người khi nào thì mời hắn tới?”

“Ha hã... Ta không nghĩ tới đạo hạnh của người đã tới tình trạng này rồi... Tên Trương Trạch Khiêm kia vậy mà lại không có cách nào cảm nhận được âm khí của người.” Ứng Duyệt lúc này mới có chút hối hận, sớm biết vậy y đã không vì nhất thời ghen tỵ mà để cho Vương Doãn Kiệt phụ thân rồi. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng có một ngày y sẽ xong đời. Mặc dù biết mọi chuyện như thế, bắt quá Ứng Duyệt vẫn miễn cưỡng giả bộ như bản thân rất chừng mực, lấy ánh mắt thật bình tĩnh nhìn đối phương...

Ứng Duyệt y đã suy nghĩ gì thế này? haehyuk8693

Nhưng không có đường lui nữa rồi! Để bảo vệ Lý Đức Tân, một khi phải đối mặt với khoảnh khắc kia, y nhất định sẽ cùng Vương Doãn Kiệt đồng quy vu tận...

56. Chương 55

Quý báo ân

Hàn Liệt ôm Ngả Diệp bởi vì miệt mài quá độ mà đang mơ màng buồn ngủ để vào ao ước bên cạnh, bắt đầu công đoạn tẩy rửa sạch sẽ, theo sau lại giúp y lau khô thân thể, mặc quần áo vào, rồi lại ôm y đến dưới tàng cây hóng gió.

Hàn Liệt đưa tay xoa xoa cái trán ẩm áp của Ngả Diệp, rồi lại nhìn đến cái bồn cây mà Ngả Diệp vừa nãy đã nằm lên, kéo kéo khoe miệng nói: “Này.. Người rốt cuộc đến khi nào mới thả chúng ta ra ngoài đây? Nếu có chuyện gì thì nhằm vào một mình ta là đủ rồi, đừng thương tổn người yêu của ta, nếu không ta sẽ liều mình với người... Ách... Tuy nói ta đã sớm mất mạng...” Nói đến điểm này, Hàn Liệt lại khẽ nhún vai... Ngữ khí thật là bất đắc dĩ.

Vừa dứt lời, đột nhiên lại có một đạo ánh sáng màu bạc xuất hiện ngay trước mắt, thấy thế, Hàn Liệt nhất thời hiểu rõ, cẩn cẩn dực dực ôm lấy thân thể mảnh khảnh của Ngả Diệp, hướng về phía ánh sáng phát ra đi đến...

Cuối cùng hắn lại chạm mặt một thân ảnh màu lam.

Đó cũng chính là quỷ treo cổ mà bọn họ đã gặp mặt dưới tàng cây lúc trước!

Mà khi nhìn vào thân ảnh xanh lam kia, càng thần kỳ hơn, thứ đang lơ lửng bên tay áo của quỷ áo lam lại chính là hai bạn cá vàng mà Hàn Liệt đã mò được ngày hôm đó...

Lại nhìn xem khuôn mặt của quỷ thất cổ, ánh mắt của hắn vẫn trống rỗng như cũ, bất quá mái tóc của hắn đã mọc ra không ít, dài ngang ngực với mái tóc của Hàn Liệt. Chỉ có một điều duy nhất không giống là, mái tóc của hắn lại có màu xanh nhạt giống như màu lam của biển rộng, rất xinh đẹp.

“Đi? Người không phải là...” Hàn Liệt còn chưa hồi thần, Ngả Diệp trong lòng hắn đã dành trước mở miệng nói: “Liệt, hắn vừa mới nói với ta... Mới vừa nãy, trong phủ có một đạo sĩ đi vào, hắn sợ người gặp nguy hiểm mới đem chúng ta vấy vào nơi này, đợi đến khi đạo sĩ kia rời đi, hắn mới phóng chúng ta đi ra.”

Quỷ treo cổ gật gật đầu, sau đó tung người bay đi.

Hồi lâu, Hàn Liệt nhúc nhích khoe miệng nói: “Tuy nói hắn có điểm xen vào việc của người khác, bất quá ta cũng phải cảm tạ hắn. “

Nghe vậy, Ngả Diệp liền nhếch miệng “Liệt! Người sao có thể nói như vậy? Hắn đối với chúng ta tốt như thế, người đáng lý phải thật tình cảm tạ hắn!”

Hàn Liệt vung lên khoe miệng, gật đầu thuật lại: “Đúng là phải như thế... Người nói cái gì cũng đúng hết...”

Trông thấy Hàn Liệt phản ứng như vậy, Ngả Diệp có điểm tức giận, “Liệt! Ta rất chăm chú!”

“Hảo... Ta không lộn xộn nữa!” Hàn Liệt ngoài miệng thì trấn an y, nhưng cái tay thì lại không an phận sờ sờ cái mông cong cong của Ngả Diệp...

Ngay vào lúc bọn hắn còn đang liếc mắt đưa tình, Lý Đức Tân thân ở ngoài thành đã phát hiện một chuyện...

Hắn đã tận mắt thấy được điều đó! haehyuk8693

Lý Đức Tân đã tận mắt thấy cái thứ kia...Cái “người nam nhân” kia...bay ra từ trong thân thể của Ứng Duyệt, sau đó còn tạt vào mặt Ứng Duyệt một cái, nhưng hắn lại không cách nào xông lên trợ giúp Ứng Duyệt...

Vương Doãn Kiệt không có chú ý đến hắn, nhưng mà Ứng Duyệt thì lại có!

Ánh mắt của Ứng Duyệt lúc này thật sự có thể làm cho người khác cảm thấy vô cùng đáng sợ, tựa như đang nói —— Lý Đức Tân, ngươi nếu có dũng khí lại đây tiếp tay làm việc xấu, ta sẽ hận ngươi cả đời!

Hắn không thể đi giúp Ứng Duyệt, hắn sợ Ứng Duyệt thật sự hận hắn.

Bây giờ điều hắn có thể làm chính là hồi phủ, hơn nữa còn phải tích cực tìm phương pháp trợ giúp Ứng Duyệt! Bất quá... Hắn không lưu ý đến trên gương mặt tuấn tú cương quyết của Vương Doãn Kiệt ở xa xa... đã mang theo một nụ cười khiêu khích như có như không từ lúc nào...

57. Chương 56

Quý vương chân

Toàn thân trên dưới của Ngả Diệp lúc này đều đang rất mệt mỏi, nhìn thấy bộ dáng bất tỉnh nhân sự vô cùng đáng yêu này của y, Hàn Liệt suy nghĩ một chút, sau đó liền quyết định ôm y trở về phòng, để cho y hảo hảo nghỉ ngơi cả ngày. Phòng ngủ của y tại Lý phủ nằm ở tầng thứ tư, cho nên Hàn Liệt phải leo đến bốn tầng lầu...

Do lo lắng cho tình trạng thân thể của Ngả Diệp, tâm cảnh giới lúc bình thường của Hàn Liệt lúc này đã hoàn toàn biến mất. Bởi vì còn đang ôm theo Ngả Diệp nên hắn không có cách nào trực tiếp xuyên tường, cho nên hắn liền nhanh chóng dùng phương thức chạy bộ lên lầu.

Một tầng. haehyuk8693

Hai tầng

Ba tầng.

Rất dễ dàng chạy đến tầng thứ tư, ngay lúc còn thừa lại ba bậc cầu thang, chân trước của Hàn Liệt vừa bước ra, thì chân sau lại bị một thứ nào đó không biết danh tính ngáng đường, tiếp theo cả thất lưng của hắn đều bị bắt lấy, thứ kia chẳng chút nương tay tàn nhẫn kéo hắn xuống dưới.

Nhất thời không thể phản kháng, Hàn Liệt cứ như vậy mất đi thăng bằng, lăn xuống cầu thang...

Cho dù chính mình bị cầu thang đụng đau, nhưng Hàn Liệt vẫn là một lòng âm thầm che chở cho bảo bối trong lòng. Cánh tay của hắn vẫn chưa hề buông ra, một tay bảo vệ phần ót của Ngả Diệp, một tay gắt gao nắm giữ thất lưng y, cứ như vậy tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

“A...” Ngả Diệp được bảo vệ rất kín kẽ, qua trong chốc lát mới giương mở đôi mắt. Thấy chính mình vẫn an an ổn ổn nằm ở trong lòng Hàn Liệt, nhưng y cảm giác được tình huống chung quanh có vẻ không đúng! Mà hai người bọn họ còn đang nằm trên mặt đất này...”Liệt?! Người đã xảy ra chuyện gì?”

Ngả Diệp vội vã đứng lên, đem Hàn Liệt nằm thẳng trên mặt đất nâng dậy, chỉ thấy Hàn Liệt cười đến rất thoải mái...

Căn cứ vào tình cảnh của bọn họ bây giờ, nhất định là mới từ cầu thang té xuống đây...

Liệt... Hắn sẽ không bị té đến hồng đầu rồi chứ?! haehyuk8693

Trong nháy mắt ý niệm đáng sợ này vừa nảy ra trong đầu đã làm Ngả Diệp cảm thấy hít thở không thông, y lại càng dùng sức lay động hắn, “Liệt! Người mau đáp lại ta một câu!”

Nghe vậy, Hàn Liệt vừa cười, vừa hưng phấn bắt lấy hai tay của Ngả Diệp, nói: “Ha ha... Tiểu Diệp! Người biết chuyện này là đại biểu cho điều gì không?”

“Người cũng chảy máu rồi mà còn cao hứng đến vậy? Người nhất định là điên rồi... Đều là tại ta...” Phần gáy của Hàn Liệt chảy máu rồi, đầu óc của Hàn Liệt quả nhiên là bị đụng đến hồng rồi, cũng đều là vì bảo vệ y... Đều là lỗi của y hết!

“Không phải cái này! Tiểu Diệp...” Hàn Liệt sờ sờ phần gáy của mình, ngón tay dính đầy máu tươi cứ như vậy hiện ra ở trước mắt Ngả Diệp, “Người nhìn! Ta chảy máu rồi! Ta đã biết đau đớn rồi!”

Bất quá, Ngả Diệp không có cách nào hiểu rõ ý nghĩ điên cuồng này của hắn, y vội cúi xuống lật thân thể của hắn qua, thẳng thừng hỏi: “Còn có chỗ nào đau nữa?! Để ta xoa cho người...” Chợt, y đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, quỳ xuống thân thể, vỗ về hai gò má của Hàn Liệt, “Người... Người...đau đớn?!”

Hàn Liệt gật đầu, trên khuôn mặt anh tuấn tràn trề ý cười vô hạn.

Máu của hắn còn có màu đỏ nữa...

“Liệt... Người chảy máu rồi! Cho nên... Người đã là người, có đúng hay không?!”

“Vốn cũng không phải... nói chung làm một lần là biết liền ngay!” haehyuk8693

“Hả?!” Còn nguy hiểm cái gì? Bọn họ không phải đã sớm làm qua rất nhiều lần rồi sao...

Đang lúc Hàn Liệt muốn ôm Ngả Diệp, Ngả Diệp lại đột nhiên cảm giác được cái gì đó, tiếp theo sắc mặt liền xoát một cái biến trắng, cuồng quát nói: “Liệt! Ta cảm giác được khí tức của Vương Doãn Kiệt!”

“Hắn lại muốn hại người rồi, chúng ta đi ngăn cản mau!”

Hừ! Hắn lần này không thể buông tha tên Vương Doãn Kiệt kia nữa! Nhất là lần này tên kia lại phạm vào một tội lớn ngất trời—— hại hắn mất đi cơ hội hảo hảo ôm Ngã Diệp.

“Ừ.” haehyuk8693

Hai người ồn ào vài tiếng liền không còn bóng dáng nữa, điều này đã khiến cho quỷ hồn đang đứng ở trên lầu sững sốt sững sốt —— quỷ hồn kia có một đôi chân cực kì dài.

Xem ra trò đùa của mình lại thất bại rồi...

58. Chương 57

Hy sinh

Vùng ngoại ô...

“Lý Đức Tân...chỉ cần ngươi để cho ta hấp thụ *** khí của ngươi, ta sẽ rời đi thân thể của Ứng Duyệt, một mạng đổi một mạng, không quá phận đi?”

Ngay từ đầu, Vương Doãn Kiệt quả thật không phát hiện thấy sự tồn tại của Lý Đức Tân, bất quá đến cuối cùng hắn vẫn ngửi được mùi dương khí đặc thù trên người Lý Đức Tân. Thế là hắn liền lập tức cường chế nhập vào thân thể của Ứng Duyệt, lấy chuyện này để uy hiếp đối phương. Dù sao Ứng Duyệt bị phụ thân thể này chung quy sẽ có một ngày hao hết *** lực mà chết...

“Không thành vấn đề!” Lý Đức Tân vốn là người thông minh, hắn cũng rõ ràng Ứng Duyệt làm tất cả những chuyện này hết thấy cũng là vì hắn. Tuy nói hắn không biết Ứng Duyệt vì sao phải để cho quỷ hồn bám vào trên người, bất quá nhất định là vì hắn! Ứng Duyệt đối xử với hắn tốt như vậy, hắn cũng có thể không nói hai lời, đem tánh mạng của mình hai tay dâng lên.

“Không cho phép! Lý Đức Tân ngươi nhanh rút đi cho ta!”

Thanh âm của Ứng Duyệt cứ như vậy truyền vào trong đầu Lý Đức Tân, bất quá Lý Đức Tân cũng không thay đổi quyết tâm hy sinh vì Ứng Duyệt, sau lại hướng về phía thân xác Ứng Duyệt nói.

“Mạng của ta ở chỗ này, nhưng nếu ngươi muốn lấy, thì xin mời ngươi trước tiên phải rời khỏi thân thể của Tiểu Duyệt đã!”

“Lý Đức Tân, ta kêu ngươi rút đi!” haehyuk8693

“Lý Đức Tân, nếu như ngươi còn muốn cứu mạng của Ứng Duyệt thì mau qua đây cho ta!”

“Duyệt... Ta trước khi chết chỉ muốn nói với ngươi... Ta yêu ngươi!” Lý Đức Tân ôm lấy thân thể lạnh như băng kia, lại nói: “Còn hơn cả Tiểu Diệp... Bởi vì ấy nấy, cho nên ta mới đối xử tốt với y như vậy khắp nơi đều đi theo y. Ta không biết những chuyện này đã làm thương tổn ngươi... Bây giờ ta sẽ vì ngươi mà chết, ta sẽ lấy điều này hướng ngươi chứng minh ta đối với ngươi là tình yêu... Ta yêu ngươi cho nên mới có thể chết vì ngươi...” (đôi này thật sến súa)

“Thật là ác tâm...” Nói là nói như vậy, nhưng ngữ khí của Vương Doãn Kiệt vẫn có điểm chua xót...”Vậy ngươi cũng nhanh chết đi! Ta xem hôm nay liền nhân tiện làm một chuyện tốt, để cho hai người các ngươi trở thành một đôi uyên ương vọng mệnh... Bất quá trước đó ta phải nói cho ngươi biết... Lý Chính là do ta giết! Ha ha ha... Các ngươi sớm ngày nhắm mắt đi!”

Nghe vậy, Lý Đức Tân thản nhiên cười cười, hắn cuối cùng đã có thể chết! Hàn Liệt thật sự không hận hắn!

Ngay lúc tay trái của Vương Doãn Kiệt huy xuống... Những nỗi dằn vặt luôn chôn sâu trong đáy lòng hắn nhiều năm qua, cuối cùng cũng đã đến hồi kết... Thế giới của hắn đã hoàn toàn biến đen, không tiếng động, cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không được...

Lúc Ngã Diệp và Hàn Liệt chạy tới đã không còn kịp rồi. haehyuk8693

Lý Đức Tân khép chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, nằm dưới tàng cây không chút nhúc nhích. Mà Ứng Duyệt vẫn còn đang ghé vào trên người Lý Đức Tân, cố gắng kêu hấn tỉnh dậy, dùng hết toàn bộ sức lực của mình mà rống to, nhưng... đối phương đã nghe không được nữa rồi...

Vương Doãn Kiệt cũng không thấy bóng dáng, hỏi ra mới biết ngay vào lúc nguy cấp đó, Ứng Duyệt đã rút ra tấm bùa trong ngực Lý Đức Tân, nhờ vậy mới đánh lui được Vương Doãn Kiệt...

Mà điều làm cho Ứng Duyệt khiếp sợ vừa lại cảm động hơn chính là hai chữ đỏ trên tấm phù hộ thân lại là...

Ứng Duyệt. haehyuk8693

Đây cũng là thứ mà Lý Đức Tân cầu cho y lúc lên Kinh Thành... Đức Tân thượng kinh luôn bề bộn sinh ý, dù như vậy nhưng hấn còn không quên vì y đi cầu một tấm bùa hộ thân...

Là do y đã hại chết Đức Tân người mà y yêu nhất. Buồn cười cho lòng ghen ghét đố kỵ của y, không chỉ phá hủy chính mình, còn đem Đức Tân đẩy xuống vực sâu tử vong...

Nếu Đức Tân đã chết, y làm sao có thể sống một mình? Nghĩ đến không bằng y đi theo cùng hấn!

Ứng Duyệt nghĩ lại nghĩ, cuối cùng rút ra một tiểu đao trong ngực, dồn lực hướng về phía bụng mình đâm vào...

Thế nhưng cảm giác đau đớn trong suy nghĩ lại không xảy ra, thứ nhiễm đầy máu kia lại là đầu ngón tay của người khác...

“Ứng Duyệt, ngươi không thể chết được! Đức Tân không hy vọng ngươi như vậy!” Chủ nhân của bàn tay không ai khác chính là Ngã Diệp, chỉ thấy y dùng sức cầm lấy một mặt sắc bén của con dao, cố gắng di chuyển nó khỏi người Ứng Duyệt.

Trong tích tắc khi nhìn thấy Ngã Diệp ấy, một cảm giác tràn đầy áy náy lại như dời núi lấp bể kéo tới trong tâm trí y. Đây chính là người mà y đã trăm phương ngàn kế chuẩn bị hồi lâu để hãm hại, nhưng vào thời khắc nguy cấp người này lại cứu mạng y, không để cho y chết...

Thấy động tác của Ứng Duyệt đã dừng lại, Ngã Diệp cũng không quan tâm đến bàn tay đang chảy máu tươi rùng rùng của mình, hướng Ứng Duyệt nở nụ cười sáng lạng như ánh ban mai, nói: “Đức Tân thiện lương như thế, nhất định không có việc gì! Hấn nhất định sẽ không chết sớm như vậy...” Tươi cười này đối với Ứng Duyệt mà nói, quả thực so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn, làm cho y có chút chống đỡ không được, cuối cùng liền buông lỏng bàn tay đang cầm dao ra.

Ngã Diệp rất rõ ràng bản thân chưa từng cảm hận Lý Đức Tân, càng không hận qua Ứng Duyệt.

Mặc dù Lý Đức Tân giết chết Hàn Liệt, bất quá hết thảy mọi chuyện đều đã là quá khứ! Huống chi người này trong mười mấy năm qua, đã làm biết bao việc cho y, mà Hàn Liệt cũng đã tha thứ cho hấn rồi, những vướng mắc trước kia cũng nên quên hết đi thôi.

Mà nhân tiện ở kế bên, Hàn Liệt còn đang đánh giá Lý Đức Tân từ trên xuống dưới.

Hồi lâu, Hàn Liệt mới hít sâu một hơi, vươn cánh tay của mình cầm lấy đôi bàn tay băng lãnh của Lý Đức Tân, tiếp theo, thân thể của song phương từ trong đến ngoài đều đồng loạt phát ra ánh sáng màu lam nhạt xinh đẹp chói lọi...

“Liệt? Ngươi muốn làm cái gì?” haehyuk8693

Đối mặt với nghi vấn của Ngã Diệp, Hàn Liệt cười nói: “Tiểu Diệp... ta đang làm chuyện mà một người nam nhân đỉnh thiên lập địa cần phải làm, thấy chết mà không cứu là hành vi đáng khinh nhất, đúng không?”

Vừa nghe câu này xong, không chỉ có Ngã Diệp, ngay cả Ứng Duyệt cũng quay đầu nhìn hấn, lớn tiếng hỏi: “Đức Tân hấn còn cứu được sao?”

“Được!” Hàn Liệt rất tự tin mà gật đầu, bất quá từ lúc thân thể của Lý Đức Tân bắt đầu hồng nhuận trở lại, thì thân thể của hấn lại dần dần trở nên trong suốt...

Biến hóa lớn như vậy, Ngã Diệp trong lúc nhất thời hoàn toàn đã hiểu rõ, vô cùng kích động hỏi: “Đạo hạnh của người... Cứ như vậy không còn... Người lại vừa biến trở về... quỷ hồn rồi?” Y đang vô cùng kích động, ngay cả việc nói chuyện cũng có chút cà lăm.

Nghe vậy, Ứng Duyệt ở một bên đột nhiên hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất... Hết thấy mọi chuyện đều do y làm hại... y phải làm thế nào để vãn hồi lại đây? (==~)

“Tiểu Diệp... Ta đã nói rồi, là một người nam nhân đỉnh thiên lập địa, thấy chết mà không cứu vốn là hành động đáng bị khinh bỉ!” Hàn Liệt lắc lắc mái tóc, theo sau lại nói: “Ta tin tưởng ta có năng lực cứu hẩn, người không nên lo lắng... Nhưng mà người cùng Ứng Duyệt công tử thế này, bên ngoài lại gió lớn, tay người còn bị thương, thân thể của y thì đang suy nhược... Ta mới đang lo lắng cho các người nhiều hơn à.”

Ngã Diệp không nói gì, nhưng y cũng không muốn trở mắt nhìn thân thể Hàn Liệt vừa biến trở thành quỷ hồn, nên đành phải quay đầu đi, lại vừa thống hận bản thân mình thật vô năng.

Hồi lâu sau, thân thể của Hàn Liệt đã hoàn toàn trở nên trong suốt, mà hô hấp của Lý Đức Tân cũng dần dần bình ổn trở lại.

Trương Trạch Khiêm cũng bởi vì âm khí trên người Hàn Liệt mà tìm tới chỗ này. Không nói hai lời, vừa thấy Hàn Liệt hẩn liền đem hồng kiếm rút ra khỏi vỏ, hướng phương hướng Hàn Liệt đâm tới. Mà ngay lúc này đây, Hàn Liệt bởi vì mới vừa mất đi đạo hạnh cho nên đã trở nên vô cùng yếu nhược, cũng không có cách nào nhúc nhích được.

“Không cho phép đả thương hẩn! Hẩn là người tốt, không phải quỷ! Người mau rút đi, nếu không ta gọi cha tới bắt người tống quan phủ!”

Tốc độ của Ứng Duyệt so với Ngã Diệp còn muốn nhanh hơn, che ở trước người Hàn Liệt, khoảng cách giữa thanh kiếm tới ***g ngực của y còn chưa tới một tấc.

“Ứng Duyệt công tử... Nếu đã là quỷ, người không thể để chúng lưu luyến nhân gian, hẩn phải nên rời đi...”

“Không cho phép!” Ứng Duyệt cùng Ngã Diệp đồng thanh hét lớn, Trương Trạch Khiêm nhíu mày, lúc còn đang do dự, thì một thân ảnh màu xanh lam đã đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hẩn.

“Khiêm... Vị này đối với ta có ân, tạm thời buông tha hẩn một lần đi!” Ngữ khí của quỷ treo cổ rất bình thản, thanh âm còn rất nhỏ, nhưng không biết tại sao lại ẩn hàm một khí thế khiến người khác phải thuận phục theo.

“Lam Thiên!?” Khuôn mặt cương nghị của Trương Trạch Khiêm đột nhiên biến sắc, tựa hồ đang áp chế thứ gì đó, nghĩ muốn bước qua nhưng lại không dám. Cuối cùng, hẩn đành phải đứng ở tại chỗ hời hang, từng chữ bên trong đều chứa đựng một sự áp lực rõ ràng: “Người... có tốt không?”

“Buông tha hẩn!” Lam Thiên không trả lời câu hỏi của hẩn, đầu lưỡi lắc lư trái phải, tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

“Hảo!” Trương Trạch Khiêm không hề do dự, lập tức gạt đầu, lại hỏi: “Bây giờ... Người có thể nói cho ta biết, người có tốt không?”

Nghe vậy, Lam Thiên lại tươi cười. haehyuk8693

“Tại sao không còn ở cùng một thế giới với người, ta sống rất khá!”

59. Chương 58

Edit – HaeHyuk8693

Ái nhân vô lực xoay chuyển trời đất

Lại là một người khổ sở vì tình... Ứng Duyệt nhìn Trương Trạch Khiêm buồn bã rời đi cùng Lam Thiên đã biến mất ở không trung, bên mép lại treo lên một nụ cười lạnh.

Sự tình hôm nay thật náo nhiệt, đi một người, lại tới thêm hai người nữa...

“Hàn Liệt! Lần này ngươi phải đi theo chúng ta về rồi!”

Lại là Hắc Tử Lược cùng Chung Qùy... haehyuk8693

“Ta không phải đã bảo ngươi cút đi sao?! Còn đến nơi này làm gì?” Ngã Diệp đã rống ra những lời này với Chung Qùy trước tiên, tiếp theo y liền che chắn ở trước người Hàn Liệt, vừa đối Hắc Tử Lược nói: “Tử Lược... Ngươi nếu như đem người yêu của ta mang đi, ta sẽ hận ngươi cả đời!”

“Vậy ngươi cứ hận ta đi!” Lúc này dù có nói điều gì, Hắc Tử Lược đều muốn mang Hàn Liệt đi.

“Hàn Liệt... Ngươi không có lựa chọn nào khác rồi! Ngã Diệp, ta đã sớm nói qua, làm tốt chuẩn bị mất đi Hàn Liệt của ngươi đi.” Trong lúc Chung Qùy nói chuyện, đã đem mặt nạ bên hông phủ lên...

Hàn Liệt không nói gì, hắn cũng biết lần này đại khái phải cùng Ngã Diệp chia lìa rồi. Ngay cả khi có thiên ngôn vạn ngữ, thì vào thời khắc này, ngay cả một chữ hắn cũng nói không nên lời, sao lại có thể thăm thương đến vậy chứ?

“Không được!” Ngã Diệp kích động ôm lấy Hàn Liệt, nhưng y lại phát hiện ra một chuyện cực kì đáng sợ...

Y cái gì cũng ôm không được..

Rõ ràng Hàn Liệt đang ở ngay trước mắt y, rõ ràng y cũng đã ôm lấy Hàn Liệt rồi!

Nhưng độ ẩm vẫn luôn làm cho y an tâm nay đã nơi đâu?

Không có! haehyuk8693

Y hoàn toàn không cảm giác được gì hết!

“Liệt! Vì sao lại như vậy?” Tại sao lại sờ không được hắn? Tại sao thân thể của hắn lại trở nên ẩm ướt như vậy?

“Đừng khóc... Ta phải đi rồi, hảo hảo chiếu cố chính mình...” Hàn Liệt nói xong, liền yếu nhược giơ lên bàn tay ẩm ướt đã gần như biến mất, muốn lau đi những giọt nước mắt trên mặt Ngã Diệp, nhưng... Hắn sờ không được gì cả... Chuyện này đã tàn nhẫn nhắc nhở cho hắn biết, bọn họ bây giờ đã thật sự là người quỷ khác biệt...

“Không nên! Ta tuyệt không để cho bọn họ mang ngươi đi!” Bọn họ đã trải qua nhiều sóng gió như thế, thật vất vả mới chờ đến được giờ khắc Hàn Liệt có thân thể. Nhưng sau chỉ mới trong chớp mắt, Hàn Liệt đã không còn thân thể, còn sắp bị bắt đến địa phủ... Chẳng lẽ lão thiên gia lại không quen nhìn người ta hạnh phúc đến vậy sao?! Ngã Diệp nghẹn hồng muốn hỏi ông trời, nhưng giờ đây y chỉ như một đứa trẻ đang chịu uất ức, ôm lấy bóng hình trong suốt của người nọ...

Hàn Liệt cười cười lắc đầu, sủng nịch vuốt ve mái tóc của y, rất muốn trong thời khắc cuối cùng, trước khi sinh mệnh của hắn sắp biến mất có thể hấp thụ hương thơm trên người y, lưu lại chút đồ vật... Sau đó mới thản nhiên nói: “Nếu không để bọn họ mang ta đi... Ta cũng không có cách nào ở lại nhân gian lâu hơn được...”

Ngữ khí của hắn nghe không ra một tia gợn sóng, đơn giản là vì hắn đã cố hết sức kiềm nén cảm xúc của mình. Hắn sợ chính mình không cách nào tiêu sái rời đi, hắn sợ chính mình quá mức kích động, nước mắt sẽ không chế không được rơi xuống đầy mặt, nếu như vậy thì sẽ rất mất mặt.

“Sẽ không đâu!” Thanh âm của Ngã Diệp cũng trở nên phát run, cho dù sợ hãi Hàn Liệt cứ như vậy biến mất, nhưng y vẫn giả vờ kiên cường, nuốt lệ mà nói: “Nói cách khác... Chúng ta sẽ cùng chết!”

“Không!” Lần này, Hàn Liệt cùng Ứng Duyệt đều ần ỉ nói ra câu này.

“Ngã Diệp... Dương thọ của ngươi còn chưa hết, xin đừng đi ngược lại thiên ý, cho dù là tự sát, ngươi vẫn sẽ chết không được.” Chung Qùy mang theo mặt nạ, bởi vậy tất nhiên mọi người đều không thể nhìn thấy biểu tình không nở nổi thương Ngã Diệp dưới lớp mặt nạ đó.

“Tiểu Diệp... Ngươi đây hà tất phải như vậy?” Mặc dù Hắc Tử Lược đã xem qua bao nhiêu tình cảnh sinh ly tử biệt, vậy mà vào giờ khắc này, trái tim của hắn lại không tự chủ được bắt đầu đau xót.

Hàn Liệt vừa lắc đầu, lại hướng Ứng Duyệt dặn dò vài câu: “Ứng Duyệt công tử, xin người và Lý Đức Tân phải thay ta hảo hảo chiếu cố Tiểu Diệp... Ta đem y giao cho các người...”

“Ngã Diệp không nữa... Người thật sự phải rời khỏi?” Ứng Duyệt không thể tin được... Chẳng lẽ Hàn Liệt thật sự rời đi Ngã Diệp sao?!

Nghe thấy Hàn Liệt tựa hồ thật sự muốn ném mình lại, Ngã Diệp cố gắng trừng lớn hai mắt, cố gắng không để cho một giọt nước mắt nào rơi ra: “Liệt! Chúng ta không thể tách ra!”

“Đứa nhỏ ngốc nghếch...” Hạ thân của Hàn Liệt đã không còn thấy được nữa... haehyuk8693

“Hãy sống vì ta...” Hắn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chỉ kịp nói ra câu này.

Sau đó, thân thể của hắn đã hoàn toàn biết mất... haehyuk8693

60. Chương 59

Tự tử

Trên một bãi đất trống rộng lớn, chỉ còn lại có ba người.

Lý Đức Tân tỉnh dậy, tựa vào cây cổ thụ bên cạnh thỏ dốc. Ứng Duyệt còn chưa kịp vì chuyện Ngã Diệp cùng Hàn Liệt đã không có cách nào thành đôi mà rơi lệ.

Ngã Diệp đã như đã hóa thành một tảng đá, không nhúc nhích quỳ trên mặt đất, ánh mắt tan rã, trong miệng không ngừng gọi tên Hàn Liệt, một tiếng rồi lại một tiếng, trong lòng chỉ hy vọng có thể đem Hàn Liệt gọi về bên cạnh y.

“Ta muốn chết! Ta muốn gặp Hàn Liệt!” haehyuk8693

Ngã Diệp không chút dấu hiệu báo trước mà bất thành linh đứng lên, hướng về phía đại thụ mà Lý Đức Tân đang dựa vào, dùng hết sức lực xông tới.

Nhưng có thể dễ dàng đoán được, y đã kịp thời được Ứng Duyệt cùng Lý Đức Tân kéo lại trong tích tắc.

Ngay vào lúc hai người bọn họ đều đang thở phào nhẹ nhõm vì đã thành công ngăn cản Ngã Diệp tự sát, thì đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, một người lại từ phương hướng cơn gió thổi đến chậm rãi tiến về phía bọn họ.

Thì ra là tên cầm đèn ***g tím.

Cũng chính là tên quỷ hồn... bắt nam bắt nữ lần nọ... Hắn không có cái bóng, chỉ có nửa người trên đen thui, tóc dài màu lục. Lần này, số lượng đèn ***g tím trong tay hắn còn nhiều thêm một cái, chúng nó còn đang bay tới bay lui ở hai bên trái phải của y, làm cho khung cảnh càng trở nên yêu dị.

“Ha ha... Ngã Diệp à Ngã Diệp... Đã đến lúc người bồi mạng cho ta rồi...” Vẫn là giọng nói ghen ngào như cũ, bất quá lời uy hiếp này của hắn đã không còn là bùa đòi mạng đối với Ngã Diệp nữa, ngược lại còn trở thành một tấm phù thông linh cứu mạng người.

Ngã Diệp gật đầu đồng ý, y không sợ chết, ngược lại còn sợ không chết được, không chết được mà nói, y sẽ không thể theo Hàn Liệt ở cùng một chỗ với nhau rồi!

Cho nên, y muốn bồi mạng cho hắn! haehyuk8693

“Bây giờ là canh giờ nào rồi?” Hắn cười hỏi... Hắn muốn mạng ai, chưa từng có chuyện lấy không được, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi...

Ngã Diệp hướng hắn đi qua, không để ý đến sự ngăn cản của Ứng Duyệt và Lý Đức Tân, bình tĩnh đáp.

“Giờ Thìn...”

=== haehyuk8693

“Các người...” Trương Trạch Khiêm nhìn Ứng Duyệt, lại nhìn qua Lý Đức Tân, rồi lại nhìn tới đồ vật bọn họ đặt trên xe, một cái vốn là thi thể còn chưa thối rửa của Ngả Diệp, còn một cái thì là bài vị của Hàn Liệt.

“Lần này không phải trừ quỷ...” Ứng Duyệt mở miệng trước tiên.

“Mà là gọi quỷ.” haehyuk8693

Hai người các người không thể chết như vậy được! Ta tuyệt không thể để cho các người rời khỏi ta cùng Đức Tân! Tuyệt không được!

Ứng Duyệt đã tuyên thệ như vậy nơi đáy lòng...

61. Chương 60

Có một loại thang, người không được uống!

“Hàn Liệt đâu? Mau nói cho ta biết!” Ngả Diệp vừa vào cửa địa phủ liền tùy ý trảo lấy một tên quỷ hồn rống lớn vào mặt hắn vặn hỏi.

Quỷ Hồn kia bị y dọa cho càng hoảng sợ, nói không thành lời, ngay vào lúc này, lại có một thanh âm nam hài non nớt đột nhiên xé gió truyền đến từ phía sau.

“Tử Lực vừa mới đem Hàn thúc thúc đến Tam Đồ Xuyên rồi, người mau đuổi theo nhanh lên!” (Tam Đồ Xuyên hay còn gọi là sông Tam Đồ là đường ranh giới giữa sự sống và cái chết)

“Tiểu Ngủ!” Tiểu Ngủ so với trước đây đã lớn lên một chút, quả thật đúng là một mỹ thiếu niên.

“Nhanh lên một chút! Nếu không chờ Hàn thúc thúc uống xong canh Mạnh Bà rồi... Hết thấy cũng không còn kịp nữa!”

Canh Mạnh Bà?! Ngả Diệp không dám tưởng tượng đến lúc Hàn Liệt đã quên đi mình, chính y sẽ có bao nhiêu khổ sở à. Tức thì, y liền không để ý đến những thứ khác nữa mà liều mạng chạy về hướng Tiểu Ngủ chỉ dẫn, chỉ hy vọng hết thấy vẫn còn kịp...

Tiểu Ngủ còn đang đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng càng lúc càng nhỏ bé của Ngả Diệp. Trong nội tâm nho nhỏ của y, y thật lòng rất hâm mộ tình cảm của Ngả Diệp và Hàn Liệt. Hàn Liệt vốn là một tình nhân rất tốt, đối xử với Ngả Diệp luôn rất tận tình, nhưng còn Tử Lực của y thì sao? Bình thường hắn lúc nào cũng rất hung ác với y, chỉ có vài lúc, y mới có thể nhận được một chút ôn nhu của hắn...

Cầu Nại Hà... haehyuk8693

Hàn Liệt chăm chú nhìn thẳng vào bát canh trước mặt, nước canh óng ánh lại đang phản chiếu khuôn mặt thanh tú của Ngả Diệp.

Chỉ cần uống hết chén canh Mạnh Bà này, hắn sẽ quên hết tất cả những gì thuộc về Ngả Diệp.

Hắn sẽ vĩnh viễn quên mất Tiểu Diệp người mà hắn yêu thương nhất, quên hết sạch sành sanh.

“Tiểu Diệp...”

Mặt nước thoáng nổi lên chút rung động, do từng giọt nước mắt to bụi của Hàn Liệt đang rơi vào trong chén.

Nơi này hiện giờ chỉ có hắn cùng Mạnh Bà... hai mắt của Mạnh Bà thì nhìn không thấy được gì, bởi vậy hắn cuối cùng đã có thể không cố kỵ gì mà bình thẳng để cho những giọt nước mắt còn quý hơn máu huyết của hắn chảy ra, hết thấy cũng là vì Ngả Diệp.

Tại sao tình yêu của hắn dành cho y lại sâu đậm đến như thế?

Nhớ đến bản thân hắn trước kia, vô luận có gặp phải chuyện phức tạp đến thế nào, hắn đều chưa bao giờ cho phép chính mình chảy xuống một giọt nước mắt. Nhưng mà giờ đây không hiểu tại sao nước mắt của hắn càng chảy lại càng nhiều? Tầm mắt cũng trở nên vô cùng mơ hồ...

Bát quá chỉ là một bát canh... trong suốt giống như nước, cũng không phải độc được gì, nhưng sao tay hắn lại run rẩy đến không ngừng?

Đáng hận! Không thể tiếp tục do dự được nữa! Suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Liệt liền đưa bát canh đến trước miệng.

Tiểu Diệp sao còn chưa đến...? haehyuk8693

Rất mâu thuẫn, hắn không mong Tiểu Diệp sẽ cùng hắn sống chết đều bên nhau.

Nhưng hắn thật lòng hy vọng trước khi đầu thai, sẽ được gặp lại y một lần cuối cùng... nhất là có thể nhìn thấy hai má lúm động tiền khi cười rộ lên của Tiểu Diệp...

Quên đi! Muốn chết cũng nhanh đi, nói không chừng kiếp sau của hắn còn có thể trở thành con của Tiểu Diệp! (a định chơi niên hạ công?)

Ý niệm cứ như vậy nảy sinh trong đầu, Hàn Liệt cười cười, chậm rãi đem canh Mạnh Bà rót vào trong miệng...

“Hàn Liệt! Không được uống!”

Đột như kỳ lại, Ngả Diệp hết sức nhanh chóng đoạt lại chén canh Mạnh Bà, cũng đem chén canh hung hăng ném rớt xuống đất. (đột như kỳ lại = việc xảy đến bất ngờ)

“Liệt! Ta tới tìm ngươi rồi!” Ngả Diệp y đã có thể ôm được Hàn Liệt! Chính bởi vì, hai người bọn họ bây giờ đều là quỷ hồn..., mặc dù thân thể của Hàn Liệt hơi có chút ẩm ướt, bất quá y cũng không quan tâm đến mấy thứ này! Y chỉ quan tâm đến việc Hàn Liệt có ở bên cạnh y hay không thôi!

Bất quá ngay vào lúc này, Hàn Liệt lại hỏi một câu mà Ngả Diệp dù có nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới...

“Ngươi là ai?” haehyuk8693

62. Chương 61

“Nhỏ ra! Con mẹ nó! Ngươi mau nhỏ hết đồng canh đó ra cho ta!”

Ngả Diệp nổi cơn điên rung lắc thân thể Hàn Liệt hết sức dữ dội.

“Ách... Không! Chờ một chút, đừng xúc động! Ta sắp chết...”

“Ta bảo ngươi mau nhỏ ra! Đáng hận! Đáng hận! Ta đã tới chậm... Liệt.... Hu hu...” Ngả Diệp nhất thời hồng mắt, ôm lấy thân thể Hàn Liệt, bắt đầu điên cuồng khóc lớn.

Ta là ai? Ta là Ngả Diệp à! Hàn Liệt không nhận ra Ngả Diệp rồi... Hàn Liệt không nhận biết Ngả Diệp rồi... Ngả Diệp cũng không muốn sống... Không muốn sống nữa!

“Đừng khóc mà! Ta chỉ là muốn hỏi... Ngươi là ai? Ngươi thật là Tiểu Diệp sao? Là ta nhìn lầm rồi? Hay là...” (==~ thì ra thằng nhỏ chưa nói hết câu...)

Hắn đứng là vẫn chưa có uống canh, vừa nãy hắn chỉ là giả bộ đổ vào miệng thôi. Dù sao thân thể của hắn cũng ẩm ướt sẵn rồi, cho nên dù hắn có đổ canh Mạnh Bà ra rìa mép cho nó chảy xuống dưới... Canh Mạnh Bà hòa trộn với nước biển cũng có thể lừa người được à...

Mà sau khi nghe hắn nói xong câu này, Ngả Diệp đang tính lau đi hàng lệ trên mặt, liền ngẩng đầu nhìn hắn kích động nói: “Ta đương nhiên là Tiểu Diệp à... Ngả Diệp... Ta gọi là Ngả Diệp! Ngươi gọi là Hàn Liệt! Chúng ta vốn là một đôi tình nhân! Ngươi...”

“Tốt lắm tốt lắm!” Hàn Liệt cười to, che lấy cái miệng nhỏ đang thao thao bất tuyệt của Ngả Diệp, lại nói: “Ngươi cho ta là người già lú lẫn hay sao? Ta chỉ là quá kinh ngạc thôi! Ta kinh ngạc... Ta cảm động... Ngươi vậy mà đã thật sự tới đây, còn vì ta mà chết! Ngươi rất... Ngộ uh...”

Tất cả những lời nói còn lại của Hàn Liệt đều bị đôi môi của Ngả Diệp nuốt vào hết, bọn họ cũng không để ý đến Mạnh Bà đang ở kế bên cạnh, mà lao vào nhiệt tình ôm hôn. Hiện tại, bọn họ đã vô pháp dễ dàng chấp nhận sự biệt ly, cho dù chỉ là một giây ngắn ngủi.

“Ca... Người cứ như vậy cùng con người chung một chỗ à... Người... Thật không hổ là đại ca của ta!”

Nghे tiếng, đôi môi đang dính cùng một chỗ của bọn họ lập tức tách ra, bất quá hai đôi bàn tay thì vẫn đang ôm chặt lấy thân thể của đối phương.

Lại nói người đến chính là Hắc Tử Lược cùng Diêm Hồi. haehyuk8693

“Thật sự là chịu không nổi hai người các người mà...” Hắc Tử Lược mặt nhăn mày nhu nhìn đôi tình nhân trước mặt, hai tay chống nạnh, một bộ như sắp không nhịn nổi nữa rồi.

“Tử Lược! Diêm Vương gia! Chúng ta...” Ngả Diệp đang muốn nói chuyện, lại bị Diêm Hồi ngăn lại.

“Đừng nói nữa, các người nên đi thôi...” Diêm Hồi phẩy phẩy mái tóc đỏ hồng của mình vài cái, sau lại nói: “Nhớ mai mốt phải tới thăm chúng ta đó nghe!”

“Còn thi thể của ta đâu?” Hàn Liệt còn chưa có quên mất thân thể của hắn còn đang ở trong tay tên kia, hướng hồ, nếu như không có thân thể, hắn phải đi con đường nào đây? Chẳng lẽ phải tiếp tục làm cô hồn dã quỷ?!

“Không cần nữa rồi! Dù sao bọn họ đã câu hồn của các người... Kỳ thật các người làm cô hồn dã quỷ cũng tốt, làm người rất thống khổ à, xem xem các người lúc còn sống trên đời là bộ dạng gì nào?” Lời nói của Diêm Hồi tràn đầy đau xót, càng đối Hàn Liệt quá mức khác thường.

“Người nào chiêu hồn chúng ta hả?”

Diêm Hồi đang muốn trả lời, bất quá hồn phách của Ngả Diệp cùng Hàn Liệt đã biến mất ngay tại chỗ...

Một lúc lâu sau, Hắc Tử Lược mới hỏi: “Vương... Thật sự phải sửa sổ sinh tử sao? Người không sợ sẽ bị Thiên Đế giáng tội?”

“Thôi thôi... Ta cũng không phải kẻ không huyết không lệ, thay vì chia rẽ một đôi uyên ương, không bằng thành toàn một đôi tình nhân đi... Như ta đối với ca ca mới chính là tình yêu chân thành à... Tuy nói ca ca tự đứng lại mắc bệnh động kinh còn... chuyển thể làm Hàn Liệt, nhưng vô luận như thế nào, hắn vĩnh viễn là ca ca của ta!”

Mặc dù cách nói chuyện của hắn vẫn tiêu sái phóng khoáng như thường, bất quá Hắc Tử Lược vẫn có thể nhìn ra chút biểu tình không nở trong ánh mắt của Diêm Hồi... Bất quá hắn vẫn rất tán thưởng Diêm Hồi.

“Hử? Thật hiếm thấy à... Xem ra người cuối cùng đã chịu cải chính rồi.” Nếu là trước kia, cái tên Diêm Hồi không biết xấu hổ ấy, khẳng định sẽ trực tiếp nhốt Hàn Liệt ở trong phòng mình, đến sau đó...

“Hắc hắc... Càng hướng chi, thế gian này nơi nào không có hoa thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến một bông hoa, tên kia còn tình nguyện cùng Tiểu Diệp dính cùng một chỗ dài lâu à... Ôi ôi... La Sát mỹ nhân, ta tới đây!”

Cảm khái xong một hồi, sắc mặt của Diêm Hồi liền đột biến, gọi to quý danh của La Sát, ngay sau đó liền biến mất ngay tại chỗ...

Hắc Tử Lược lắc đầu, trầm nghĩ... haehyuk8693

“Con chó không bỏ được tật ăn cứt... Ta sẽ nói cho Tử Khước biết người lại bỏ đi... Người xong đời rồi!”

63. Chương 62

Edit – HaeHyuk8693

Giai đại vui mừng

Mấy năm sau...

Lý phủ từ năm năm trước đã đem tất cả hạ nhân trong nhà cho nghỉ việc, nhưng quỷ dị chính là, mỗi ngày ở nơi này đều nháo động đến âm ỉ, nhưng rõ ràng là chỉ có hai người sống thôi mà...

Mà nguyên nhân vì sao thì chỉ có bọn họ mới biết được.

“Hả?! Đồ ăn sáng làm cho Ứng Duyệt lại biến mất nữa?!” haehyuk8693

Lý Đức Tân vừa mới hỏi ra những lời này, lập tức có một đôi chân nho nhỏ đạp lên bả vai của hắn.

Đó là một nam hài chừng năm sáu tuổi, một hài tử rất đáng yêu, xem ra là một quỷ hồn *** quái, nửa người dưới là người, bắt quá nửa người trên của nhóc lại có chút trong suốt.

Nhóc quay về hướng của hắn làm cái mặt quỷ, *** nghịch cười nói: “Ha ha... Lý thúc thúc không bắt được ta!”

Bắt quá nam hài cũng không đắc ý được bao lâu, rất nhanh đã có một người nam tử cực kỳ cao lớn tuần mỹ vươn một tay lôi nhóc xuống.

Chỉ nghe mỹ nam kia vừa xoa bóp viền míng của nam hài vừa cười xấu xa nói: “Hắc! Nghĩ muốn khi dễ Đức Tân của ta à, thật là lớn mật! Có tin hay không ta gọi là Hàn Liệt đánh đánh cái míng của ngươi?!”

Uy hiếp của mỹ nam thật sự rất có hiệu quả, nam hài nhất thời mặt trắng bệch, tiếp theo bắt đầu khóc hô cầu tình: “Ô ô... Duyệt ca ca không nên như vậy! Không nên... Đừng cho cha lớn đánh đánh cái míng của Đằng Nhi...” haehyuk8693

Lần trước, Hàn Đằng bởi vì không nhận được bày ra trò đùa quái đản với nhị cha, làm hại nhị cha đến sáng sớm cũng chưa xuống giường được, đại cha cực kì sinh khí, hung hăng đánh đánh cái míng của nhóc thật nhiều thật nhiều cái, kết quả tới tận năm ngày sau nhóc mới dám dùng cái míng của mình ngồi xuống à...

“Vậy sau này ngươi có còn dám khi dễ Lý thúc thúc nữa không hả?”

“Không dám nữa! Thật sự... Ô ô... Đừng cho đại cha đánh cái míng của ta...”

Nhìn một bãi nước mắt nước mũi trên mặt của Hàn Đằng, Lý Đức Tân khuyên nhủ: “Duyệt... Đằng Nhi đã nhận sai rồi, coi như bỏ qua đi.”

“Ai... Hài tử không ngoan thì phải dạy bảo... Ngươi đó... Đừng có bắt chước Ngã Diệp tối ngày sùng nịch đứa nhỏ này...”

Trải qua mấy năm, Ứng Duyệt được năm tháng trui luyện, thiếu niên mảnh khảnh ngày nào nay đã trưởng thành một nam nhân cực kỳ cao lớn tuần tú, tuy nói so với Hàn Liệt y có lùn hơn chút, bắt quá vóc người của y so với Lý Đức Tân còn muốn khôi ngô hơn mấy phần.

Mà Đức Tân của y lại vẫn giống như cũ, vẫn đôn hậu thành thật như ngày nào, bởi vậy mới có thể bị tên tiểu quỷ này khi dễ!

“Đức Tân! Tiểu Duyệt nói rất đúng! Hài tử không ngoan thì phải dạy dỗ, làm hư rồi thì rất khó lường à!” haehyuk8693

Hàn Liệt đột nhiên tiến vào từ đại môn, rất không khách khí xông lên bắt giữ Hàn Đằng đang định bỏ trốn.

“Hả!? Đại cha... Thật sự không nên như vậy! Đằng Nhi thật sự biết sai rồi! Ôi u...” Hàn Đằng còn muốn nói chuyện, bắt quá bàn tay to lớn của Hàn Liệt đã sớm không chút khách khí hướng đến cái míng tròn lằng xính xắn của nhóc vỗ lên.

“Liệt! Đừng có đánh Đằng Nhi nữa!” Ngã Diệp đột nhiên nhảy ra từ phía sau Hàn Liệt, đem Hàn Đằng ôm lấy, cởi quần của nhóc ra, ôn nhu an ủi cái míng tròn đã bị đánh đến xanh xanh đỏ đỏ, nhẹ giọng nói: “Đằng Nhi! Ngươi nếu sau này còn *** nghịch như vậy nữa, nhị cha cũng sẽ không giống như lần này dung túng ngươi đâu!”

“Đằng nhi bết rồi! Nhị cha là tốt nhất ~ ha ha...” Hàn Đằng hôn lên mặt Ngã Diệp một cái, bắt quá lại làm cho Hàn Liệt nổi lên tức giận, lập tức đem Ngã Diệp cùng Hàn Đằng tách ra, đem Hàn Đằng ném cho Ứng Duyệt, chính mình thì vác thân hình vẫn mảnh mai như ngày nào của Ngã Diệp lên trên vai.

“Này! Liệt... Người... Người...” Đây cũng không phải lần đầu tiên Ngả Diệp bị Hàn Liệt khiêng vác trước mắt nhiều người như vậy, nhưng dù vậy y vẫn không nhịn được có chút kinh ngạc. Cái mông bị nhéo một cái, cũng giống như đái ngô mà Hàn Đăng phải chịu vừa rồi — còn bị vỗ lên một phát, bất quá chỉ là vỗ lên một cái thôi nhé, tiếp theo đó song trào của ai kia liền đổi thành những cái vuốt ve nhẹ nhàng.

“Tốt lắm! Ta phải cùng Tiểu Diệp hưởng khoái hoạt đây, ai cũng không chuẩn đi quấy rầy bọn ta! ... Người tốt nhất là nên vì cái mông nhỏ của mình mà suy nghĩ đi...” Những lời này của Hàn Liệt rất rõ ràng là nhằm vào Hàn Đăng, trong ánh mắt của hắn cũng tràn ngập sự cảnh cáo.

Hàn Đăng không phải là hài tử hư hỏng, chỉ là có chút hơi *** nghịch, đối với bất kì chuyện gì cũng có lòng hiếu kỳ thật lớn, càng hỏng bét chính là rất thích tham gia náo nhiệt. Làm hại đôi tình nhân nào đó vì phải làm gương tốt cho tiểu hài tử, mà cơ hồ mỗi đêm đều không thể hảo hảo thân thiết với nhau một hồi.

Lý Đức Tân cùng Ứng Duyệt rất có năng lực nhẫn nhịn ham muốn, kỳ thật song phương hai người đều cho rằng, có thể vĩnh viễn đồng giường cộng chằm cả đời như vậy cũng rất là hạnh phúc. Mấy chuyện tình sự này nọ vốn chỉ là một bộ phận nhỏ trong cuộc sống, huống chi hai người bọn họ vào ban ngày đã phải bề bộn việc lớn chuyện nhỏ ở trong phủ, Ứng Duyệt sợ thân thể của Lý Đức Tân chống giữ không được, cho nên mới không chủ động tác cầ.

Nhưng mà Hàn Liệt sẽ không nghĩ như vậy, mặc dù nói điều hắn yêu chính là toàn bộ của Ngả Diệp chứ không phải chỉ có thân thể, bất quá hắn nếu mỗi ngày không thể muốn Ngả Diệp một lần, hắn chung quy vẫn cảm giác cả người trên dưới đều rất khó chịu... Chẳng lẽ hắn đã thật sự trở thành tên cảm thú tối ngày chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ?!

“Liệt? Liệt?” haehyuk8693

Trước mắt hiện rõ khuôn mặt trắng nõn của Ngả Diệp, làm cho Hàn Liệt ngây ngốc một chút: “Hả!?”

“Liệt... Có thể bắt đầu được chưa?” Ngả Diệp quỳ gối trên giường, cả người đã sớm trần như nhộng, bởi vì không khí lạnh lẽo đến thấu xương, nên y phải cầm lấy tấm chăn mỏng che lại toàn bộ da thịt không chút tỳ vết của chính mình, bất quá y không biết được bản thân mình lúc này lại càng làm cho dục vọng trong đũng quần của Hàn Liệt càng thêm cứng rắn.

“Uh...” Hàn Liệt vỗ vỗ gương mặt hồng nhuận của y vài cái, tiếp theo hắn liền như đã biến thành hổ đói nhào vào dê con, đẩy Ngả Diệp ấn ngã lên trên giường, nhắm ngay đôi môi mềm mỏng hôn lên. Không nghĩ tới vào lúc này, bên ngoài đột nhiên lại vang lên một tiếng động thật lớn.

64. Chương 63

Giai đại vui mừng (H kết cục XD)

Đại sảnh lúc này chỉ có thể dùng hai từ náo nhiệt để hình dung.

Đây hết thảy đều là thứ mà con búp bê gỗ đặt ở trên bàn thấy được... Nó tựa hồ đang quan sát chung quanh rất tỉ mỉ... Dùng chính hai tròng mắt xanh lam của nó. Trong mắt hình như ẩn hiện vô số uẩn nộ, nhất là đối với Thao Thiết, Diêm Hồi còn có Hàn Đăng...

Bên trái, Thao Thiết đang đứng ở trên bàn nhanh chóng ăn ngốn ăn nghiền, thậm chí đồ ăn sáng Lý Đức Tân làm cho Ứng Duyệt đã sắp bị nó ăn sạch rồi... Mà bên cạnh bàn còn kèm theo một quỹ chết đối đang thềm đến nhỏ dãi mỹ thực của Lý Đức Tân làm ra.

“A a! Ta muốn ăn nữa...” haehyuk8693

“Cái con cầu ngu đần này, ăn cái thứ đó của Vương Doãn Kiệt còn chưa đủ hả?!”

Phía bên phải, một đầu tóc dài đỏ hồng của Diêm Hồi chẳng biết sao lại bị cắt ngắn rồi, cơ mà thanh âm của Bạch Tử Khước lại vẫn bén nhọn như cũ, nhất là những khi chất vấn đối phương...

“Hồi, người rốt cuộc có câu dẫn Hoa Yêu hay không? Nhanh chóng thành thật khai ra mau!”

“Thật sự không có... Hả ôi... Không nên... Tất cả mọi người đang nhìn chúng ta đó!”

Bạch Tử Khước không thể nhìn được nữa hướng về phía Diêm Hồi đang đứng, ôm ngang người lên, rất có khách hỏi Lý Đức Tân: “Phòng nào có thể dùng được?”

Lý Đức Tân lặng đi một chút, lập tức chỉ vào căn phòng bên trái...

Bạch Tử Khước cùng Diêm Hồi mới vào phòng không bao lâu, bên trong lập tức truyền đến tiếng tru tréo như giết heo của Diêm Hồi: “Uh a... Không nên! Đau quá à! Tử Khước... Quá nhanh rồi! Ha ha...”

Phiền toái còn chưa có chấm dứt... haehyuk8693

Lúc này, Lý Đức Tân trông thấy phía dưới cái bàn còn có một người khác. Người kia có ánh mắt thật to, rất *** khiết, đang hướng hấn mắt to trừng mắt nhỏ, thẳng đến khi Hắc Tử Lược xuất hiện, bóng dáng kia mới biến mất.

“Tiểu Ngũ!” Hắc Tử Lược hết nhìn trái lại nhìn phải, tiếp theo liền bay về hướng Lý Đức Tân vội vàng hỏi: “Lý Đức Tân! Người có thấy Tiểu Ngũ không?”

Tuy nói quan hệ của bọn họ trong năm năm qua có rất nhiều tiến triển, nhưng Hắc Tử Lược ngẫu nhiên vẫn sẽ không tự chủ được lớn tiếng với Tiểu Ngũ... Tiểu Ngũ mỗi lần ầm ĩ với hấn xong, đều sẽ len lén chạy đến Lý phủ trốn hấn. Nhưng Lý Đức Tân bọn họ cũng không biết được chuyện này, chỉ chờ đến khi Hắc Tử Lược tới nơi tìm người trọng yếu của mình, bọn họ mới có thể lật toàn bộ Lý phủ lên để tìm kiếm.

“Không có... Người lại làm cho người ta tức giận sao?”

Đối mặt với chất vấn của Lý Đức Tân, sắc mặt của Hắc Tử Lược có chút ảm đạm, bây giờ ngẫm lại, tựa hồ bản thân hấn đã sai lầm rồi. Nghĩ tới đây, hấn liền hướng lên trần nhà nhẹ giọng nói: “Tiểu Ngũ... Là ta không đúng, ta sẽ mang người đi ăn đường hồ lô có được hay không?”

“Thật vậy chẳng?!” haehyuk8693

Không qua bao lâu, Tiểu Ngũ đã nhanh chóng bay ra khỏi cái tủ bát, thối đến trước mặt Hắc Tử Lược, kéo trường sam của hấn, vừa nũng nịu vừa tức giận nói: “Người không được gạt ta nữa!”

“Sẽ không! Chúng ta đi thôi!” Lần trước là vì muốn bắt hồn phách của Vương Doãn Kiệt, hấn mới quên mất ước định cùng Tiểu Ngũ đi ăn mì... Từ sau lần nọ, Tiểu Ngũ vẫn luôn miễn cưỡng với chuyện này, rất sợ Hắc Tử Lược sẽ lừa gạt mình.

“Chậm chút đã!” Ứng Duyệt đột nhiên hô lên, hơn nữa còn đem Hàn Đăng đang ngồi ở trên ghế chơi đùa đến bắt diệp nhạc hồ với Thao Thiết ôm đến trước mặt Hắc Tử Lược, “Đem hấn đi luôn đi! Hài tử theo hài tử cùng một chỗ mới tốt chứ.”

Gân xanh của Hắc Tử Lược đã mơ hồ nhảy nhảy lên, tính toán này của Ứng Duyệt cũng thật là vang dội, đem Hàn Đăng cùng tên tiểu quỷ này đều đưa qua cho hấn, chính mình thì theo Lý Đức Tân vào trong phòng tiêu dao sung sướng.

“Cha cha... A Đăng... Đã lâu không gặp...” haehyuk8693

“Tiểu Ngũ, Tử Lược lại khi dễ ngươi nữa à? Ta thay ngươi dạy dỗ hấn!”

Mất thấy hai nam hài đã dính cùng một chỗ ôn chuyện, Hắc Tử Lược cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận công việc làm bảo mẫu...

Hai tên tiểu tử này, một tên thì chính là người yêu tối trọng yếu nhất trong cuộc đời hấn, mà người còn lại thì chính là dưỡng phụ đã chuyển thể của Ngã Diệp...

Được rồi! Hấn có thể đem Hàn Đăng ném cho Phùng Lịch chiếu cố mà ha!

Khi ba người bọn hấn vừa đi tới cửa, lại có một con quỷ thối vào trong...

Kể đi vào chính là đoạn tử lam sắc, mà phía sau quỷ hồn lam sắc còn có một người nam nhân, hấn trên lưng còn đeo theo một trường kiếm màu đỏ, chỉ nghe hấn đang không ngừng hô to với bóng lưng của quỷ hồn lam sắc: “Lam Thiên! Tha thứ cho ta!”

“Ta van ngươi... Đừng quẩn lầy ta nữa! Chúng ta bây giờ đã là người quỷ khác biệt rồi à... Ai da!”

Chuyện một người truy đuổi theo một quỷ này cũng đã đuổi theo năm năm rồi, vẫn chưa từng dừng lại, bất quá thái độ của Lam Thiên tựa hồ dần dần đã có chút dao động...

“Lam Thiên! Ta sẽ không bao giờ buông người ra nữa! Tin tưởng ta, chúng ta có thể làm theo Ngã Diệp cùng Hàn Liệt, ngay bây giờ ta sẽ đi chết đây!”

“Người đừng náo loạn! Buông ra...” Nhưng vô luận Lam Thiên nói thế nào, Trương Trạch Khiêm vẫn gắt gao kéo lấy ống tay áo của đối phương không buông tha, Trương Trạch Khiêm đã tuyên thệ dưới đáy lòng, lần này tuyệt đối sẽ hảo hảo nắm chặt lấy tay của Lam Thiên.

“Ai! Trương Trạch Khiêm, không cho phép kéo rách quần áo của ta.”

“Lam Thiên, ta cầu người đó!”

“Tốt lắm! Người nhanh đi chết đi!”

“Thật sự? Người muốn ở cùng ta sao?” haehyuk8693

Không lay chuyển được Trương Trạch Khiêm dứt mãi không ra này, Lam Thiên cuối cùng đã mở ra một cánh cửa cho hắn, đến sau này hắn có thể đem cánh cửa còn lại cũng mở ra được hay không, còn phải xem biểu hiện của Trương Trạch Khiêm...

Trở lại trong phòng...

Hai thân thể nam tính hoàn mỹ còn đang giao triền với nhau ở trên giường, đối với tiếng huyền não rỗng lớn ở ngoài phòng, bọn họ đều không rảnh để ý tới.

Ngã Diệp toàn thân phiếm hồng, ghé vào trên giường, hai tay liều mạng nắm giữ sàng đan, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch, bất quá ánh mắt thỏa mãn kia lại hiển hiện rất rõ ràng: “Ha ha ha... Liệt... Tái sâu hơn nữa! Uh ha... Ngô ngô...”

“Tiểu Diệp... Buông lỏng!” Hàn Liệt hôn lên cánh môi anh đào hé mở của Ngã Diệp, chậm rãi hút, mà hai bàn tay to của hắn lại đang ở trên sống lưng cùng hai khóa thù du trước ngực của Ngã Diệp ra sức an ủi, vân vân... Đợi đến khi tiền hí đã chuẩn bị không sai biệt lắm, hắn liền đem dục vọng đã ngưỡng cao đầu của mình thẳng tắp đỉnh vào hậu huyệt nhỏ hẹp của Ngã Diệp, bất quá cũng không có đỉnh đến tột cùng.

Hàn Liệt bảo trì tư thế như vậy, tiếp theo liền cầm lấy mảnh tơ lụa buộc lên phân thân đã sưng to của Ngã Diệp, sau đó hắn lại tựa cầm lên đầu vai của Ngã Diệp, cúi người cười nói: “Hôm nay... Trước khi ta còn chưa bắn ra, người cũng không được phép bắn!”

“Uh...” Đã rõ ràng ý tứ của Hàn Liệt, Ngã Diệp rất chủ động xoay xoay thân thể, đem dục vọng to lớn trưởng đại của Hàn Liệt từng chút một nuốt vào trong miệng.

“Tái nuốt sâu vào... Uh... Đối với... Uh...” Hàn Liệt nhắm lại hai mắt, tận hưởng cảm giác sung sướng mà đối phương mang đến cho hắn.

Bất quá vừa nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của Hàn Liệt, mà chính mình còn phải gian nan mở rộng miệng ngậm lấy vật cực đại của ai kia, điều này đã làm cho Ngã Diệp rất không biết tự vị. Thế là y liền nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn xuống tính khí cứng rắn của hắn.

“Ngô!? Tiểu Diệp!” Mặc dù không có đau đớn, bất quá Hàn Liệt vẫn giả bộ tức giận một phen, ngón tay còn nhéo nhéo hai đầu núm đã cương cứng của y, tiếp theo lại làm cho mảnh vải đang cột lấy ngọc hành của Ngã Diệp càng thêm buộc chặt: “Người là cố ý chọc ta tức giận sao? Hử?”

“Ha ha...” Ngã Diệp đang ngậm vào dục vọng to lớn nên không thể nói nên lời, chỉ có thể gật đầu.

“Hảo... Tái cố gắng chút... Làm cho ta bắn ra... Ngô...” haehyuk8693

Hàn Liệt vừa mới nói xong, đã bắt tri bắt giác bắn vào trong miệng Ngã Diệp rồi.

“Hảo Tiểu Diệp... Từ khi nào đã trở nên bản lãnh như vậy rồi?!”

“Liệt... Mau cởi cái này ra...” Ngã Diệp nói năng đã có chút hàm hồ không rõ, nước miếng trong suốt còn đang chảy dọc theo cổ cổ duyên dáng...

Nguyên lai... Tiểu Diệp của hắn là bởi vì không thể chịu đựng được dục vọng đang phát trướng của chính mình... Mới nguyên ý trở ra tất cả bản lãnh mê người của mình để lấy lòng hắn? Ha ha... Tốt lắm! Sau này sẽ dùng đến chiêu này nữa!

Hàn Liệt khoe miệng khê nhếch, tiếp theo liền đem dục vọng của mình xâm nhập vào hậu đình của Ngã Diệp. Hắn cũng không có thay Ngã Diệp cởi bỏ mảnh vải, ngược lại còn dùng một tay bắt giữ hai tay của y, không cho phép y tự giải khai.

“Đây là trừng phạt... Ai đã dạy người cần ta...”

“Liệt... Buông ra... Ha uh... Ha...” Ngã Diệp còn chưa nói hết, cả người Hàn Liệt lại vừa thẳng tiến xông vào phía trước. Mà lần thẳng tiến này cơ hồ đã đỉnh thẳng đến ruột của y, hại y lại vừa không tự chủ được thỏa mãn rên rỉ không ngừng.

Xem bộ dạng Ngã Diệp đau đớn khổ sở vừa sung sướng mê người như vậy, còn có phân thân cực đại của mình đang vui vẻ tung hoành trong hậu huyệt của đối phương, vào một khắc khi hắn thay y cởi xuống bộ quần áo, ái dịch của bọn họ đã sớm không nhịn được phóng thích ra từ bên trong cơ thể...

Ngã Diệp lại càng kích động ôm chặt lấy đối phương, hướng hắn lớn tiếng ước hẹn “Liệt... Cả cuộc đời này của ta... Ha ha... Đều phải... Uh... với người... cùng... Uh ah... Với người cùng một chỗ! Ngô ha...”

Ngay lúc hai người bọn họ đồng thời lên đến cao trào, Ngã Diệp loáng thoáng nghe thấy thanh âm vừa ôn nhu lại kiên định của Hàn Liệt ghé vào lỗ tai y thì thầm.

“Tiểu Diệp... Cả một đời đều không đủ, ta muốn đời đời kiếp kiếp cơ!”

CHÍNH VĂN HOÀN

65. Chương 64: Phiên Ngoại 1

Ngã Diệp

Ta gọi là Ngã Diệp, năm nay sáu tuổi.

Không biết vì cái gì, ta lại có thể nhìn thấy được một số thứ mà người khác không thể thấy được. Trong số bọn họ, có người rất là dễ nhìn, làm cho ta đoán không ra đó là người hay quỷ, còn vài tên thì lại máu me nhũ nhầy, thịt ròi máu ròi ruột này nọ thì.. rơi rớt đầy đất.

Có đôi khi mấy tên đó sẽ hại ta ngủ không ngon, nhiều lúc còn mơ thấy ác mộng.

Mặc dù như thế, cuộc sống vẫn tiếp tục trôi qua, ta cũng bắt đầu chủ động đối mặt với bọn họ, còn theo chân bọn họ nói chuyện với nhau.

Cho đến sau khi ta phát hiện ra rằng, bọn họ kỳ thật cũng không chủ động đã thương con người, ngược lại nhân loại mới chính là kẻ luôn mang đến phiền phức cho họ.

Tưởng niệm. haehyuk8693

Sợ hãi.

Tất cả đều là những công xiềng mà nhân loại đã dùng để trói buộc họ.

Lòng người a, ta thật không thể nào khống chế được, chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với những quỷ hồn đáng thương kia.

Ta cũng không thể khống chế được tâm tình tưởng niệm cha mẹ của mình, không biết bọn họ đã đầu thai hay chưa, hay là vẫn không yên lòng về ta, mà đang ở một nơi nào đó âm thầm bảo vệ ta?

Điều này cũng rất có khả năng xảy ra à.

Đơn giản là ta từ nhỏ đến lớn đều trôi qua rất suông sẻ bình thản, một chuyện ngoài ý muốn cũng không có, không có bị bệnh, cũng không có bị thương bao giờ.

Ngay từ đầu, ta còn bị người ngoài nói ta chính là quái thai.

Trên đời này không có quỷ hồn, chỉ có tên lừa gạt là ta...

Nhưng ta thật sự nhìn thấy họ mà! Ta không có nói dối!

Đến mãi sau đó, bọn họ đã không còn vô lễ với ta nữa.

Bọn họ nói với ta... haehyuk8693

“Bên cạnh người có một nam nhân lúc nào cũng ướt át...”

Cũng thật là kỳ quái à!?

Là bọn họ có mắt âm dương hay là ta có mắt âm dương?

Chứ tại sao ta lại không phát hiện ra điều gì cả...

Hôm nay, ta lại đến phủ của Đức Tân làm công.

Đức Tân mỗi lần đều mang theo một nụ cười thật tươi đón tiếp ta. Phía sau của hắn thì lúc nào cũng có một nam hài so với ta nhỏ hơn vài tuổi tò tò theo đuôi, gọi là Ứng Duyệt.

Đức Tân vốn là một người rất tốt, bất cứ chuyện gì hắn cũng đều thuận theo ta, giúp đỡ ta, thế nên ta rất biết ơn hắn.

Bất quá người này cũng có chút kỳ quái... Phải nói là tập tục bên trong phủ của hắn rất kỳ quái.

Ta cũng rất hiếu kỳ vì sao trong phủ của hắn lại dán nhiều bùa như vậy?

Mỗi một đại môn, mỗi một cửa sổ, mỗi một đồ vật, hơn nữa mỗi một người trong phủ này đều đeo một tấm bùa hộ thân, ngay cả bài trí của gian phòng đều thiết kế theo bố cục bát quái, điều này thực sự là hù ta nhảy dựng à.

Không biết có phải là lỗi giác của ta hay chẳng, mà sau khi Đức Tân nghe xong câu hỏi của ta, sắc mặt của hắn lại đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, còn tái xanh luôn. Thấy vậy, lòng ta đau đơn lắm, đơn giản liền bỏ câu hỏi này qua một bên không truy cứu nữa.

Còn Ứng Duyệt ấy hả!? Y chính là con trai của thôn trưởng, mặc dù còn nhỏ, bất quá bộ dạng đã tuấn mỹ vô song, da dẻ trắng nõn nà.

Mà hình như y rất là chán ghét ta, hơn nữa còn là phi thường chán ghét. haehyuk8693

Lần đầu tiên gặp mặt, lúc ta vươn tay đến định tỏ vẻ hữu hảo thì lại bị hắn đập trở về, còn nói một câu đùa vui — y so với những quỷ hồn kia còn bất thiện hơn nhiều...

Công việc Đức Tân giao cho ta rất đơn giản, ta không cần tốn nhiều sức cũng có thể làm xong được.

Cho đến khi ta rời khỏi phủ đệ, giống như trước kia, mỗi lúc ta làm xong việc buổi luận là vào thời gian nào, ta sẽ luôn gặp phải một thân ảnh rất cao lớn.

Hắn cách ta rất xa, mỗi lần như vậy hắn đều đem quần áo cùng đồ dùng hằng ngày để trên mặt đất, đối với ta vẫy tay, sau đó biến mất.

Ta khi ấy đã tiếp nhận hảo ý của hắn, tuy nói ta không biết hắn vì sao phải đối với ta như vậy, có lẽ là trước kia ta đã từng giúp đỡ hắn, hoặc là giúp đỡ bằng hữu của hắn, giúp hắn đốt một xấp tiền âm phủ chẳng hạn...

Ba năm lại trôi qua.

Đối với việc niệm kinh siêu độ ta có thể tiếp nhận, bất quá nếu cường chế thu phục, ta nhất định phải đi giúp đỡ ‘người’ bị đối xử bất công đó...

Có một hài tử ở bên cạnh thôn ta, sau khi được cứu khỏi bị chết chìm, thân thể của hắn vẫn luôn rất kém cỏi, các đại phu cũng bó tay hết cách, đành phải mời đạo sĩ đến làm phép.

Lúc ta đến nơi, tất cả những thứ cần thiết để bắt quỷ đã được chuẩn bị xong.

Người này xem ra không giống đạo sĩ trong suy nghĩ của ta. Bởi vì trong lòng ta đạo sĩ phải là người có râu mép quanh cằm, cằm theo phất trần lắc tới lắc lui, bất quá vị trước mắt này lại không phải như vậy.

Hắn chỉ mới có mười sáu tuổi, mặt như quan ngọc, khí chất thì... Ta đặc biệt thích hai mắt của hắn, rất sâu lắng. Bất cứ ai chỉ cần không cẩn thận sẽ bị đôi mắt đẹp này của hắn hút sâu vào trong.

Hơn nữa hắn không có cằm phất trần, thứ hắn cầm chính là một trường kiếm màu đỏ khảm Long Vân, không giống đạo sĩ, mà tựa như hiệp khách, rất tuấn dật.

Hắn tên là Trương Trạch Khiêm, nghe nói là hậu sinh của Trương thiên sư.

Trương Trạch Khiêm không hổ là hậu bối của Trương thiên sư, hắn vừa mới nhắc thanh trường kiếm kia lên, hài tử nguyên bốn thoi thóp lại đột nhiên giật nảy người, vội vã xuống giường quỳ trên mặt đất cầu tình.

Bất quá Trương Trạch Khiêm không có động dung, đem trường kiếm chỉ vào hướng nam hài, hỏi ngược lại: “Quý hồn kia, vì sao người lại phụ thân trên người nhân loại hử?”

“Ta là...” haehyuk8693

Hài tử mới vừa nói vài chữ, Trương Trạch Khiêm liền một kiếm chém xuống, hồn phách trong suốt liền chui ra từ trái tim của hài tử—— hình dáng tướng mạo của nó... xem ra cũng là một hài tử, hay là trong mắt của ta cũng không hơn kém một hài tử cho lắm.

“Người muốn hấp thụ dương khí của đứa nhỏ này phải không? Đáng chết!”

“Không phải, người hãy nghe ta nói... A! Đau quá...” Trương Trạch Khiêm lấy ra một tấm kính bát quái từ trong ngực, chiếu về phía linh thể của quỷ hồn.

Ta không nhìn nổi nữa, tuy nói quỷ hồn này đã làm sai nhưng hắn cũng không thể đối đãi với quỷ hồn như vậy. Thế là ta trực tiếp liền xông ra ngoài, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đoạt lấy kính bát quái trong tay Trương Trạch Khiêm, hướng quỷ hồn hô to: “Đi mau!”

Hắn rời đi, ta không biết hành động này của ta là đúng hay sai...

Cách ngày hắn lại tới nữa, hắn nói hắn tên là Vương Doãn Kiệt.

Hắn nói hắn là vì muốn duy trì tánh mạng cho hài tử nên mới bám vào trên người hắn...

Cho nên nói ta đã không làm sai!

Thật sự là vậy sao?

66. Chương 65: Phiên Ngoại 2

Sinh tử vĩnh viễn tương tùy

Ứng Duyệt x Lý Đức Tân

Thân là Diêm Vương, một trong số các đặc quyền của hắn chính là có thể nhìn ngó bánh xe thời gian, xem trộm quá khứ cùng tương lai của mọi người, duy chỉ có bản thân là nhìn không được.

“Ồi ời

bọn họ thật hạnh phúc quá đi

“

Diêm Hài nhìn thấy các đôi uyên ương trong bánh xe thời gian, sát cánh song phi, lại nghĩ tới chính mình cô đơn chiếc bóng, hắn đột nhiên tỉnh ngộ. Nếu như hắn cứ tiếp tục hoa tâm như thế, nói không chừng hắn sẽ không có cách nào an định lại, cuối cùng chính hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn “bọn họ” hạnh phúc bên nhau.

Hình ảnh bên trong bánh xe thời gian hiện giờ chính là Ứng Duyệt cùng Lý Đức Tân.

Ứng Duyệt đã trưởng thành, cũng cao lên không ít, khuôn mặt càng ngày càng tuấn lãng, rất dễ dàng đã đem Lý Đức Tân còn đang xuống bếp ôm lấy, còn thuận tiện đoạt đi con dao thái rau của Lý Đức Tân, đặt ở một bên.

Hành động này tuy nói không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần như thế Lý Đức Tân vẫn rất hoảng sợ, bất quá hắn rất nhanh đã lập tức hồi phục như thường, đơn giản vì người đang ôm lấy hắn chính là người mà hắn yêu thương nhất. Cảm nhận bờ ngực ấm áp vừa mang đến không biết bao nhiêu cảm giác an toàn của Ứng Duyệt, Lý Đức Tân không khỏi đem thân thể lui vào sâu hơn, “Duyệt...”

“Đức Tân, ta đã nói rất nhiều lần rồi, mấy chuyện xuống bếp này cứ để cho hạ nhân làm là được!”

Hiện tại, Ứng Duyệt so với chính hắn còn muốn cao lớn hơn mấy phần... Lý Đức Tân nghĩ như vậy trong lòng, bất tri bất giác si ngốc nhìn Ứng Duyệt một hồi, nên hoàn toàn không để ý Ứng Duyệt đã nói cái gì. Thẳng cho đến khi tính khí của mình bị cầm lấy, hắn mới hồi thần.

Nguy rồi!... Lúc Lý Đức Tân nghĩ như vậy thì đã không còn kịp nữa, chỉ nghe Ứng Duyệt tà nịnh cười hỏi: “Cứng rồi à? Như thế nào lại nhanh như vậy...”

Ngay lúc hắn si ngốc nhìn Ứng Duyệt, phân thân của hắn cũng đã sớm ngẩng lên. Trời ạ... Hắn đã sắp bước vào tuổi lão niên rồi, sao mà còn có thể... “hứng trí” bùm bùm như vậy...

Nói đến hắn sẽ rất nhanh già đi... haehyuk8693

Tuổi của hắn đã không ít, mà Ứng Duyệt chỉ mới hơn hai mươi tuổi...

Không hề nghi ngờ, hắn nhất định sẽ rời khỏi thế gian này trước Ứng Duyệt.

Vừa uống canh Mạnh Bà, hắn sẽ quên hết tất cả những gì liên quan đến Ứng Duyệt.

Rất nhiều hồi ức tốt đẹp cứ như vậy bị một chén canh tiêu hủy không sót lại chút gì...

Còn có một vấn đề quan trọng hơn, một khi hắn rời đi, Ứng Duyệt phải làm sao đây?

Nghĩ vậy, hàng chân mày của Lý Đức Tân không khỏi càng xoắn bện lại. Tâm tư *** tế như Ứng Duyệt tự nhiên đã phát hiện ra điểm này, còn đoán trúng y chóc suy nghĩ trong lòng Lý Đức Tân. Thế là hắn liền nhéo nhéo cái mũi Lý Đức Tân, khẽ cười nói: “Nếu biết chính mình tự làm sẽ không ra được, chúng ta còn chờ cái gì?”

Ngôn ngữ thật trắng trợn. Bất quá điều này cũng là sự thật, cho nên Lý Đức Tân cũng không có nghĩ nhiều, trực tiếp nói thẳng: “Ta nghĩ muốn...”

“Muốn cái gì?” Ứng Duyệt đem hắn an trí lên chiếc ghế mây, chiếc ghế vừa lớn lại rắn chắc, có thể dễ dàng chứa được hai đại nam nhân cùng ngồi lên, bất quá vẫn có hơi chen chúc một tí.

“Ta... Ah ah ~” Lý Đức Tân đang muốn nói chuyện, nào ngờ Ứng Duyệt đã sớm đem quần áo của hai người cởi sạch... Xem ra Ứng Duyệt thật sự đã nhẫn nại rất lâu à.

Kỳ thật cũng không phải Lý Đức Tân không muốn làm, chỉ là... hắn đã không còn trẻ nữa. Ứng Duyệt vì thân thể của hắn mà lo nghĩ nên mới không muốn hắn...

Nhưng bây giờ, Ứng Duyệt đã không thể đợi Lý Đức Tân trả lời, liền vội vã xé mở quần áo của mình. Theo sau, hắn càng gấp gấp đem ngón tay dò xét vào hậu huyệt khô hẹp, không ngừng trở tay quấy đảo, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay còn lại mân mê vành nội bích. Thân thể của hắn đã hoàn toàn áp sát vào người Lý Đức Tân, khuôn mặt dán vào trên những bắp thịt không ngừng cọ xát qua lại, tiếp theo liền vươn đầu lưỡi khẽ liếm đầu nhũ phía bên trái.

“Ah ah ~” Vừa bị một chút kích thích mà Lý Đức Tân đã thỏa mãn kêu thành tiếng, bất quá điều này vẫn chưa phải là hồi kết. Chỉ thấy Ứng Duyệt sau khi liếm láp thỏa mãn xong thì lại dùng hàm răng nhẹ cắn vào đầu nhũ đã đỏ ửng, phía dưới lại đồng thời thêm vào một ngón tay.

Nhìn bộ dáng mê hoặc này của Lý Đức Tân, Ứng Duyệt cười nhẹ, bảo: “Lát nữa ngươi phải kêu to hơn nữa cho ta nghe à ~”

“Uh... Ah ah ~” Không cần chờ đến lát nữa, đơn giản là vì Ứng Duyệt đã đem thịt bồng trướng đại đỉnh nhập vào hậu huyết non mềm của Lý Đức Tân, bắt quá hần cũng không đâm vào quá sâu.

Ứng Duyệt thật sự không muốn đả thương Lý Đức Tân... Trước kia, hần luôn xằng bậy, chưa làm bất kì tiền hi gì mà đã hung hăng đâm vào, rút ra, đỉnh vào, lại rút ra, rồi lại đâm vào, hoàn toàn mặc kệ tiếng kêu đau đớn của Lý Đức Tân. haehyuk8693

Nhưng bây giờ hần phải hảo hảo thương yêu Lý Đức Tân, không thể để cho Lý Đức Tân rơi bất kì giọt huyết lệ nào!

Ngay vào lúc này, Lý Đức Tân lại hướng hần hô to: “Duyệt... Đâm... đâm sâu vào một chút!”

Nghe vậy, Ứng Duyệt vừa vui vừa sợ, nghĩ muốn xâm nhập vào bên trong, nhưng vừa nghĩ đến tình trạng sức khỏe của Lý Đức Tân, hần liền bắt đầu do dự không quyết...”Nhưng là người...”

“Ta chịu được!”

Vì những lời này! Chính vì những lời này mà đã làm cho dục hỏa trong người Ứng Duyệt nhất thời tăng vọt. Hít sâu một hơi, hần liền không ngừng đem phân thân của mình mạnh mẽ xâm nhập vào huyết động vừa nóng vừa chặt, cũng dùng hai tay giữ chặt thắt lưng của Lý Đức Tân, để đối phương thuận theo tiết tấu luật động của hần.

“Ah ~ Duyệt... Nhanh... hơn... Ha ha ~ “

“Không thành vấn đề!” Ứng Duyệt tăng nhanh tốc độ, hừng hực lửa cháy như lần đầu tiên làm tình, chỉ là lần này lại nhu tình hơn rất nhiều...

Phút chốc, hai người đồng thời tiết ra, lần nữa ném trải tư vị vui thích khi hoan ái.

Rất nhanh, vài thập niên đã trôi qua...

Lý Đức Tân mệnh rất dài, nay cũng đã trở thành một ông già tám chín mươi tuổi. Mà lúc này, Ứng Duyệt cũng đã bảy mươi.

Lại qua vài năm...

Thân thể Lý Đức Tân bởi vì tuổi già mà chết bệnh... Trong khoảnh khắc khi hần nhắm mắt lại, Ứng Duyệt vẫn luôn túc trực ở một bên không nói hai lời, cầm lấy con dao cắm vào tim của mình...

Đức Tân... Chúng ta đời đời kiếp kiếp sẽ luôn bên nhau!

67. Chương 66: Phiên Ngoại 3

Sinh tử vĩnh viễn tương tùy (tiếp theo)

Hắc Tử Lược x Tiểu Ngủ

Khi nhìn thấy Ứng Duyệt nở nụ cười thỏa mãn ngã vào bên cạnh người cùng trong bánh xe thời gian, Diêm Hồi kỳ thật có điểm muốn khóc. Hần không khỏi thở dài một hơi, cảm thán: “Ôi ôi ~ Hai người này thật hiếm thấy...”

“Di?! Đây là...” Đột nhiên, thời gian thay đổi liên tục, hình ảnh xuất hiện trước mặt Diêm Hồi lúc này lại là một hài tử... rất đáng yêu. Xem ra đây là một hài tử còn rất ngây thơ, nhóc đang ngồi ở trên tảng đá khóc không ngừng.

Đôi mắt của Tiểu Ngủ vì khóc quá nhiều mà đã sưng to lên, trông giống như.... quả hạch đào vậy.

Cũng hết cách à, tại chuyện mới vừa xảy ra thật rất đáng sợ, khuôn mặt của Hắc Tử Lược hảo hung ác, giống như dưỡng phụ ...

Nhóc bắt quá cũng chỉ muốn cùng quỷ hồn đi ra ngoài chơi đùa mà thôi, ai ngờ Hắc Tử Lược sau khi biết được chuyện này liền bắt quỷ hồn kia lại, còn hung hăng mắng nhóc một trận. Sau đó, Hắc Tử Lược lại đem nhóc nhốt vào phòng trừng phạt, thật vất vả nhóc mới tìm được cách chạy ra ngoài à.

Cho dù nhóc chạy đi rồi, sau khi bị Hắc Tử Lược tìm được, nhóc cũng tránh không được bị mắng cho một trận... thậm chí còn có khả năng thảm hại hơn..

Nghĩ vậy, Tiểu Ngũ càng co rút người lại, nhìn qua lại càng thêm yếu ớt đơn bạc. Bởi vậy vào những trường hợp này, thường thường sẽ trở thành thức ăn cho một số quỷ hồn cường đại...

“Tiểu bằng hữu, đợi ở chỗ này không tốt đâu, rất nguy hiểm, ta mang ngươi đến nơi an toàn được không?”

Vừa nghe thấy có quỷ nói chuyện với mình, Tiểu Ngũ lập tức ngẩng đầu, nhìn đến quỷ hồn...

Đó là một nam nhân, vóc người dị thường cường tráng cao lớn, làm cho nhóc đang ngồi bẹp trên tảng đá chỉ mới cao tới ngang bụng hắn. Bất quá tướng mạo của quỷ này thật ra cũng rất nhã nhặn, điều này đã làm cho Tiểu Ngũ đang lo sợ Hắc Tử Lược tìm đến như nắm được một cọng rơm cứu mạng. Nhóc nhất thời mất đi cảnh giác, cùng quỷ hồn rời đi...

“Ngươi đúng là một tên nhóc ngu ngốc! Thực Hoa là ác quỷ nổi tiếng trong quỷ giới, ngươi sẽ bị hắn trước hăm sau ăn à, không thể đi theo tên đó được!”

Diêm Hồi thật hận không thể đi vào bên trong bánh xe thời gian, hướng về phía hình ảnh không ngừng hô to. Dù vậy, Tiểu Ngũ ở bên trong bánh xe thời gian đương nhiên không có cách nào nghe thấy lời cảnh cáo của Diêm Hồi. Nhóc cùng với quỷ hồn kia càng chạy càng xa...

Thẳng đến khi bọn họ tiến vào một cánh rừng rậm hắc ám, Tiểu Ngũ mới cảm giác không khí chung quanh có gì đó sai sai, nhất thời ngừng lại cước bộ.

“Đại ca ca... Chúng ta không nên đi đến đây, nơi này nguy hiểm, đi ra ngoài đi!”

Tiểu Ngũ lôi kéo góc áo của Thực Hoa, bất quá Thực Hoa cũng không để ý đến nhóc, còn muốn ôm lấy nhóc. Hành động này đương nhiên đã làm nhóc hoảng sợ, đang muốn chuẩn bị chạy trốn, kết quả khuôn mặt lại bị chiếc lưới của Thực Hoa liếm một cái... Nước miếng của hắn tựa hồ có độc, Tiểu Ngũ nhất thời cảm giác được cả người nóng lên lại vừa vô lực, hạ thân còn có chút ngứa ngứa.

“Vật nhỏ ngươi thật thơm quá, ta sẽ ở chỗ này hảo hảo hưởng dụng ngươi, ha ha ha ~~ “

Thực Hoa đem Tiểu Ngũ đã hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, đặt lên trên mặt đất, sau lại cởi bỏ y phục lẫn nhau, thỉnh thoảng lại vuốt ve vài cái trên da thịt mềm mại của Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ hiện giờ đã bắt đầu hối hận việc mình trước kia đã rời khỏi Hắc Tử Lược, tuy nói ở Địa phủ rất là nhàm chán, nhưng ít nhất còn có Hắc Tử Lược bảo vệ nhóc. Nhưng bây giờ nhóc lại đang ở trong một một khu rừng rậm xa lạ, bình thường Hắc Tử Lược lại luôn bề bộn chuyện câu hồn, không có thời gian chiếu cố nhóc, càng đừng nói tới việc đến cứu nhóc khỏi nơi này... Thật tuyệt vọng, thật bất lực, thật sợ hãi... Tựa như lại trở về cuộc sống bị đường phụ ngược đãi trước kia.

Nghĩ tới đây, Tiểu Ngũ không khỏi lã chã rơi lệ, vào thời khắc nguy cấp thế này, vậy mà lại không có ai tới cứu nhóc.

Có lẽ cứ như vậy bị ăn đi cũng tốt...

“Xuống địa ngục đi!” haehyuk8693

Thanh âm bạo rống của Hắc Tử Lược chợt truyền đến từ phía bầu trời, sắc mặt của Thực Hoa xoát một cái trắng bệch, lúc đang muốn chạy trốn, bất quá ngay trong nháy mắt đó, Thực Hoa đã bị đánh đến hồn phi phách tán...

Vào lúc phát hiện Tiểu Ngũ mất tích, cả người hắn như phát điên tìm kiếm tên nhóc Tiểu Ngũ luôn khiến hắn không an lòng kia, còn trì hoãn sự vụ đi câu hồn... Bất quá chỉ là bị Diêm Hồi chửi một cái là xong, Tiểu Ngũ bình an vô sự mới là trọng yếu.

Tiểu Ngũ thoát nhìn tựa hồ không thích hợp, Hắc Tử Lược ôm lấy nhóc, đem y phục bị cởi ra của nhóc mặc trở về, nhưng rất nhanh lại bị Tiểu Ngũ tự cởi ra, điểm ấy hiển nhiên đã làm cho Hắc Tử Lược cảm thấy kỳ quái, vội hỏi: “Tiểu Ngũ?! Ngươi đã xảy ra chuyện gì?!”

“Ta... nóng... ngứa...” Tiểu Ngũ sau khi cởi bỏ y phục liền dùng tay của mình bắt đầu xoa bóp cây thịt nhỏ đã có chút sưng đỏ của mình, một bàn tay khác thì lại không ngừng cọ xát tiểu huyết.

Thấy thế, Hắc Tử Lược thầm mắng một tiếng: “Mẹ kiếp! Đồ hỗn trướng!”

“Tiểu Hắc...”

“Tốt lắm, người đừng sợ!” Kỳ thật, Hắc Tử Lược cũng không biết phải làm sao, chỉ là không nhịn được an ủi lại an ủi. Ngay sau đó, hắn liền cố gắng tỉnh táo lại, cẩn thận xem xét tường tận thân thể của Tiểu Ngũ rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

“Tiểu Hắc... Uh... Ta...” Không biết tại sao, khi bàn tay của Hắc Tử Lược vừa đụng vào làn da của nhóc, cảm giác nóng rực kia tựa hồ đã giảm đi một ít, bởi vậy nhóc liền cực kì tham luyến cảm xúc này.

“Chậm rãi nói!” haehyuk8693

Tiểu Ngũ dứt khoát cầm lấy bàn tay thô bự của Hắc Tử Lược, đem đôi bàn tay ấm áp thân thuộc bao trùm lên ngọc hành của mình: “Sờ nó... Cầu người...”

Cử động này của Tiểu Ngũ đã hù cho Hắc Tử Lược một trận không nhẹ, bất quá hắn thoáng cái đã hồi phục tỉnh táo, lấy tay cẩn cẩn dục dục bộ lông khối thịt nho nhỏ yếu ớt. Chính hắn vốn là một thô nhân, rất sợ chỉ cần không cẩn thận chút thôi thì sẽ làm đối phương bị thương, đây cũng là lần đầu tiên hắn vì một người khác suy nghĩ nhiều như vậy.

“Uh ah... Uh...” Từng trận cảm giác thư thái dần dập kéo đến, làm cho Tiểu Ngũ không tự chủ được rên rỉ thành tiếng.

“Người...” Tiếng rên rỉ giống như thanh âm của ông trời trong phút chốc đã khiến cho Hắc Tử Lược đưa tay dời đi, “Không thoải mái sao?”

Tiểu Ngũ lắc đầu, cái miệng nhỏ nhắn hết khép lại mở, nhưng lại không có cách nào phun ra câu nói trong lòng. Cho nên nhóc chỉ có thể dùng hành động để bày tỏ. Nhóc cắn lấy viền môi kéo lấy bàn tay thô to kia đặt lên ngọc hành của mình, lần này nhóc còn dùng thêm chút lực ấn chặt bàn tay của Hắc Tử Lược.

Không qua bao nhiêu lâu, dịch thể trắng sữa đã chậm rãi tiết ra từ đỉnh cây thịt nho nhỏ kia, chạy dọc theo bắp rùi rơi xuống đất cùng tay của Hắc Tử Lược.

Hắc Tử Lược trong lòng nhất thời ngủ vị tạp trần... Tiểu hài tử cứ như thế mà đã tiết ra trên tay hắn rồi. Cơ mà, tâm trí của hắn lúc này lại nổi lên một cổ cảm giác vi diệu nói không nên lời, hắn cảm thấy rất vui vẻ.

“Hô... Hô...” Sự việc còn chưa có chấm dứt, tuy nói trước đó đã tiết ra một lượt, bất quá hậu huyết phía sau lại ngứa ngáy không chịu nổi, nhưng nhóc cũng không có ý định nói ra chuyện này, đơn giản là vì chuyện nhóc bắn ra trên tay Hắc Tử Lược đã rất không đúng rồi! Nhóc đã làm dơ tay của người ta, cho nên không thể tiếp tục nản nỉ chuyện gì nữa.

Tiểu Ngũ bị ai suy tư, đang muốn đem đầu ngón tay của mình luồn vào trong hậu huyết, thì đã bị Hắc Tử Lược nhanh chóng bắt được, chỉ nghe hắn nói: “Có ta ở đây, người cái gì cũng không cần làm!”

Thanh âm của Hắc Tử Lược đã bắt đầu nhem nhúm một chút ***, một ham muốn cực kì nhu tình...

Tiểu Ngũ còn chưa hiểu ý hắn, thì đã cảm giác được hậu huyết ngứa ngáy kia đã bị một vật gì đó nóng rực tiến vào. Ngừng ngứa rồi! Tiểu huyết của nhóc lập tức co chặt lại, đem vật xâm lấn gắt gao bao bọc bên trong.

“Đủ chưa? Nếu không đủ ta lại cho nhiều hơn...” Bởi vì vật kia có hơi lớn chút, Tiểu Ngũ lại chỉ là một đứa nhỏ, Hắc Tử Lược sợ đã thương nhóc, cho nên chỉ đâm vào hai đầu ngón tay.

“Uh uh!” Tiểu Ngũ gật đầu, không ngừng xoay thắt lưng hướng Hắc Tử Lược nhiệt tình mời gọi.

Mắt thấy ngón tay thứ ba đã tiến nhập vào trong, phân thân của Hắc Tử Lược cũng nhanh chóng bị lời kêu gọi của Tiểu Ngũ bắt đầu trướng đại. Nhưng vì không muốn đã thương Tiểu Ngũ, hắn phải nhẫn nại!

Dù sao, trên người Tiểu Ngũ còn có rất nhiều nội thương cùng ngoại thương chưa khỏi hoàn toàn đâu...

“Uh hừ ~~ thật thoải mái... Tiểu Hắc... Cảm ơn...” haehyuk8693

Tiểu Ngũ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng hướng hắc nói lời cảm ơn, đôi mắt sủng nức kia đã ngay lập tức làm cho trống ngực trong lòng Hắc Tử Lược đập thành thịch, còn kém chút xíu là hắc đã không kiềm chế được rút ngón tay ra, trực tiếp dùng phân thân của mình cắm vào huyết động.

Dần dần, cơn nóng rực trong người Tiểu Ngũ chậm rãi giảm xuống. Hắc Tử Lược thay Tiểu Ngũ rửa sạch chất lỏng trắng sữa cùng hậu huyết, sau đó lại đem hắc bào trên người mình cởi xuống, che đậy thân thể mảnh khảnh của Tiểu Ngũ, “Tốt lắm! Chúng ta trở về thôi!”

“Chờ một chút...”

“Sao vậy?” Cánh tay nhỏ bé đang nắm lấy tóc hắc còn đang run nhè nhẹ, Hắc Tử Lược không khỏi dâng lên một trận đau lòng, tức thì liền đem mặt mình áp vào bàn tay nhỏ bé kia, mang đến chút ấm áp cho nhóc.

“Ta muốn ăn mì Dương Xuân của cái nhà nơi góc đường à...” haehyuk8693

Tiểu Ngũ chĩa chĩa cái bụng của mình, làm bộ đáng thương hề hề, ngay cả Hắc Tử Lược lúc bình thường luôn lãnh khốc cũng không có cách nào cự tuyệt, dẹp bỏ trách nhiệm câu hồn qua một bên, gật đầu đáp ứng...

Đến sau đó, lúc Diêm Hồi trách cứ Hắc Tử Lược thất trách, đã kêu Quỷ Kiến Sầu không lưu tình quát cho Hắc Tử Lược năm trăm roi. May mắn thân thể của hắc vốn cường tráng khỏe mạnh, đạo hạnh lại cao thâm, nằm một hai tháng là có thể xuống giường. Nếu không gặp phải quỷ hồn thông thường thì chỉ cần một roi này thôi cũng đã hồn phi phách tán rồi. Mà chuyện này tự nhiên không thể để cho Tiểu Ngũ biết được...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ba-ba>